

Rudnay Eged

ATTILA TRILOGIA
Igazságok ferdítések Honfoglalás
I.-III.

O m n i a s i p e r d a s
f a m a m s e r v a r e
m e m e n t o .

A mai hatalom szláv sirok után kutatva Zemplén megyében pompás magyar vezérsirra talált. A benne levő 5 fejedelmi korong és másodpéldánya annak a magyar kardnak, melyet a bécsi Schatzkammer "Nagy Károly kardja" elnevezés alatt őriz, kétségtelenné teszi, hogy Árpád atyjának, Álmosnak sírjára akadtak. A bécsi kardot régi német krónikák Attila kardjának nevezik. Hajdan azzal a karddal kezükben koronáztatták magukat császárrá a német királyok. Csak a mindenütt mellőzött, könyvekből kihagyott Tudunnak, Attila ivadékának, "Fekete Magyarország" "Turcföld" más szóval Sziklamező, a mai Szlovénia fejedelmének, Árpád ősapjának ajándéka lehetett.

A lelet még nem került ismertetésre. A címlapot díszítő kard ugyanugy mása a Zemplénben kiásottnak, mint a bécsinek. A korong a sírban találtak legpompásabbja. Képét kiváló archaeologusunk, Fettich Nándor nagyszerű ceruzarajzának köszönhetjük.

Rudnay Egyed.

A T T I L A T R I L O G I A .

I.

I G A Z S Á G O K , F E R D I T É S E K ,
H O N F O G L A L Á S .

Szerző kiadása.
Bruxelles 1964.

Minden jog fenntartva.
Rudnay Egyed.
23 r. Jenneval,
Bruxelles 4.
T.34,97,20.

E r n y e y J ó z s e f
e m l é k ő n e k .

Ernyey József + 1945.

Született Nyitra megye északi csücskében, a Divékföldön, Bélaudvarnokon (Dvornik), 1876-ban. Gyógynövények után kutatva bejárta az egész Divékföldet és a Nyitra meg Belanka közötti hegyvonulaton, a Kis Magurán, levő, dél felé védekező, miszlikus multu erődítményeknek köszönhető, hogy érdeklődése történelmi kérdések felé is fordult. Gyógyszerészklevelének megszerzése után, orvosi lapokban megjelent értekezései ráterelték a belügyminisztérium figyelmét, minek eredménye két nagyszabású gyógyszerészeti munkája, megbízásból. Egyidejűleg írt etnografiai, tót és német nyelvészeti, régészeti és történelmi tanulmányainak volt eredménye, hogy meghívást kapott Nemzeti Múzeumunk tisztikarába. Szaktudását hamarosan jutalmazta egyetemi magán, majd rendkívüli tanárság, akadémiai tagság, végül muzeumi főigazgatói állás.

Néhai felvidékünk volt érdeklődésének legfőbb tárgya és autodidakta lévén, iskola nem terelte kitaposott utra, így hamar rájött, hogy az uralkodóház által egyedül törtörténetírásunk nem fedí mindenben a valóságot és miután mindig többre becsülte a történelmi hűséget egyéni érdekénél, ez már akkor is többször állította szembe a hivatalos világgal. Hogy történelmi téren ne kelljen szóhoz engedni, helyezték az éremtár élére. Számtalan dolgozattal szolgált a tudományt, nagyobb munka számára azonban nem bocsátottak rendelkezésére sem pénzt sem sajtót. Széleskörű tudását azonban válogatás nélkül bocsátotta rendelkezésére mindenkinek ki hozzáfordult. Rácz Vilmos az ő jegyzeteit használta fel a pánszlavizmusról írt könyvéhez, Rudnay Gyula pompás tanulmányát Rákóczi érmeiről a valóságban ő írta stb. stb. Jegyzeteinek engem ér-

deklő részét, röviddel halála előtt lemásolta számomra és neki köszönhetem a "szlovén" szónak azt a magyarázatát, mely kimutatja Hóman mennyire helytelenül használja. Odescalchi Arthur hg.-el együtt írta a Majthényiak és a Felvidék nagyszabásu munkát magán kiadó számára. 1938-ban Hóman gesztust kívánva tenni a német-séggel szemben, megkivánta iratni a magyarországi német költészet multját s miután Ernyey volt annak egyedüli szakértője, volens non volens, őt bizta meg irásával. Az a rossz vélemény, melyet Ernyey Hóman munkásságáról táplált és lesújtóan rossz a Teleki Pál történelmi intéztéről, kellett, hogy előbb utóbb összeütkezésre vezessen és említett könyvében megrajzolva azt a légkört melyben a német költészet létrejött, abba belekerült néhány nagyon enyhe, de igaz és elmaradhatatlan szó a magyarországi német multról, mely távolról sem olyan dicső milyennek feltüntetni szeretik. Retorzióképen a már nyugdíjban levő Ernyeyt nemcsak minden mellékjövedelmétől, de még egyetemi előadásaitól is megfosztotta, annak ellenére hogy a tanári nyugdíjazás korát még nem érte el.

Felvidékszeretete és meggyőződése, hogy annak fel nem tárt multjának megoldását Turócban meg a Divék földön kell keresni, hozta össze Odescalchi Arthur herceggel meg boldogult Atyám-mal. Mindhármuknak sok észrevételét dolgozon fel munkámban. Atyámnak egy flataalkori jegyzete hívta fel figyelmemet két honfoglalás kori Magyarországra, Odescalchinak pedig, kinek váréptészet volt tulajdonképeni tudománya, még fülemben csengenek sokszor ismételt szavai, beszélve a Nagy Károlyra utaló "Chateau à motte" váracsokról, melyek néhai felvidékünkön olyan bőséggel találhatók " azt old meg, hogy kerültek ezek ide! Az lesz valami!"

Háromuk közül csak Odeschalchi hg.-nek adott meg, hogy az anyira szeretett felvidéken nyugodhasson. Atyám életét és történelmi munkásságát, szép cikkekben Ernyey méltatta, ki-
nél pedig pótolja ez a néhány szűny sor a nemzet hátlájának azokat a szavait, melyeket olyan nagyon kiérdemelt, de melyektől a mostoha sors megfosztotta.

E L Ö S Z Ó¹.

Nem véletlen, hogy legmagosabb fokra a művészetek a világnak leghegy-völgyesebb területén, Görögországban fejlődtek. Fekvése adta természetes akadályok megvédték külső ellenségektől, így belső viszállyai ellenére szabadon engedhette át magát a világ legelőkelőbb luxusának, a művészetnek. Összeomlott azonban azonnal művészete amint Rómának sikerült hegyei közé hatolnia, mintahogy összeomlott Kináé is mikor Anglia ópium segítségével rabigába vetette, vagy ahogy Indiáé is folytatás nélküli mondattá vált az angol foglalással és a világ legimperialistább népe, a francia pedig csak azzal válhatott a világ művészi vezetőjévé, hogy ráfeküdt mindenre és mindenkiire ki nem utánozta Versaillesnak nagyságot, egyéniséget nem tűrő, mindent egalizáló, vulgarizáló stílusát és hogy vad kegyetlenséggel átázolt Rembrandokon.

Vagyis biztonság, nyugalom és szabadság nélkül nincs fejlődés és Róma számára politikai biztonságot, vele fejlődést félszigetének kettős hegyláncra nyújtotta. Államok mint emberek önhittek és hatalmassá válva megfeledkeznek azokról a körülményekről, melyeknek emelkedésüket köszönniök kell és melyek nélkül nem képesek fennmaradni, így az első komoly megpróbáltatásnak áldozatává válnak. Atlépve hegyláncain Róma nem gondoskodott újabb védvonalról, így prédájává vált a barbár betöréseknek. Ha nem telepíti ki a Kárpátmedencéből szarmata nevet felvett szittyá ősünket², gótjaival Attila nem tudta volna átlépni a Kárpátokat, ha pedig ott megtűri fiait, a visszatérő keleti gótok nem tudták volna kegyelendőfésszel kivégezni, mert ha van védőjük,

már megállította volna őket, akárcsak avar rokonainkat is, a Kárpátok hegylánc. Nagy Károly pedig azzal, hogy szétverte az avar birodalmat, a valóságban Európát verte szét, mert határnélkülivé tette. Attila halálával úgy a gót hatalom, mint Európa civilizációja omlott össze, hogy fiainak kiűzésével kövesse összeomlásban Európáé is, az avar birodalom elpusztításával pedig még mélyebbre süllyedt.

Görögország nagysága építészetében nyilvánul. Az épület azonban eredmény, sohasem kezdet. Kezdethez sokszor és sokat kell, szaporán teremteni, ami csak kisebb műtárgyakkal lehetséges, vagyis a fémmivességgel. Olyannak mintájára azonban nyugaton hiába kutatunk. Minden csak gyenge utánezata a puszták lovasnépei azon művészetének, melyet először Attila, utána az avarok hoztak magukkal, de mely végleg csak bejöveteleinkre állandósult és amelyen egyedül épült fel Európa minden szépsége, nagysága³. Elég végigtekintenünk öseink aranykincsein, hogy rátaláljunk mint a barokk, mind az empir eredetére⁴ és a román diszitómotívumok mintájára vitézkötéseinkben, majd a kaukázusi magyarság épületeiben a gótikára⁵. De ahogy görög, kínai, indus, maya, inka stb. művészet megállt az idegen hódításra, ugyanúgy állt meg a nyugat bomlasztó befolyására a mi fejlődésünk is. Ez azonban nem akadályozta meg, hogy a legutóbbi bruxellesi világkiállításon ne ési fém meg konyha művésze tünknek köszönhessük az ezeknek kijáró két legnagyobb kitüntetést. Nem mert fejlődtünk, de mert szebbet és művészibbet még nem tudtak kitalálni annál, hol megállottunk ezer év előtt.

A Kárpátmedencében sok nép fordult meg, de fajunkon kívül nem akadt egy sem, mely első lökésre ne menekült volna. Matematikai pontossággal kimutatható, hogy Európa össze-

ömlésai mindig fajunk ülözésének voltak következ-
ményei. És ahogy a multban mindenkor, legutóbbi
szótdarabolásunkat is, ugyanilyen összeomlás kö-
vette. Nyugatba menekülés nem hogy megmentene
minket, hanem csak elpusztit és Európáért két-
ezer éve folytatott küzdelminket csak multunk
ápolásán keresztül vihetjük sikerre.

K I F O R G A T O T T T É N Y E K,
E L H A L L G A T O T T I G A Z S Á G O K
/ é s /
N E H Á N Y V A L O S Á G.¹

Mongolok kulturtevékenységet még legujabb korig sem fejtettek ki. Ahol öseink helyére kerültek, mint pl. Turkesztánban, mindenütt kifejlett műveltségi kört pusztítottak el². Kulturtevékenységüknek **hiánya lesz** oka annak, hogy a finn-ugor elmélet módjára a mongoloid nevet is reánk ragasztották. Hunfalvy (Hunsdorfer), Budenz, Hóman óriási tekintélyre tettek szert és korlátlan intézőivé váltak tudományos életünknek. Ki mást állított elbukott, nem kapott nyomdát és nem juthatott tanszékhez, így tudósaink egymással vetekedve rombolták a magyar multat. A nagyközönsség pedig elkáprázva azoktól a fényes állásoktól, melyeket a rombolók betöltöttek, követőiké váltak. Figyelmük a legkisebb részletre is kiterjedt. Annak kimutatására, hogy semmit nem érünk, hogy mindenben visszamaradtunk a nyugat mögött, írják pl., hogy csak a 12-ik században fogtunk **ahoz** a rendszeres erdőirtáshoz³, melyet nyugatiak már a 9-10 századokban végeztek. Lássuk mit ír ilyenekről egy jezsuita történész, ki hozzá német is: Nagy Károly halála után olyan tudatlanságba süllyedt Európa, hogy még azt is elfelejtették hogyan kell lakházakat emelni, egész lakossága földönfutóvá vált, megszűnt a magántulajdon és mikor újra konszolidálni kezdtek a viszonyok, vagyis a 10-k században, még olyan sem akadt, ki az egyházi birtokok helyét megjelölni tudta volna⁴. Leghűbb képét birtokviszonyoknak családi iratok nyújtják s azokat legjobban genealogusok ismerik. Lássuk mit ír a

nómet genealogusok legújabb könyve: Megszűntek irásba foglalni még a legfontosabb jogi ~~aktus~~ aktusokat is és 788-tól még urbáriuók lefektetése is megszűnt. Németeknél az irásbeliség csak a 12-k században kezdődik újra, de teljessé csak a 13-ik században válik. A közbeeső időben uradalmak alakultak, erdőterületekkel, azokon irtásokkal. Komoly formában az urbéri viszonyokat csak a 13-k században kezdték újra rendezni[?].

Mit jelent mindez? Azt, hogy nemcsak az irás ismerete szűnt meg, hanem azt is, hogy nem létezett magyar történészeink által állított rendszeres erdőirtás, az irtás csak az erdő sűrűjébe menekülésből állott, rablók elöl, minden céltudatosság nélkül. Jelenti, hogy a bekövetkezett rablóvilágban megszűnt a különbség ur és szolga között, különbséget egyedül a nyers erő teremtett és urak, hatalmasok, birtokosok másnapra szolgálkká váltak amint akadt hatalmasabb ki őket vagyonukból ki tudta forgatni. Vagyis az erdőirtást kizárólag a védekezés hozta, hogy azt azután történészeink kulturtevékenységnek állítsuk.

Mindezekkel szemben csak azt a komoly tényt tudjuk leszögezni, hogy Európa nomád állapotának csak honfoglalásunk vetett véget, hogy honfoglalásunkkal kezdődik az építkezés tudományának újra éledése és hogy Kálmán királyunk (1095-1116) megelőzte korát midőn elrendelte az irásbeliséget, végül, hogy rendszeres erdőirtások első nyomára hazánkban lehet találni.

Ez csak egy példa a sok közül, azonban se vége se hossza az ilyen bizonyíthatóan hamis állításoknak, melyek azután természetesen szembehelyezkednek krónikáink állításaival, mire azokat diskreditálták! Annak pedig eredménye, hogy mai napig nem tudták megírni néhai felvidékünk multját. Nem is foglalkozik multjának még ismert

részleteivel sem Hóman könyve. Nem foglalozik, mert az ismerteket nem lehet abba illeszteni mi-
ket ir.

Ezek után nem csodálatos, hogy Hóman azt sem említi, hogy a nyugati források Pannóniában két honfoglaláskori Magyarországról irnak, egy régiről és egy újról. Pedig ezekről a nyugati és hazai forrásokon kívül az egykoru nagy császári történész, Biborban született Konstantin is megemlékezik midőn a Kárpátmedencében két szomszéd "türk" birodalomról ir honfoglalásunkkor. Egyik a lengyel hegyektől terjedt lefelé meddig valaha Szvatopluk birodalmának északi határa ért, a második ott kezdődve haladt lefelé a horvát hegyekig. Az ujonnan bejöttek, kik honfoglaló őseink, ugy szétverték a morva birodalmat, hogy egy lakója sem maradt helyén s ezek egyik része a régen ottlakó türkök közé menekült.

Hogy ez a honfoglalóktól már ottalált, ugy nyugati mint keleti forrásokban szereplő "türk" nép régen ottélt, bizonyítják archaeologiai leletek, melyek között egyetlen szláv eredetüre sem lehet találni, csak turánira¹⁰, továbbá ősi szlávokat megelőző¹¹ magyar személy, község, folyó hegy és dülönevek¹¹, az erdélyi székelyekkel közös diszes kapuk, épületformáik¹², melyeknek mására, Székelyföldön kívül csak a Kaukázusban találunk¹³ és melyeknek folytatásai körfolyosós városi házaink, azután az a feszes lovasnadrág, zsinóros menték, melyekkel a mai hatalom a legszebb turisztikai irásait disziti, találunk ősi jogon nemes községekre, melyeket a "Vágvölgy székelyei"¹⁴ laktak. Ezeknek egy része egyéni birtokhoz jutva "valódi nemes jobbágyok fiai"¹⁵ elnevezést kapta, hogy elődeivé váljanak az arra a vidékre jellegzetes "hétszilvafás" nemeseknek. És bár fajunk lakta azt a területet is, magyarul is beszéltek, mégis határuk az egyedüli, mely felé Arpád erő-

ditményeket emelt¹⁶. De ezek az északi "türkök" is védekeztek déli szomszédaik ellen, vagyis ugyanugy Szvatoplukkal mint honfoglaló őseinkkel szemben. Karácsonyi János tudósunk, hazánk szentistvánkori határaival foglalkozva, olyan védvonal multjára talált, mely dél felé fordulva, a Kiskárpátoktól Máramarosig taerjedve, pontosan egybeesik azzal a vonallal, mely felé Arpad észak felé forduló várait emelte¹⁷. Ugy krónikáink mint egykoru levelek pedig megemlékeznek egy területről, mely csak Géza fejedelem idején csatlakozott az országhoz¹⁸, mely nem lehet más, mint ez az északi terület. ~~Ez a csatlakozás~~ Ezzel azonban akkor még csak hadászati lag történhetett, mert fejedelme még sokáig megmaradt s bár azt IV. Béla legyőzte és elfogatta¹⁹, még azután is önálló maradt, Nyitra és Turóc között az a bizonyos tag, mely Oszlánytól északra alkotja Nyitra különös fejét²⁰. A teljes királyi szuperioritást erre a területre csak Nagy Lajosnak sikerült kiterjesztenie²¹; mi volt időközben?

IV. Béla rettenetes nyomora ellenére, a tatarjárás okozta zavart arra sietett használni, hogy Znió várát emelje²². Ezzel azt a bizonyos területet, ~~mely~~ a már létezett Arva, Szklabina, Blatnica meg Nyitra és ugyanakkor emelt Gyemes várakkal harapófogó közé fogta²³. Minden oka megvolt ilyen óriási készülődésre. Ott állt közöttük, a Zsiár-Sár hegy tetején az egész világ legnagyobb alapterületű magoslati vára, a turóci Visegrad. 1/3-addal nagyobb a híres biharinál, annak ellenére, hogy ez utóbbi sikvár volt²⁴.

Mig nem oldottuk meg ezeket a rejtélyeket, honfoglalásunk történetét nem mondhatjuk tisztázottnak.

Amig néhai felvidékünk magyar multjáról történetírásunk egyetlen szóval sem emlékezik meg, magyar folkslorjával egyetlen könyvünk sem foglalko-

zik, a Dunántulnak szláv multját állandóan emlegetik.

Bizonyítékuk reá kettős. Egyik a Pribina vitairat tartalma²⁵, a másik a Balatonnak neve. Mindkét bizonyítékot, a dunántuliaknak beszédjében levő néhány szlávossal hanggal támasztják alá.

A salzburgi püspökségnek egy névtelenje jogai védelmére vitairatot szerkesztett. Értéke nem nagyobb bármilyen más, fele érdekében írt ~~írt~~ ügyvédi iratnál, fényt vet azonban mégis Pribina kilétére és a püspökség irányára. Hogy megtagadhasson minden szláv működést hangsúlyozza, hogy azon a környéken soha senki más mint Pribina nem tevékenykedett s hogy tevékenységének nagyszabásúságát, meg hogy rajta kívül más szóba se kerülhet állithassa, felsorol hetet havat, így többek között Szombathelyet is. Ha ez igaz lenne, Nagy Ottónak nem kellett volna 5 pápai bullát hamisítania ahhoz, hogy igényt emelhessen püspöke számára ottani főpásztori jog gyakorlására, mert hiszen Pribina jogán püspökei már azt gyakorolták volna. A vitairatot G. H. Pertz, Monumenta Germaniae Historica, Scriptorrs XI. kötetében közli. A 11-ik oldalon áll, hogy Pribina Salában lakott. Sana evidenter Zala, azonban f. 54 jegyzet alatt Pertz megemlíti, hogy az eredeti irásban Sana áll, mit csak a szlovén Kopitár közlésére javított át Salára. Sana pedig folyó Karintiában és ha Pribina élő valóság is, zalai uralma már nem az, mert hiszen fia, Kozil Karintiában, vagyis a Sana folyó partján uralkodott, anélkül, hogy bármikor is igényt emelt volna a Dunántulra, mit pedig nem mulasztott volna el, ha atyja ott élt volna²⁷.

Pribina és fia, Kocel körül nagy szláv, Nyitra-hoz fűződő mondanakör alakult. Kezdődik az avar Teodor - Abrahámmal. Bár Nagy Károly történészei megírják, hogy az avarokat mind átvetette a Du-

nán²⁸, így Nyitra környékén már azért sem maradhatott közülük, mert odáig az avar birodalom sohasem terjedt, mégis azt írják az érdekeltek, hogy Teodor vezetése alatt onnan érkezett egy visszamaradt csoportjuk Nagy Károly elé. Ezt az állítást kizárólag arra alapítják, hogy ezek szláv szomszédságot emlegetnek. Azonban tudjuk, hogy az avarok a Karst környékére vonultak, Biberban született Konstantin pedig megírja, hogy egy részük a horvátok között talált új hazára²⁹, vagyis Dalmáciában s onnan jöve is szláv szomszédságról azért beszélhettek, mert úgy a szlovének mint horvátok szlávok voltak.

A nyitrai szlávok létét és múltját egy 871 évi, a bajorok meg karintiai szlovének megteremtéséigsmertető krónikára alapítják. Abban szerepel először néven nevezve morva fejedelem, Mojmir. Irja 830-ról, hogy szomszédságában Pribina uralkodott, ki bevezette a kereszténységet Nyitrára³⁰. Pribina azonban nem maradt Nyitrán, hanem átköltözött Karintiába, mire Mojmir örökébe lépve, a Tajónál kezdődő birodalmát a Garamig terjesztette ki. A frankok (németek) azonban nem tudtak sem az ő sem rokonainak uralmába belenyugodni. Mojmir ellen unokafivérét, Ratislavot segítették a fejedelmi trónra, az ellen másik unokafivérüket, Szvatoplukot. Ugylátszik nem rendelkeztek több unokafivér felett, mert Szvatopluk ellen már maga a császári trón örököse, Karlmann szállt harcba. Nemcsak legyőzte, de fogságba is vetette, minek ellenére a fellázadt morvák ellen őt küldték egy közülük felállított német hadsereg élén. Szvatopluk pedig azzal vált morva fejedelemmé, hogy a rendelkezésére bocsátott német csapatok tisztjeit orvul legyilkoltatta és átállva a morvákhoz, a vezetés nélkül maradt németeket halomra ölette.

Ennek a szláv multnak baja, hogy egyetlen

olyan adatot sem tartalmaz, melyből a szereplők kétségtelen szláv-sága kitünne, inkább olyanokat, melyek cáfolják. Mert még a morva szónak említése sem bizonyítja. Népnevek elírása nyugatiaknál annyira gyakori, hogy csak más adatokra támaszkodva válhatnak bizonyítékokká. Tudjuk például jól, hogy nyugatiak mai napig sincsenek nagyon tisztában azzal, hogy létezik egy Magyarország, és kiben él is halvány sejtése sincs tisztában azzal hol fekszik. Franciaország számára valószínűségi reveláció ha valamely véletlen folytán arról értesül, hogy az nemcsak egy jelentéktelen része volt Ausztriának, mely önállóságát csak a trianoni békeszerződés nagylelkiségének köszönheti. Hogyan tudhattak volna akkoriak egy Fekete Magyarországról! A morva birodalmat Nagy Károly létesítette, így nyugati krónikások tudtak róla, de mert nem vettek tudomást arról az ősi, honfoglalást megelőző Magyarországról, mely csak honfoglalásunkra jutott a megkülönböztető "fekete" jelzőhöz³¹, az ugyanugy olvadt a morva elnevezésbe, mint a modern időkben Magyarországa Ausztriába. És ha nem következtek volna Morvaország felállításáért, kalandosoknak elnevezett büntetőhadjárataink, honalapításunknak legcsekélyebb nyomára sem lelnek nyugati krónikákban.

Egyedüli mi kétségtelen, hogy valóban folyt vita szláv liturgiának bevezetése érdekében. Célja volt a mai Ausztria morva lakosságának meg Karintia szlovénjeinek kiszakítása német uralom alól. De hogy ez morva érdekből történt volna, arról nem maradt adatunk és valószínűtlen. Morvaország német alkotás volt, mely semmiféle államiság felett sem rendelkezett, így maradt a németiségnek akarát nélküli kiszolgálója. Egyedüli kiknek érdekében állott a német kezekből őket kiszakítani, a "fekete" magyarok voltak.

Az egyes szereplők indítóokainak vizs-

gálata jobb eredményre vezet minket.

Mint mondtam, Nagy Károly a morva birodalmat az ellen az ország ellen létesítette, melyet nyugati krónikák "Fekete Magyarország"-nak neveznek, vagyis Tudun országa ellen³². Természetes, hogy Nagy Károly mint utódai a sajátjaikat pártolták s így üldözték a "feketét". Ha morvákra tudtak és beszéltek is írásaik, beszélnek hercegeikről, nevét azonban egynek sem említik. Mi arra mutat, hogy ezek a "hercegek" csak alkalmi vezetők, kirángatott szereplők voltak. Es ezek közül az ismeretlenek közül feltűnő Kocel, kit a németek üldöznek lett volna morva! Egy Kocel ki már állandó fejedelem! Az lett volna szláv? Lehetetlen! Máskép úgy ő mint rokonai élvezték volna a németek pártolását. Ahelyett azonban nyomták és visszaszorították meg állandóan börtönbe vették őket. Ha Kocelék morvák közé tartoztak volna, mi sem természetesebb hogy őket használták volna fel a morva birodalom megszilárdításához, ahelyett azonban állandóan egymás ellen uszították őket és állandóan ürügyeket kerestek beavatkozásra. Miután pedig a németek pártolták a morvákat, egy morva Szvatopluknak semmi oka sem lett volna németeket lemészároltatni, sőt! Ugyanilyen érdek azt is kívánta volna Szvatopluktól, hogy pártolja és védje a német papokat. Ahelyett azonban Viking püspökkel közösen, kiűldözte őket. Vagyis Viking püspök sem volt, ahogy állítják, szláv. Továbbá egészen hihetetlen, hogy a fellázadt morvák ellen egy önállóságra vágyó morvát küldtek volna leverésükhöz Szvatopluk személyében. Németek akarták volna segíteni Szvatoplukot olyanhoz mi ellen küzdöttek? Szvatoplukot csak abban az esetben küldhették morvák ellen, ha ő nem volt az, hanem olyanok közé tartozott kik ugyancsak a morva nagyság ellen voltak és ebben találtak a német érdekekkel. Ilyenek pedig csak a "fekete" magyarok voltak.

Még jellegzetesebbek a Pribinára vonatkozó adatok.

Szvatopluk unokafivére, Ratiszlav 863-ban Konstantinápolyhoz fordult szlávul beszélő téri-tőkért. Erre III. Mihály császár egy görög testvérpárt, Cyrilt és Metódót küldte hozzá. A salzburgi érsek féltve a német hegemoniát, mikor Metód belépett Pribina birodalmába, láncra verette és börtönbe záratta, VIII. János pápa közbelépésére azonban szabadon bocsátotta³³. Látjuk, hogy a pápa még a német érzület megbántása árán is mennyire ragaszkodott szlávjaihoz. Azoknak nem volt sem akaratuk, sem önállóságuk, így a közelebbi egyházhoz, a nyugatihoz csatlakoztak és nem a keletihez, mi kedvesekké tette őket.

Es ezzel az egyházmegye kettévált, egy németre meg egy szlávra. A vonatkozó vitairat abból született, hogy a szláv püspökség a mai Ausztria területére is igényt emelt. Az volt az akkori Morvaország, így lakói szlávok voltak. Nem tudván Salzburg órvül a lakók nyelvét felhozni, tölta előtérbe Pribina személyét. Ezzel azt domborította ki, hogy ahoz a területhez azért nincs joga a szláv püspökségnek, mert ott nem szláv tiritett, hanem olyan idegen, ki azt nem szlávok, hanem németek számára tette. Ha Pribina német lett volna, a vitairat nem mulasztotta volna el érvei között azt is felhozni. Ha szláv lett volna, akkor még több oka lett volna azzal foglalkozni. Tette volna, hogy valamilyen érveléssel előre megdöntse a szláv oldalnak, ebben az esetben kétségtelenül várható érvelését. Ha nem hozta fel, az is bizonyítja, hogy Pribina nem volt szláv.

Vajon mi volt Pribinának valószínű szerepe? Egy csapással két legyet akart agyonütöni. Behelyezkedve abba a német nacionalizmusba, mely ellen fordult a pápa, akarta a németiséget azzal

gyengíteni, hogy az annak annyira aláfekvő szláv-ság ellen fordult. Vagyis ugyanazt próbálta, mit a honfoglalók sikerrel alkalmaztak úgy Leó görög császár mint Arnulf német császárral szemben. Hogy önálló birodalomra vágyott-e vagy pedig csak beakartta illeszteni a morvákat a "feketék" birodalmába határozottsággal nem tudhatjuk.

Ezekről a nyitrai magyarokról Névtelenünk is megemlékezik. XXVII. fejezetében írja: "S Árpád vezér nemeseinek tanácsára és kérelmére, a Nyitra vidékéről hozott hűtleneknek, előbb tőlük esküt vevén, különböző helyeken földeket ajándékozott, nehogy valaha még hűtlenebbekké válva, haza térve a nyitrai széleken lakó hűveknek ártsanak." És valóban Nyitra körül máig rátalálunk a később odateleptett tót sziget közepén szinmagyar közösségekre. Névtelenünk szavai világosan céloznak Kocelre, Ratislavra, Viking püspökre meg Szvatoplukra. De megmondják azt is, hogy elszakadási szándék vezette őket. De ki is váltotta Névtelenünk ezekkel a szavaival Palacky haragját!

Ha Névtelenünk csak gondolhatta volna, hogy ezeknek a magyaroknak multját szlávok akarják maguknak kisajátítani, minden bizonynyal még határozottabban fejezte volna ki magát, de a 13-k században nem lehet előrelátni milyen ferditéseket találnak ki a 20-ikban.

A 871 évi krónika szerint Pribina azzal a salzburgi érsekkel tartott fenn érintkezést, kinek testvériségébe már Tudun tartozott³⁴, mi ugyan csak arra mutat, hogy annak volt ivadéka és arra is, hogy azt a salzburgi érsek is tudta. Bajor Lajosnak sem sikerült volna kegyeibe kerülnie, ha szláv, pedig az volt főpártolója.

Ratislav sem lehetett szláv. Szlávok sohasem tartottak a keleti egyházzal, mindig a nyugatival. Így ha szláv lett volna nem Konstantinápolytól kér téritőket, hanem Rómától. Szvatopluk unokafivére volt Ratiszlavnak, így neki is "feke-

te" magyarnak, Tudun lemenőjének kellett lennie.

Raticlav kérését 863-ban intézte a keleti egyházhoz, vagyis ugyanakkor, mikor Szvatopluk átállása nagy bajba hozta a németeket. Erre a németek ugyanazt a játékot próbálták meg. Tudunnak addig agyonhallgatott népét egyszerre felfedezik, mire valamennyi krónikájuk elkezd hangoztatni, hogy a "hunok" már mind keresztények³⁾. Ugyanezeket a "hunokat" nevezik honfoglalásunktól "fekete magyaroknak". Vagyis csak arra fedezik fel Tudun országát, hogy szükségük van rájuk, így akarva megnyerni a "feketék" pártolását az ugyancsak "fekete", de dissidált Szvatopluk ellen. Hogy pedig ezek a "hunok" önmagukat sohasem nevezték hunoknak, hanem mindig magyaroknak, bizonyítja Hinkmár reimsi érsek 862 évi megemlékezése egy "ismeretlen" népről, melyet "ungar"-nak neveznek.

Egyidőben történő események mindig össze függenek és Hinkmár 862 évi "felfedezése" is összefügg ezeknek az "ungar"-oknak 863 évi, nyugaton egyedül ismert "hun" néven történő emlegetésével, a kettő pedig Szvatopluknak ugyanabban az évben kitört lázadásával.

Hogyan használta ki ezeket Árpád saját javára, megtudjuk "Honfoglalás" fejezetünkből. Aligha volt idegen ezeknek az eseményeknek egyikétől is.

Pribinának tresmaueri keresztelése pedig ugyanolyan átkeresztelés volt a keleti katolicizmusról a nyugatira, milyen 895-ben Szent Istváné.

A mindent szlávositó Hunfalvy (Hunsdorfer) Pál Ethymológiájában a Balaton nevét, Pribina állítólagos ottani uralmára meg szlávosságára támaszkodva, a szláv "blato", vagyis sár szóból vezeti le, annak ellenére, hogy a Balaton nem sáros. Hogy megtehesse, minden adat nélkül állítja, hogy Pribinának vára az azóta lecsapolt Kis-Balaton partján állott, mely tényleg sáros volt s hogy arról

terjedt volna át a "sàr" elnevezés az egész tóra, vagyis a kicsiről, a jelentéktelenről a nagyra. Ezt a magyarázatot már a Pribinàra való támaszkodás is kétségessé teszi, de teljesen megdönti az, hogy Turàn síkjain még ma is "bolo"-nak mondják a nagyot, az óriásit, "tin-ti-tu" pedig tavat jelent, így a Balaton neve nem más mint "Nagy Tó", mi megfelel a valóságnak. Nincs is olyan emlékünknél, mely a Balaton nevét kezdő "b" után "l" ³⁶el folytatná, "bolo" kezdettel azonban sok, mint pl. a Balatonra szintén használt Bolondàrium, mi annyi mint óriásiság. Bobula Ida összeköti nevét a szumir "ba"-val, mi annyi mint ad vagy juttat és a Balaton igazán ad és juttat. Ezek egyike sem hozható összefüggésbe a Blato szóval. Hunfalvy még a Turàn meg Szoboszló - Sebeslő szavakat is szlávoknak állítja ³⁷, annak ellenére, hogy ahol a Turàn szó keletkezett szlávok akkor még nem éltek és Szoboszló névre szlávok között nem, hanem csak székelyek között akadunk ³⁸. Folytathatnánk a Magura és sok más szóval így tovább.

Amennyire alaptalanok az előbbi érvek, ugyanannyira alaptalan a beszédben található szláv hangoknak bizonyító ereje is.

Biborban született Konstantin megírja, hogy a magyarok úgy szétverték a morva birodalmat, hogy egy lakója se maradt helyén. Nem írhatta volna, ha a Dunántulon, vagyis az országszívében olyan szláv csoport maradt volna, mely képes bélyegét a terület magyar lakosságának nyelvére felismerhetően rányomni. Okát másban kell keresni.

A szétvert morva birodalomnak, valachnak nevezett vándorpásztor lakói mindenfelé szóródva ³⁹, így valószínű, hogy később időnkint ellátogattak a Dunántulra is. Ott azonban magukat jól nem érezhették, másképp nem adták volna az

ottani erdőségnek a "Pilis" nevet, mi szláv nyelven tart, kopaszt, terméketlent jelent, vagyis óvást a többiek számára, hogy oda ne menjenek, ott birkáik számára nem találnak jó legelőkre.

Árpádházi királyaink állandó nyugat barátságukban ezekben a vándorpásztorokban kerestek támaszt a nemzeti elemekkel szemben, így bármilyen nomád állapotban is éltek és bármennyire is távortartották magukat azok a Dunántúltól, őseinkre beszédjük hatással volt. Különösen a királyi székhely közelében, hol ilyen irányzatok mindig jobban érvenyesülnek, vagyis elsősorban az Esztergom és Buda közötti sávban. Hozzá tartaniak, nagy szabadelvűségükben, mindig műveletlenebbek nyelvét használták. Mai napig felvidéki magyarok előszeretettel fordítják beszédüket tótira tréfás dolgok elbeszélésénél. Még fokozottabban teheték mikor tótok felé fordult a királyi kegy. Azt a chovinizmust mely nyugati népek sajátja nem ismertük és ha nem lenne úgy ahogy Biborban született Konstantin állítja, a mai Ausztria meg Morvaország nem vált volna annyira üressé, hogy az előbbi lassu beszivárgással bajorok⁴⁰, az utóbbit pedig betelepítéssel lengyelek⁴¹ népesítették be és vehették birtokba minden ellentállás nélkül.

Történelmi alátámasztás nélkül az összehasonlító nyelvtudomány nem bizonyíték. Magában állva azzal azt is be lehetne bizonyítani, hogy magyar nyelvünk közös az egyiptomival. Ilyen alátámasztó történelmi anyag létesítéséhez volt szükségük a Hunfalvystáknak meg Budenzistáknak érdeménél komolyabban venni a Pribina vitairatot és az abban szereplő Sana szót Salára értelmezni, Behelyezkedve ebbe a "bizonyító" anyagba, végső döntő bizonyítékul a Duna melletti Visegrád nevet hozzák fel, állítván, hogy ősi elnevezés. Hígyjünk azonban inkább IV. Bélának meg a római pá-

pának⁴² mint történészeinknek. Azok pedig egyformán lakatlannak mondják a mai Visegrádot; annyira, hogy helyét másról mint a szomszéd Pilisről megjelölni nem tudták.

Ahogy másutt is írjuk, egykorú írott és tárgyi adatok kétségtelenül bizonyítják, hogy a római birodalomnak bukása után Középeurópában teljesen feledésbe ment az építkezés tudománya és mikor szakkönyvek kivétel nélkül megállapítják, hogy nem ismerünk 10-ik századot megelőző ottani épületet⁴³, akkor merész dolog állítani, hogy szlávok létesítették volna az ottani Visegrád nevű várat. De ahogy Ausztria neve, Visegrádé sem az, csak megjelölés. "Birodalom keleti része" "Ost Mark" mondta Nagy Ottó, mert nem tudott nevet adni. Ugyanígy adták Orosz és Csehországokban a Visegrád nevet olyan szerény dombokon álló erődítményeknek vagy falvaknak, melyeknek leletanyaga a szentistváni kortól a bronz, sőt vaskorig⁴⁴ üres, így nem volt neve. Vagyis 10-11 századot megelőző szláv mult nélkülözésével csak abban az időben váltak újra lakottá. Ugy a Duna melletti mint turóci magában válik ki a többi Visegrád közül azzal, hogy sziklabércen fekszenek. A turóci hegyének nevét ismerjük⁴⁵, Zsiár, Sár, mely szó székelyeknél sast jelent, miből megtudjuk, hogy a vár eredeti neve Sasvár volt és a Visegrád nevet csak az arrajáró szláv vándorpásztorok, a valachok csak később ragasztották rá. A Duna mellettinek kiválása a többi közül pedig ugyanolyan, de még későbbi, 10-11 századot követő névkapásról beszél. Így a dunaparti az egyetlen melynél a Visegrád hatalomtól reáragasztott elnevezés. Szláv neveket római várak is gyakran kaptak. Ha ilyen elnevezésük és nem történelmi multjuk alapján állapítanánk meg multjukat, mint teszi pl. a Visegrádról megjelent füzet szerzője, hová juttatna minket! Olyasmi származna belőle, mint ki Caesar nevet

hallva császárra következtetne - holott csak erre a névre hallgató kutyáról avagy macskáról volt szó. Ahoz pedig, hogy azt lehessen állítani hogy akár vár, akár ottalált házalapok az Arpád-kort megelőző szláv épületek maradványai, előbb azt kellene hitelesen bizonyítani tudni, hogy szlávok valahol is birtak volna 10-ik századot megelőző épülettel, de hitelesen és nem teóriákkal⁴⁶, melyekből a panszlavizmus olyan tömeget termelt.

A történetírók emelik fel és viszik bomlásba az országokat. Ezt megértvén, Ferenc József az 1867-ben megszűnt Haynau - Bach - Pálffy abszolutizmus helyébe Hunfalvynak (Hunsdorfer) és Budenznek német érdekeket képviselő történelmi abszolutizmusát léptette. Annak nyomában támadt az az irodalom, mely szerint még a jó Isten napja is csak a némettség avagy szlávtság jóvoltából melegítette a magyar rónát és hogy szent Péter olyankor küldte már a szlávokhoz Syrius és Juventus apostolokat, mikor még Rómában is csak tapogatództak a kereszténység körül. Aki nem vetette magát alá irányuknak és tanaiknak, nem jutott nyomdához, így tudományos téren nem boldogulhatott. Pauler Gyula (1841-1903) volt legnagyobb és legmagyarabb történetesünk. Egyedüli ki megmerte írni, hogy a Legenda Minor nemzetellenes koholmány. Mégis mikor az Osztrák-Magyar Monarchia Irásban és Képben, az uralkodóház pénzén megjelent munka számára megírta a Habsburgok történetét, abban eltipró megkizsákmányoló hatalmukat Magyarország áldásaképp tünteti fel, mintha csak működésükkel kezdődött volna emelkedésünk. Mintha csak révükön nyertünk volna jogot a civilizált nemzetek között szerepelni és Mária Teréziát, kinél ravszabbul nemzetet még nem pusztítottak, a nemzet anyjává

teszi. Nem boldogulhatott, ki nem elégitette ki összes írásaiban Hunfalvyékat, így Pauler is, az előbb felsorolt hamis adatok alapján szlávnak állítja Visegrád és környéke múltját. Mintahogy könyvében Hóman maga megmondja, hű követője Paulernek⁴⁷, így átveszi Visegrádra vonatkozó megállapításait is és a Teleki Pál történelmi intézet azzal sem elégedve meg még tovább megy. Mi azonban már komikumba vág, átvette állításait a mai hatalom is, mely pedig német érdekek ellen vél küzdeni. A különböző szláv múltak, kivétel nélkül honi talajban termettek és magyar emlékek növelték nagyra ezeket a kedves jövevényeket. Ismétlődnek ezek minden téren és bármennyire is törpüljenek el a szlávra magyarázható helynevek száma a kétségtelenül magyar eredetűek mellett, néhai felvidékünk helyneveinek mégis szláv multat juttatnak.

Bizonyítókul arra, hogy Visegrád ősi lakotságu hely volt, vagyis hogy sem IV. Béla, sem a római pápa nem fejezi ki az igazat, egy volt görög kolostor néhány igen szerény ottani romját hozzák fel, azonkívül egy ottrétezett bencés kolostor emlékét⁴⁸, végül a Márki (Bécsi Képes) krónikának azt az állítását, hogy Salamon királyt Visegrádon tartották fogságban. Ezek közül csak a krónika Visegrád elnevezése positivum. Azonban alig hihető, hogy a német barátságáért börtönbe vetett Salamont az állandó német támadások utvonalaiba zárták volna, honnan könnyű lett volna kiszöktetni. Ahogy Erzsébet királynét Turócba vetették börtönbe, valószínűbb, hogy Salamont is ott tartották fogságban, különösen, mert ott állt a kétségtelenül ősi Visegrád vár⁴⁹, melynél alkalmasabbra és hatalmasabbra találni nem lehetett. A 14-ik századbéli krónikás akkor is Visegrád nevet használt volna a dunapartira, ha azt

ha ahhoz csak újabban jutott volna, mintahogy "Budán római romok vannak" sem jelenti, hogy Buda lett volna a hely római korbeli neve. Végül Müngeln krónikája Salamon fogságának helyét Nyitra környékén tudja, mi lehet a turóci Visegrad, semmiesetre sem a dunaparti.

Hogy a görög kolostor bizonyítóanyagul szolgálhasson, szent Gellért legendájára hivatkoznak. Ez a legenda tényleg ír olyan kolostorról, melyet I. András Visegrad táján emelt³⁰, de szót sem említ arról, hogy az görög szertartású lett volna. Ez az állítás csak egyéni kitalálás terméke. Ez a legenda azonban kései is, csak 1381-ben készült, vagyis csak olyankor, mikor a hely már megkapta a Visegrad nevet. Hogy a kolostor görög lett volna márcsak azért is lehetetlen, mert a római pápáság akkor már a legnagyobb ellentétben állott a keleti egyházzal és kizárt, hogy a Rómával tartó Árpád-háziak ezt a jóviszonyt pontosan az egyháznak³¹ azt megelőző legsúlyosabb ellentétek idejében egy görög kolostor emelésével rontották volna. I. András egy másik kolostort is emelt, a tihanyi³¹, s miután az bencés, így az ugyancsak általa emelt visegrádi is az volt. Sokkal valószínűbb eredete a görög romoknak, hogy ott volt metropólisa a görög egyháznak. Erre mutat az igen kevés maradvány, vagyis hogy elpusztítása alapos volt, mert Szeent Istvánnak a görög egyház ellen indított harcának idején történt, s miután a kereszténység mindenkor törekvése volt pogány emlékeknek keresztényekkel való elfedése, építette, avagy ujjíttotta fel András király azon az elhagyott helyen a bencés kolostort. Ha tényleg az volt metropólisa a görög egyháznak, akkor lakhelye volt annak a Hieroteosznak, kit Bulcsu vezér hozott Görögországból püspöknek³². Vagyis a romok olyan időből erednek, mikor Közép-Európában nem értettek még épít-

kezéshez, keleten azonban maradt olyan tudomány, mely sohasem ment feledésbe.

Hogy pedig volt régi metropólisa Magyarországnak, bizonyítja Érsekújvár nevében az "új" szó, honnan csak Imre király adománya hozta az érsekséget Esztergomba. Így Visegrád ősi neve Érsekvár lehetett. Bizonyos, hogy a veszprémi püspökségnek 1009³ évi semmiképen sem hiteles alapítólevelében említés történik valamilyen Visegrád megyéről, melyet a Duna tulsó, vagyis baloldali, Aprik folyó melletti falujával kap a püspökség. A dunaparti Visegrádnak, mely a jobbparton fekszik, elhomályozása ellenkezik a fejérvári egyház alapítólevelével is. Veszprém alapítólevelét csak 1259 és 1289 évi átírásokból ismerjük, vagyis csak a vár építését követő idők-ből. Így alighanem igazuk lesz azoknak a törté-
nészeknek, kik azt hiszik, hogy Visegrád neve csak az átíráskor került az alapítólevelbe, még-
pedig megszerzési vágyból. Ha ugyan a Duna tul-
partjáról eltűnt község és folyó nemcsak nagyobb
hitelesség adásaért került szintén a privilégi-
umba, átírásakor. Mert egyáltalán nem valószí-
nű, hogy az említett Visegrádnak faluja, külön-
en mikor csak egygyel birt, a balparton feküdt,
mikor maga a jobbparton volt. Az akkori Viseg-
rádnak helyét akkor is helyesebb olyan helyen
keresni, hol eltűnt folyó mellett, eltűnt nevű
vár feküdt s ilyenre Érsekújvár helyén találunk.
Lápos, vízfolyásokkal átszelt területen feküdt
egy ismeretlen nevű vár, melynek néhai magos-
lata megegyezik azokkal, melyekre orosz és cseh
országokban a Visegrád nevet használták. Az
ugyancsak eltűnt Aprik folyó pedig egyike lehe-
tett az ottani vízfolyásoknak. Ernyey József
a mai dunaparti Visegrád multjának Szent István
korára tevését naiv mesének bélyegzi⁵⁴.

Visegrád multját ismertető, ma forgalom-

ban levő füzet magosfoku kijevi kulturáról is beszél⁵⁵, mi ugyancsak megérdemel néhány szót.

Kijev volt tényleg Oroszország legkultúraltabb helye. Olyan kultúra felett rendelkezett, melynek bizonyítható alapjaira sehol sem találunk szlávoknál⁵⁶, így forrásaira más népeknél kell kutatnunk.

Honfoglalásunkat rejtélyes, megoldatlan körülmények kísérik. Legrejtélyesebb a kijevi csata. Annyira, hogy Hóman történelemkönyvében nem is említi. Elhallgatva Fekete Magyarországot és tagadva az Arpád háznak Attilától származását valóban megmagyarázhatatlan.

Kijev messze északra esik Etelközről, messze kívül az onnan Pannóniába iparkodók utvonalától. Minek az óriási vargabetű? Miért kellett az érkezőknek ott megütközniük kunokkal? Hogy kerültek oda "kunok"? Miért ruténekkel? Pedig hogy ott lefolyt olyan ütközet, milyenről krónikáink beszélnek, kétségtelen. Nemcsak saját krónikáink, de beszélnek róla ugyanúgy a szlávok. S ha nem történt volna, honnan kapta volna az ottani Magyar utca nevét? Miért honnan a Magyar kapu? Magyar rét? Ha ezek nem lennének néhai táborozási helyüknek úgy emlékei, ahogy a kijevi emlékek állítják. Miért őrizné mai napig a kijevi szent Mihály templomban egy 1008 évi dombormű a csata emlékét? Ezeket nem lehet krónikáink diskreditálása útján tárgyatlanná tenni!

Honfoglalásunkat a "fekete" magyarok kezdeményezték. Ezért küldték Ugeket, Arpád nagyatyját a Volga kanyarba és azért vezetett Arpád hadjáratot a bolgárok ellen. De ebben a bolgár hadjáratban megfigyelhetjük a "fekete" magyarok vezetőjének csapatával, mi azt jelenné jöng az ahhoz szükséges csapatokat, legalábbis nagyrésztben, a Volga kanyarbeliek adták. Etelközben

mi valahol a mai Beszarábiában volt, ez a főleg ~~főleg~~ fehérekből álló csapat telepedett csak, de ha nem marad otthon zömük, Julián barát nem találhatott volna reájuk a Volga kanyarbéli Levédiában. Etelközben Árpád ~~Wife~~, vérszerződéssel összeforrt a fehérekével, mire, ahogy Kézai írja, fejedelmé választották.

Marcali Henrik a Kijevnél legyőzött "kun"-okat bolgároknak meg besenyőknek, Hóman tényleges kunoknak mondja, de egyikük sem magyarazza meg, mi érdeke lehetett bármelyiknek is Kijevbe mennie s ha már oda is ment, mi érdeke lehetett Árpádnak odakanyarodnia.

Mire Árpád Kijevbe érkezett ezek a kunnak, besenyőnek meg bolgárnak állított fekete magyarok már két évtizede tartózkodtak ottan, így bőven volt idejük az ottaniakat szervezni és azoknak saját műveltségüket átadni.

Hasonlóan adja elő Kézai az eseményeket. Második könyve I. fejezete 2 §-ában "átkelének a besenyők, a fehér kunok országán és Kió (Kijev) várán...". Első könyve IV. fejezetének 6 §-ában pedig "hogy a magyarok Pannóniába másodszor jöttek, kiknek a székelyek, kik a hunok maradványai, Ruthenia határszéléig eléjük menének..." Folytatólag pedig "Pannóniát együtt meghódítván abban, abban (a székelyek) részt nyertek, de nem a pannóniai síkon, hanem az oláhokkal együtt a határszéli hegyek között kaptak osztályrészt".

Kunok és besenyők nem fogják a magyarokat ahoz átengedni, hogy utánuk menve, azután Kijevnél bocsátkozzanak csak velük harcba! Ha pedig honfoglalásunkkor nem élt volna már Pannóniában egy magyar tömeg, nem lett volna ki a visszatérők elébe mehessen és mely azért volt visszatérő, mert egyszer már, Arnulf császár megsegítésére, talán méginkább helyismeret szerzé-

séért, egyszer már jártak Pannóniában. A "határszéli hegyek" kifejezésben ráismerünk néhai felvidékünkre. Már azért is, mert az egyetlen olyan hely hol székelyek meg rutének egymásmellé kerültek.

Látjuk Kézai milyen pontosan elkülöníti a Kievnél legyőzötteket az országhódítóktól, besenyőktől, ugyanugy bolgároktól, kunoktól s azt is miket másban mond, mindenben igazolja a későbbi helyzet.

Megerősíti Oleg ukrán fejedelem (879- 916) reakciója is. Félvén a Volga kanyarbelieknek Arpád ellen vezetendő, őt is érintő bosszuhadjáratától, nagyhirtelenében kelet felé emelt erődtényeket - Arpád pedig ugyanakkor, ugyanúgy védekezve a Volga kanyarbeliek, mint a cserbenhagyott "feketék" ellen, utóbbiak felé, csak északon emelt olyanokat.

A Kijevben előkerülő archaeologiai leletek is annak a mihellén-szittyá műveltségi körnek termékei, mely őseinknek volt egyedüli sajátja és ahogy Kinában az vált előkelőségek mérvévé, ki hány hiung-nu össel büszkélkedhet; kiemelkedését Kijev ugyancsak őseinknek köszönhetette, a többi orosz város szintjéből. A Teleki Pál történelmi intézet neveltjei pedig azzal a kijevi műveltséggel alacsonyítják múltunkat, mely a miénknek csak visszfénye. Így a Visegrádról írt füzetbe, annak a lehetetlen állításnak bizonyítására került, hogy az ottani romok egy I. András emelte görög kolostor maradványai lennének.

Ezeknek keretében azt is mondják, hogy a nyugatnak köszönhetjük államiségünket, műveltségünket, kereszténységünket, de egyetlen olyan középeurópai államot sem tudnak megnevezni, mely honfoglalásunkkor már létezett volna. Franciaországból államot csak XI. Lajos (1461-1483) létesített, Németország törzrendszerével csak Bismark (1815-1896) végzett, államá azonban csak Hitler

forrasztotta, Olaszországot Caribaldi (1807-1882) és elég Sackur rémgt jezsuita atyának könyvét Clunyról elolvasni, hogy lássuk, hogy a nyugattól sem műveltséget, sem kereszténységet nem kaphattunk.

Pusztaszer már régen árasztotta demokrati-
kus fényét őseink törzsszövetségére ~~mikor Európában~~,
mikor Európában még a legvadabb állapotok voltak.
A hatalmasok egymást gyilkolták és rabolták, kik
között a fejedelmek voltak a legnagyobb rablók.
Egy orom tetején összekapart egy vándorlovag né-
hány faragatlan követ, azt várnak nevezték. Eu-
rópa vadállatoknak olyan prédájává vált, melyben
az emberek még azoknál is nagyobb veszélyt jelen-
tettek, így minden és mindenki elől menekülő no-
mádokká váltak. Nem bírván állandó lakhelylyel,
elfelejtették hogyan kell falakat emelni s barlan-
gokban meg összetakolt odukból laktak. Nagy Károly
krónikásai megírják, hogy épületeit csak sárból
meg fából emelte, s az egyetlen melynek maradtak
nyomai Lindauban állt, de ezek miatt csak alapja
maradt meg, mi pedig nem áll másból mint faragat-
lan köveknek összehányt rakásából. Szent Benedek
csodatételeiről készült legendából ismerjük meg
egy akkori hatalmas frank főúr "palotáját"⁶⁰.
Ez lakótorony egyetlen lakószobával, az olyan
padlóval, melynek pallói felbillentek ha szé-
lűkre léptek, vagyis semmiféle módon sem voltak
leerősítve. Alatta éléstár volt goromba lédákkal.
A francia püspökök elrendelték szerzetesházaiknak,
hogy védekezésül a norman betörések ellen, vegyék
körül rendházaikat köfállal "Hogyan tehetnénk,
válaszolták, mikor nem értünk hozzá és nincs senki
ki rátanítana. Mit nappal építünk, éjjel összeomlik"⁶¹
Madarász Henrik egykoru történetírója, Widukind, vá-
rosnak nevezi annak a limesnek lakótornyait, melyet a
magyarok ellen emeltek, csak mert kőből épültek, teszi
annak ellenére, hogy csak 9 harcos befogadására voltak

alkalmasak! Beszámolója végén írja, hogy ezeken a "városokon" kívül nem volt fal Németországban. De a fejlett viszonyokhoz szokott Priskos görög elragadtatással ír Attila és feleségei palotáiról és semmi kivetnivalót sem talál azokon a falvakon, melyeken Attilához vezető útja átvitte⁶³. Míg Európában az építkezés csak honfoglalásunkra indult újra meg. Nem nehéz rájönni ki tanulta a másiktól. A német Piper könyvében megírja, hogy egyetlen kétségenkívüli 10-11. századot megelőző középeurópai épületről sem tudunk⁶⁴, de Ferenc császár csak azért rendelte helyére építeni az esztergomi bazilikát; hogy elfedje Géza fejedelem palotájának romjait és nagyszerűsége miatt bontatta le Szent István kápolnáját. A ragasztott kövel való építés csak lassan, lassan terjedt nyugat felé. Tőlünk kiindulva a belgák csak a 12-ik században kezdik váraik fakerítéseit kövel felcserélni és még fennálló, régi lakóházaik faépítmények, annak ellenére, hogy bőven volt kövük és fában rendkívül szegények ma is. Világos bizonyítéka elmáradottságnak. Hollandia kövárainak kora nem előzi meg a 13-ik századot és I. Edvard angol király (1272-1307) vazafusainak még favárrakkal kellett megelégedniök, azonban II. Andrásnak (1205-1235) meg kellett tiltania, hogy a beengedett német lovagrend nálunk már honos kövárokat emelhessen⁶⁶ és köből emeltette Szeent László (1077-1095) Küüllő várát, arra emlékül, hogy a székelyek megverték a kunokat, védelmükre. Hacsak nem inkább székelyek ellen, saját védelmére...

A városodás s azzal járó polgárosodás nyugaton hamarabb indult, azonban a rablóvilág továbbélt. Rose kései barokkról írt pompás könyvében írja⁶⁷, hogy a mainzi hercegérseknek azért kellett nyílt területet kívánó stílusban emelt palotáját a város falain bévül emelnie, mert a 18-ik század első felében Németországban a közbiztonsági viszony

olyanok

ok még nem voltak, hogy gazdag ember város falain kívül lakhatott volna erődítmény épületben. Ellenben az Esterházyak körülbelül ugyanakkor pompás kismartoni (fertői) kastélyukat mocsár közé, egészen védetlenség területen emelték, eszükbe se jutva, hogy támadásoknak lehetnének kitéve. A műtörténelem Vignola (1507-1573) a Farésék számára, Vitarbo mellett Caprarola néven emelt kastélyát tarja nyilván mint első, melyet gazdag ember vidéken, várfal védelme nélkül emelni mert. Ezzel szemben például egy 1275, majd 1278 évi levél beszél a Divék nemzetség Trencsén megyei udvarházáról. Vagyis nálunk udvarházban laktak annak a nemzetségnek tagjai, kiket Pór Antal Csák Mátéről írt tanulmányában a felvidék legnagyobb dynasztainak nevez, és kiknek Trencsénen kívül még számos más város volt. A híres olasz ötvös, Cellini két évet töltött I. Ferenc francia király udvarában (1515-1547). Emlékirataiban keservesen panaszkodik, hogy Franciaországban utazva állandóan sátrakban kell lakniok, mert nincsenek házak. Szeretném tudni, hogy Magyarországon hol utazhatott volna király úgy a 16-ik század elején, hogy ne találjon megfelelő házakra. A nyugatnak kirakatnak szánt, mutatós épületei ma nagyobb szabásuak a mieinknél, azonban ezek újak és eredményei annak, hogy királyaink élve Bécs áruállítási jogával a magyar munka és szorgalom hasznát Ausztriának juttatták. Azonban arra, mit tettünk míg a magunk lábán járhattunk, mutat Oláh érsek, ki bármennyire is híven szolgálta a német érdekeket, mégis megírta, hogy egész Párisban csak egy olyan teremre talált, milyenből Visegradon több mint 100 van. A nyugatnak vezetőszerepében való hit ugyanolyan, csak országunkban született csecsemő, milyenek a szláv múltak és az is csak magyar emléken nőtt nagygyá. Magában a tény, hogy mai napig nem

akadt nyugaton épület, ~~mely épület~~, mely Visegrád pompájával versenyezhetne, volt már elég ok Lipót (1651-1670) számára, hogy elpusztítsa⁷² ugyanúgy, ahogy Ferdinand Budát pusztította el (1526-1564) és rabolta ki a székesfejérvári királyszerkeket⁷³. Ilyenekre mindig kitűnő alkalmakat szolgáltatottak háborúk, meg felkelések, de rámutat a pusztítás igazi okára, hogy erődítményekkel együtt katonai célokra nem szolgáló épületek is pusztultak, Visegrádon pl. a várral a királyi lak is. Kényelem és higónia szempontjából a nyugat polgári házai máig sem versenyezhetnek zsellérházaikkal, bár legújabbban a központi fűtés segít rajtuk. Kandalólk nem szépségük, hanem fejlődéshiány miatt maradtak divatban, mert kályháik még rosszabbul áraszották a meleget. Hol voltak mindezek a mi búbos kemencéink tökélye mögött! Blois a 16-ik században épült, kastélya gyönyörű, de árnyékszékül csak sötét folyosót szolgáltak. Belgium régi házaiba csak legújabbban kerültek, legmulatságosabb formák között árnyékszékek, azonban azokat mai napig, a néhány évtizede még egyedül arra szolgáló udvarról nevezik, míg a 13-ik században épült visegrádi toronyban világosan fellelhetők vízöblítés nyomai és Trencsén vára már Csák Máté alatt is vízvezetékkel bírt⁷⁴, mivel szemben a francia történelemkönyvek csak a keresztesháborúknak tudják be mosakodás bevezetését. A statisztikai kimutatások szerint még a mai Párisban sem éri el a mai Budapest fürdőszobái számának harmadát. (1964.)

Látjuk mindezekből, hogy honfoglalásunk Európát nomád állapotban találta, melyben megszűnt a magántulajdon, mégcsak az egyházi birtokok helyét sem tudták megállapítani, bármennyire is tartás jogukat mindig nyilván az egyháziak. Európa lakói újra helyhez kötötté csak honfoglalásunkra váltak, mit azután követett a földtulajdon újabb felosztá-

sa, ott hovà valamilyen hatalmas nem tudta magát fészkelni. A Cluny monostor azzal szerzett híveket az erkölcs visszaállításához, hogy megismertette a feledésbe ment földművességet⁷⁵. Hogy taníthassa, kellett valakitől tanulnia, s egyetlen esemény, mely erre alkalmat adott honfoglalásunk volt. Ha úgy lett volna, ahogy a Hunfalvy-Budenzisták állítják, s mi tanultuk volna szlávoktól, miért kellett volna újra tanítani? Szlávok ottéltek Európában, így ha tudói lettek volna, nem ment volna feledésbe. S hogy tőlünk tanulta, bizonyítja, hogy egyedüli ország vagyunk, melybe nem jött tanítani. Úgy mondják, nomádok voltunk. Kétségtelen, hogy pásztorkodtunk, de vajon fejlődhetett-e volna nomádoknál olyan tökélyre fémművesség, melyre Európa művészete épült? Levédiai hazánk területe felért az egyesített Németországéval, együtt Ausztriával. Ott dúltak fel ott honunkat a besenyők. Kizárólag lovon élve, csak pásztorkodva, hogy találtak volna reánk? Ha reánk találtak, hogyan értek volna utol? Hogy dúltak volna fel? Hogy verhettek volna szét olyan mértékben, hogy az új haza szerzésére kényszerítsen? Legelőket nem lehet szétverni! Hozzá mit tettek, nem is állt foglalásból, csak támadásból. Alighanem úgy lesz, mint belga tudósokkal. Olvasva, hogy mezőgazdálkodó nép vagyunk, tankönyveikben úgy állítják, hogy nincs Budapesten kívül egyetlen városunk sem, a többi csak nagy falu. Mi pedig olvasva, hogy pásztorkodtunk, írjuk, hogy nem értettünk mezőgazdálkodáshoz s nem voltak városaink. Ibn Ruzta, Gardizi, Al Bakri egyedüli forrásai levediai életünknek⁷⁶ s ők kifejezetten emlékeznek meg, sőt sokkal kifejezettebben, mint szomszédainknál mezőgazdálkodáshoz értésünkről. Gardizi pedig összehasonlítva azt szomszédaink mezőgazdálkodásával, irániakkal szemben "azonban" szóval fejezi ki külömb-

ségkép, hogy azoknak nincsenek földalatti öntözőcsatornák, mi azt jelenti, hogy őseinknek pedig voltak, és valóban Stein Aurél Turkesztánban, mi ősi otthonaink egyike, olyan öntözőcsatornák nyomára akadt, melyek csak a minket ott követő mongolok alatt mentek tönkre⁷⁷. Ezzel szemben pedig jellegzetes szlávok mezőgazdálkodására, hogy elkerülve a termékeny völgyeket,⁷⁸ mindenütt csak legelőterületeket kerestek fel, és eltanulva avaroktól az ekék használatát, nem léven lovaik, azokat asszonyaikkal húzatták⁷⁹.

Kereszténységünkkel sem állunk másképp. Ugymondják, németeknek köszönhetjük megtérésünket. Ez már azért sem lehetséges, mert Németországban nem volt kereszténység, illetve volt, de csak formai, lényegi nem. Papjaik nem voltak mások, mint királyaik politikai ögynökei, kik pokollal és ördögökkel való fenyegetődzéssel szerrztek híveket számukra - minek ellenében szabadon garázdálkodhattak, mely szabadsággal bőven éltek is. Jóútra térítésükre alakult a Bencésrend Cluny egyháza. A mi keresztényeink pedig mindig komolyan vették az erkölcsi tanokat, mi kizárja, hogy hamisítóknak lettek volna neveltjei. De más tények is cáfolják.

A római birodalom összeomlásával megszűnt az érintkezés lehetősége, mi magával vonta Róma központi irányításának lehetetlenné válását. Ennek az irányító jellegnek visszaállítására alakult a 10-ik század elején a Cluny apátság. Függetlenítve magát Rómától, egy militans gárda megszervezőjébe fogott. Eredetileg azonban csak arra vált, hogy Szent István teljesen rendelkezésére bocsátotta az országot.

Mint saját múzeumainkban, úgy kalandozásaink területén levőkben látható leletek bizonyítják, már legelső pannóniai szereplésünktől kezdve tulnyomóan keresztények voltunk. Bizo-

nyitják ezt az úgynevezett ketlachi bronzok is. Ezek főleg a régensburgi német mihelyből kerültek ki, ábrázolnak szentképeket avar motivumokkal⁸¹, vagyis fajunk szellemi tőkájéből táplálkozott a német egyház és nem, ahogy állítani szeretik, fordítva. Szerzetesek házaltak velük és jó vevőkre találtak magyarokban. Ahol pedig sikerül keresztény kegytárgyakat eladni, ott buzgó és áldozatkész hívők élnek és az üzlet olyan jól ment, hogy még Szent István korában is tartott, sőt neki is sikerült egy ereklyetartót eladniok, mély azután II. Bélával került sirba. Bulcsu vezér a görög császár patriciusa és vendégbarátja volt. Pogányt pedig görög császár nem ölelt keblére. De megírja Luitprand cremonai püspök is (915-972) - mi nem gátolja, hogy reánkkenje mindazt is, mire rosszindulat és gonoszság képes. Ugyanúgy nyilatkozik, közvetlen tapasztalatok alapján, szent Adalbert (955-997), Vajknak a keleti szárnyról nyugatira átkeresztelője. Még Piligrim passai püspök sem mert mást írni "hol még sok a pogány" abban a 974. évi levelében, melyben azt hazudja, hogy Magyarországon térít, melyben pedig érdeke azt kívánta, hogy a magyar kereszténység jelentőségét minél jobban csökkentse.

Azonban a görög egyházhoz tartoztunk, így Bulcsu horka Görögországból hozott hithű szerzetest püspöknek⁸². A visegrádi klostrom alighanem ennek a püspöknek volt székhelye. Onnan a görög romok. Hogy az egész ország a keleti egyházzal tartott, bizonyítják az előkerülő keresztetek, melyek egész Európa szerte görög formájúak. Még Szent István korában is görögöt használtak liturgiai nyelvvül, sőt alatta még a görög szerzetesrendek domináltak, máskép nem lenne Pannónhalma alapítólevele is görögül írva⁸³. De nem is lehetett máskép.

A római pápa tekintélye olyan mélyre süllyedt, hogy hatalma nem ért fel egy vidéki püspökével és csak a Cluny egyház fellépése rázta fel letargiájából. A szász Ottóban remélte azt a hatalmat megtalálni, mely újra felemeli és 961-ben császárrá koronázta. Csalódása rettenetes volt, Ottó (936-973) kijelentette, hogy mint császár már a pápának is ura és két szerzetes, a bolgár Salectus és Genzaniai Zacheus útján Taksony fejedelemhez fordult segítségért⁸⁵. Gyalázásunkban mindig az egyháziak jártak elől, így ez ugyanolyan megalázkodás volt, mint mikor Leó pápa Attila elé ment. De nem is tudta az egyházi mai napig nekünk megbocsátani ezt a két megalázkodást. Taksony fejedelem remélve, ha megsegíti az egyházat, abban örök támogatójára talál, abbahagyta a nyugat további büntetését kalandozásokkal és Róma ellenlábasa, a görög birodalom ellen fordult. Ottó pedig megrettenve, látszólag behódolt a pápának, helyesebben a Cluny egyháznak, és különböző ígéretek kíséretében, annak apátját tette udvara legbefolyásosabb személyévé. Azonban csak politikai meg személyes kérdésekben engedett, egyháziakban csak ígért, nem teljesített. Cluny apátja hogy Ottót teljesítésre bírja, áthelyezte lakhelyét annak udvarába⁸⁶. Ezzel a viselkedéssel Ottó teljes sikert aratott és Géza fejedelem eleget téve Cluny apátja kérésének, elhívte Ottónak, hogy megtért, nem tör már sem a pápa ellen, sem ellene, barátságának bebizonyítására, Ottó quedlinburgi husvéti ünnepségeire, több magyar urral ajándékokat küldött⁸⁷. Ottó az így nyert bizalmat arra használta, hogy meghalt pápák nevére négy bullát hamisítson, annak bizonyítására, hogy Magyarországot a lorchi, illetve utóda, a passauai püspök hatásköre alá helyezték - vagyis pontosan az ellenkezőjét érte el Cluny apátja és vele Géza fejedelem, miben reménykedtek.

Hamisított Nagy Ottó egy ötödik bullát is. Abban az akkor uralkodó VII. Benedek pápa már jóváhagyta, és megerősítette elődeinek hamisított döntéseit⁸⁸, melyeknek elismerése érdekében írt a pápának. Ezek a világtörténelem legnagyobb szabású hamisításai s történetek közvetlenül lechmezei kudarcunk után, Bulcsu horkának és vezértársának bitófára húzását követve, vagyis az után az esemény után, mely megtörte volna hatalmunkat. Minek lett volna akkor képmutatásra, Cluny apátjának évekig tartó félrevezetésére meg bullahamisításra szükség? Nem fegyver, hanem az tört meg minket, hogy mindig jóhiszeműek voltunk!

Abban az időben egyházi világi uralmat is jelentett és Géza fejedelem kikérgette Nagy Ottó küldöncét, Bruno verdeni püspököt, mikor az a bullák elismerése végett nála jelentkezett. Erre Nagy Ottó hamisításba bevont társa, Piligrim passai püspök, követet küldött VII. Benedek pápához és a nevére történt hamisításnak bemutatása nélkül, négyet elébe⁸⁹ terjesztett, kérve, erősítse meg tartalmukat. Magyarország volt akkor a világ legnagyobb hatalmassága, hozzá az mentette meg a pápaságot Ottó ígényeitől, így Benedek, bár az helyezte a pápai székbe, mégsem merte teljesíteni Piligrim kérését. Másrészt az egyháznak legkedvesebb gyermeke volt a római birodalom, vagyis Németország, hogy mégis kielégítse és hálának is mutakozzon, keresni kezdett jogalapot, melyre hivatkozhat, rátalált Tudunra, ki 811-ben belépett a salzburgi keresztény testvériségbe, ugyanúgy Pribinára, ki annak alapján ugyancsak elfogadta a salzburgi érsek főhatóságát⁹⁰, mire azt tette Magyarország vikáriusává.

Ezzel több dolgot bizonyított be. Egyik, hogy tudta és elismerte, hogy Tudun nemcsak Attilának volt leszármazottja, egyúttal az Arpádháznak őse; második, hogy Pribina utódjuk

volt; végül, hogy mindaz, mit Pribinával összefüggésben dunántúli szláv múltból állítanak, hamis, valótlan. Ha való lett volna, Benedek pápa magyarokkal összefüggésben nem hivatkozhatott volna rá. Semmiesetre sem mulasztott volna el az egyház ilyen nagyszerű alkalmat Magyarországnak kedvenc német gyermekének kezére juttatására, ha teheti, mert vikariátus arra még nem volt elég.

Géza fejedelemnek azonban ez is sok volt, különösen mert észrevette a próbálkozást, és ismét Németország ellen fordult. Kezdte a hamisító Pilgrim levéltárán, Passaun⁹¹, és folytatta a dulást 20 éven keresztül, vagyis II. Ottónak egész uralma alatt, anélkül, hogy a a Lechmezőn tönkresilányított magyar hadsereget megállítani képes lett volna. Az egyház ebben terveinek összeomlását látta. Elgondolása volt, hogy mert leghatalmasabbak voltunk, és nem ismerünk chovinizmust, elnemzettelenít minket, hogy azáltal átváltoztassa magyar nemzeti ideálunkat vallásivá. Németországnak pedig meghagyva faji és nemzeti jellegét, olyan saját birodalmává tegye, melyet általunk tart kordában. Azonban nem számított a németiség féktelen hatalomvágyával, melyet ezközben válogatás nélkül iparkodik mindig kielégíteni. Kényszerű védekezésünk álltak csak, ugyanúgy az egyház mint a németiség hatalmi vágyai megvalósításának útját. De az egyház által támogatott irányoknak állandó összeütközései a nemzeti iránynyal eredményezték azt a kót szélsőséget, melyet szeretünk turáni atoknak nevezni. A római egyház azonban mai napig sem ejtette el tervét, így ezt a kettéválásunkat emigrációnkban is tapasztaljuk.

Az egyház elgondolása nagyon szerencsétlen volt. Csak elgyengülősünkre, Németország hihetetlen emelkedésére és azzal Európa pusztulására vezetett.

Itt kezdődik szent Adalbert szerepe. Őkes beszédű, rendkívüli buzgóságu főpap, ki a csehek megtérítését tekintette élő céljának, s miután ő volt az akkori egyházi élet legkimagaslóbb alakja, reáharult a feladat, hogy válságos helyzetéből az egyházat kimentse. Alighanem befolyására kapott III. Ottó, a későbbi II. Sylvester pápa személyében francia nevelőt. Ő iparkodott Géza fejedelmet megbocsátásra meg feledésre bírni. Mikor pedig 16 éves korában maga Ottó vette kezébe az uralkodást, melléje sietett, éjszakákat töltött vele elmélkedve a túlvilágról és a földi élet múlandóságáról. Miután azon az oldalon már biztosítottak hitte a jószándékot, 994-ben személyesen ment Géza fejedelemhez, felajánlani az örök béke biztosítékaként, annak fia számára Ottó nővérének kezét⁹³.

"Geisel des Glaubens" szavakat használja az egykorú krónikás, bár német⁹⁴. "Zálog a hitnek". Zalogot, hogy jó utra tér csak olyan adhat, ki rosszon jár és az adja a jó uton járónak. Világosabban kifejezni, hogy csak mi voltunk jó keresztények és nem a németek, már nem lehet. Maig sem ismerjük a zálogul adott királyleány igazi nevét, mert egyedül ez a "zálog", vagyis "Geisl" elnevezése maradt reánk s azt mondjuk magyarosan Gizellának⁹⁵. Géza fejedelem pedig, hogy megpecsételje a békét, Vajk nevű fiát a kereszténység ~~nyugati~~ szárnyáról átkereszteltette a hamisító Piligrim püspökségének védszentjéről István névre, és ezzel a nyugati, vagyis római szárnyra. Szent István azonnal trónraléptekor megkapta a magyar koronát. Nem olyant, milyent a német császárok kaptak, mely minden uralkodó változáskor újabb és újabb pápai adományozásra szorult⁹⁶, és melylyel még nagyobb óvatosságból, koronázás csak akkor vált érvényessé, ha azt pápa személyesen végezte, hanem örökletest, olyant, melyet pápai

engedély és funkció nélkül, magyar főpap, magyarok által kijelölt király fejére helyezhetett. Vagyis míg a német korona legmesszebbmenő bizalmatlanságot, addig a magyar legmesszebbmenő, sőt teljes bizalmat fejezett ki.

A magyar koronával széleskörű apostoli jogokat is gyakoroltak királyaink, olyanokat, melyek az esztergomi érseket a pápa örök képviselőjévé, vagyis elsővé a pápa után, azaz primàssà tették, és nemcsak Magyarországra, hanem a világra. Vajon elképzelhető-e, hogy pogány nép kapott volna ilyen messzemenő jogokat? Abban az egyszerű reményben, hogy majd megtér. Pedig így kellene lennie, ha csak Szeent István vezette volna őseinket a kereszténységbe.

A vatikáni levéltár nem őrzi ennek az adományozásnak írott emlékét, de nem fontos. A gyakorlat és mindenkori pápai elismerés elég megállapítására.

Nagyon, nagyon komoly okok kényszerítették ilyen elhatározásra a pápát. A római szent birodalom német császárai állandóan kezükbe iparkodtak kaparintani az egyház vezetését, meg a pápai szék betöltésének jogát. II. Sylvester pápa a német erkölcsstelenség leküzdésére alakult Cluny egyháznak volt neveltje, s azonkívül francia, így mentes lévén német befolyástól rájött, hogy a német igények sikere a pápai széket erkölcsi tartalom nélküli politikai eszközzé süllyesztené, mi ellen egyedüli védelem, ha egy második, olyan tartalék pápai központot létesít, mely elég erkölcsi tartalommal bír ahhoz, hogy adandó alkalommal sikerrel léphessen fel az esetleg erkölcsi fertőbe süllyedt római központtal szemben. Magában erkölcsi erő nem lett volna elégséges, ha az nem párosul olyan katonai fölényvel, mellyel szemben Németország tehetetlen. A hatalomátvitelre azonban sor nem került. Ahhoz túlságosan vigyáztak a német császárok s így, bár lett

volna ok számtalan, meg alkalom, megtevése azonban nemcsak Németországgal állította volna szembe az országot, hanem a pápai hatalommal is, s ezt a magyarok nem akarták. De hogy Szilveszter pápa jól ítélte meg az erőviszonyokat, bizonyítja, hogy nem volt árpádházi király, kinek ne kellett volna a német császárral harcolnia, és mégsem akadt közöttük egy sem, kinek harca ne lett volna sikeres, annak ellenére, hogy a magyarság elleni gyűlölet volt mindig az egyedüli, mely azt a szétesett országot egybefogta. És sohasem mi támadtunk, hanem mindig ők, és Németország sohasé forrott volna össze állammá, maradt volna örökre rablóország, ha nem élvezi a római pápák állandó támogatását.

Pedig kezdve Szent Istvántól, árpádházi királyaink, kivétel nélkül, mindig mindent megtettek a békének meg egyetértésnek biztosítására. Szent István hogy mégcsak ne is emlékeztessen arra, hogy mi vagyunk azok a szörnyszülött, embervérivó, hullaevő szörnnyetegek, kiknek az egyházi írók állítanak minket⁹⁷, még Attilától való származását is megtagadta, és hogy azonosíthassa magát a nyugattal, német ruhába öltözött, német pallost kötött oldalára,⁹⁸ és megnyitotta az ország határait vad, élőködő német tömegeknek. Pogánynak nevezve mindenkit, ki a katholicizmus keleti szárnyával tartott, nyugati kegyetlenséggel kényszerítette a magyarságot a kereszténység nyugati, vagyis római ágának egyedüli elismerésére és követésére.

Ebből a keresztényi lemondásból, vad műveletlen tömegeknek magukhoz emeléséből és nem műveltségnek ~~keletéből~~ ^{átadásából} állott sokat hánytorgatott nyugati "műveltségbe" helyezkedésünk. A Legenda Minor szavai "crescebat quotidie ecclesia fidelium et multi ex diversis mundi partibus audientes de doctrina ejus confluebant", vagyis "naponta növelte a hívők seregét, és a világ különböző részeiből jöttek hozzá, hogy tanait hallgassák". Kik hozzá jöttek, tudjuk, németek voltak, ő pedig

azzal növelte általuk a hívők seregét, hogy erkölcsre iáprkodott őket bírni (c.6), mert hiszen formailag már ugyis keresztények voltak.

Arpádházi királyaink uralmát a folytatásban is állandó lemondás, sőt szembehelyezkedés múltunkkal jellemzi. Ilyent akaratlanul is nyugati felsőbbtség elismerése kísér, a valóságban pedig ez csak békevágyból történt és nem állott valamely értékesebb vagy műveltebb avagy hatalmasabb elem, hanem csak egy műveletlenebbnek ugyanolyan magukhoz emeléséből, mint mikor a vándor-pásztorokkal szóba állva, az ő szláv nyelvüket használtuk.

A kereszténység sorban felőrölte azokat a harcban edzett, acélkemény népeket, kunokat, besenyőket, bolgárokat, melyek nem akarták magukat alávetni. Mind rokonainkat. De csak mert mi, ugyanolyan harcban edzett, acélkemény nép váltunk kardjává. Máskép ma is élnének. Így maradtunk egyedül, szövetséges és támasz nélkül. De tépetten, véres homlokkal is álltuk a borzalmas vihart, húszszoros, ötvenszeres erővel szemben sokáig, mint magános oroszlan farkascorda közepén. És bár fegyverrel mai napig se tudtak erőt venni rajtunk, mégis sorra kerültünk. Sorra, de csak mert sok közülünk átállott hozzájuk.

Mert bizony sem lemondás, sem megtagadás nem hozta meg a kívánt eredményt. Ranke a germán múlttal foglalkozva írja, hogy Attila alatt jött létre az a germán-latin egyetértés, mely kítaszításunk érdekében azóta irányítja Európa politikáját", Marquart "Osteuropische u. Ostasiatische Streifzüge" könyvét azzal fejezi be, hogy míg Nagy Károly az avarok szétverésével teljes munkát végzett, addig Nagy Ottó csak felet, amiért nem semmisített meg minket, Altheim értekezve azokról az alapvető művészeti hatásokról, melyekkel Attila nevét az európai, elsősorban germán fejlődés történetébe írta és azokról a

hőskölteményekről, melyek a német szellemi műveltség első jelenségei¹⁰⁰; hihetetlen vakmerőségnek minősíti hogy akadnak, kik neki arrogálják Európának akkori szellemi irányítását, s bár emelő hatása szellemiekben németekre sokkal nagyobb volt, mint nekünk, sőt még ma is kihat rájuk, mégis minket szól meg, amiért szellemi fejlődésünk még mindig nem tér el attól, mely övékének alapját képezi. Annak ellenére, hogy állandóan támadtak és mindig kikaptak, Dümmler rút hálátlanságot vet szerünkre, amiért nem köszönjük meg, hogy nem semmisítették meg minket, bár - mint állítja - megtehették volna bármelyik pillanatban¹⁰¹. Miközben állandóan kiforgatnak tényeket, bulla hamisításaiért és két-szinüsködéséért adták I. Ottónak a "nagy" megtisztelő jelzöt, Altheimig, egyik írójuk se mulasztja el, hogy alkalomadtán ne beszéljen megvetéssel rólunk, amiért őseink harcmodorukban megfutamlásokat szinleltek, azt valócágos becstelenségnek bélyegezve¹⁰². És az újabb, állandóan megismétlődő Attila irodalom nem követ semmi más célt sem, mint múltunknak és ősi turáni dicsőségünknek eltüntetését¹⁰³.

Hová vezetett Ranke latin-germán egyetértése, megmutatták az utolsó háboruk, hová szétdarabolása Attila birodalmának, majd az avarokénak, végül hazánkénak, megmutatták azok az összeomlások, melyek Európa sorsává váltak mindenkori megtörténtükkor, mintahogy Nagy Ottó "fél" munkájának köszönheti egyedül Európa, hogy ezer éven át biztonságban fejlődhetett. Talán nem is annyira a katonai védelem nyújtotta Európának azt a biztonságot, melyben fejlődhetett, hanem hogy élt egy olyan erkölcsi tökélet képviselő nép Európában, mely nem ismerve anyagi érdeket, a másnappal is képes volt törödni, mire kalmár nép képes soha nem volt.

Hamis mit műveltségünkről, hamis mit kereszténységünkről írnak, hamis mit honfoglaláskori Európáról állítanak, és leghamisabb mikor

Attilából, ki megkegyelmezett, római pápától kezdve mindenkinek ki csak kérte, a hagiografia pusztító vadállatot csinált. Olyan humánusan, mint ő, nyugati hadvezér soha nem viselkedett. Krónikáinkat pedig csak azért diskreditálták, mert nem írják azt, mit ők csak később találtak ki. A sok hamisság és krónikánk diskreditálása okozta, azt a borzalmas úrt, mely lehetetlenné tette őseink viselkedésének okait, kereszténységünk eredetét és sok egyéb más, közöttük néhai felvidékünk múltját megmagyarázni. Ha ősi pannóniai múltunkat tárgyaló lapokról kitöröljük azt a sok tévedést, ellentmondást és hazugságot mit rajtuk találunk, olyan fehér lapokat kapunk, melyeket nekünk kell betöltenünk s ebben a munkában ennek iparkodunk eleget tenni. Ezek mellett tisztában kell lennünk azzal is, hogy őseink a Volga kanyarban pogányan éltek, onnan pogányan indultak utnak és pogányan keveredtek el sziklamezeikkel az Etelközben. Ha mégis keresztényen érkeztek Pannóniába, kereszténységüket csak azoknak a "fekete" magyaroknak köszönhatték, kiket nyugati krónikák "fekete" magyaroknak, Biborban született Konstantin északi "turc"-oknak mond, vagyis Sziklamező népének, azaz a székelyeknek. Sziklamező pedig nem lehetett más mint az a terület, mely csak Géza fejedelem korában csatlakozott az országhoz¹⁰⁴, mely ellen Szent István háborút viselt¹⁰⁵, mert hiszen azon maradt fenn egyedül elnevezésül Attila hadicimere, a Turul¹⁰⁶.

Emberek legnagyobb ellensége az ember és Franciaország mai napig nem jött reá, hogy csak akkor és azáltal vált céljává a német támadásoknak, hogy 1526-ban elbuktunk és német gyarmattá váltunk¹⁰⁷. Így élére állt annak az aknamunkának melyet Németország kezdett s ma ugyanugy folytatódik ellenünk, mint folyt Attila, Géza fejedelem és Mátyás király alatt és mert azokat kikben gyenge a hazafiság mindig jobban érdekli az aznapi kis pecsenye hazánk jövőjénél, ma ugyanugy beszél-

nek belenyugvásról, megértésről és nyugatba helyezkedésről mint valamikor ugyanilyen alkalmakkor. Értsék meg, hogy magunkban állunk, egyedül vagyunk, senkire sem támaszkodhatunk, hogy ezer éve magyarázgatják nekünk, hogy megkell hajolnunk, de fennmaradásunkat egyedül azoknak köszönhetjük, kik nem hajoltak meg. A meghunyászkodók, megértést hangoztatók igazi elpusztítóink, de erőnk hatalmas ha összefogunk¹⁰⁸. Mert békejobbjával ugyanugy nem nyerte meg Szeent István a nyugatot, mint Attila, azonban mikor Mátyás király visszahelyezkedett Attila multunkba, egy pillanatra régi dicsőségünk is vissztért, hogy amint megértővé változott, dicsőségünk visszaszálljon sirjába, vele együtt.

Ma egy letűnő civilizációnak vagyunk tanúi. Mi hívtuk életre, azok kezében azonban kik a vezetést magukhoz ragadták, tönkrement.

Velünk jött, velünk megy!

.....

A világ kulturáinak egyedüli forrása a szumir. A szumir birodalom maga úgy olvadt fel Babilónia, Assyria, Mittania, Fenícia, Palestina kohójában mint arany olvad választóvízben. Egyiptom, Görögország, nyomukban az egész világgal, ragyogását kizárólag annak a fénynek köszönheti, mely a szumiroktól jutott reájuk.

Ezzel a kulturával kezdődik a világ műveltségének története, de nem a műveltségé. Ásatások, nyomok, itt, ott, már régebben létezett műveltségeket is feltártak. Olyanokat, melyek nyomtalanul tűntek el. Vagyis az a borzalmas összeomlás, mely Európát a római birodalom elpusztulásával érte, nem példa nélküli. De nem példa nélküli újabb felemelkedése sem. Ahogy a szumirok Mezopotámiát a semmiből emelték a magosba, ugyanugy emelték fel magyar őseink Európát a semmiből. Ahogy a szumirokkal egyidőben élt, sőt őket megelőző kulturák a semmibe tűntek,

ugyanugy tünt a semmibe honfoglalásunkat megelőző és akkor már nem létezett európai kulturák valamennyie is. A rómaid a gót invázió, egyetlen örökös visszahagyása nélkül pusztította el. Ha nem hagy vissza könyveket, műtárgyakat és honfoglalásunkkor még fennállott épületeket, utakat, azt sem tudnánk róla, hogy létezett. Nagy Károlyé teljesen meddő volt, a görög, szaracén még élt, de nem bizonyultak értékállóknak. Szintén elpusztultak.

Ahogy a szumirok Mezopotámiában, őseink sem találtak, sem Pannóniában, sem Közép-Európában semmiféle kulturára sem. Ahogy a szumirok, a messze északról, valahonnan a Sárga folyó környékéről hozott kulturájukat tették a világ összes kulturáinak kiindulópontjává, ugy tették őseink. Ugyanugy a messze északról, valahonnan ugyanannak a Sárga folyónak környékéről hozott kulturájukat az európai kultúra megteremtőjévé tették¹⁰⁹.

Csak őseink honfoglalása bírta Európának nomáddá vált lakosságát letelepedésre. Csak arra kezdik sárral tapasztott, faragatlan fából álló gunyhóikat meg barlanglakásaikat ismét házakra cserélni és csak arra térnek vissza az irásbeliségre. Azonban századok teltek el míg a polgárok is házakhoz jutottak és újabb századok míg a nép is. Első építkezési tevékenységük várak emelésében merül ki. De mintha mindent újra kellett volna felfedezniök, további századoknak míg elérték a Kr.e. 2-ik évezred tőkélyét - miben is, Visegráddal a magyarság, nemcsak kezdeményező volt, de megelőzte korát.

Európa politikai mérlege is lépést tart a műveltségnek ilyen fejlődésével.

A tőlünk emeltek, első pillanattól kezdve vitatták maguk számára a kezdeményezés dicsőségét és hogy eltüntessék multunkat alakult a néhai római szeent birodalom. Mely azonban 1807-ig maradt olyan üresség, melynek császárai csak másra támaszkodva birtak hatalommal. Elsőül a pápaságot

próbálták politikai céljaik szolgálatába fogni, mit csak a magyar koronához kapcsolt egyházi jogok tettek lehetetlenné. Rótszakálu Frigyes (1147-1190) figyelme fordult először Olaszország felé és unokája, II. Frigyes (1215-1250), hozzájutván Sziciliához, már német hazája felé sem nézett. II. Rudolf (1552-1612) megpróbálta hatalmát Csehországra helyezni, mi ugyanolyan kevés sikerrel járt, mint II. Frigyes próbálkozása Olaszországgal, mit az is bizonyít, hogy bármilyen nagy is volt V. Károly (1519-1556) spanyol hatalma, mégsem tudta az európai vezetőszeret maga számára biztosítani. Az csak azzal állandósult kezükben, hogy megszerezték 1526-ban a magyar koronát. Vagyis bármennyire hatalom és tekintély nélküliek is voltak a Habsburgok mint német császárok, koronánk birtokában a világnak leghatalmasabb és tekintélyesebb uralkodóivá váltak és bármennyire is nevezték birodalmukat németnek ~~mind~~ osztráknak, kizárólag Magyarországra ragyogott benne. XIII. Lajos francia király (1643-1715) kezdte Európa vezetését elvitatni a Habsburgoktól. Franciaország soha semmiben sem vett részt Európa építésében, mindig ellenségeivel tartott, így vezetőszeretét az egyetlen dologra alapította mivel kérkedhetett, nyelvére. Nyelve latinra alapított műnyelv, melyet megtanulni nagyon, nagyon nehéz, tökélyre vinni csak nagyon hosszas tanulással lehet. Így iskoláik tanidejének legnagyobb részét nyelv tanítására fordítják, mi pedig rovására megy a komoly tudományoknak. Legmagosabb osztályaik műveltségét kizárólag a nyelv karakterizálja¹¹⁰. Felmagasztalására Richelieu 1635-ben akadémiát alapított, mely azóta formálja, változtatja és közönséges emberek számára megközelíthetetlené teszi. Hogy rá ne jöjjenek, hogy Európa felépítésében nincs érdeme, sőt ő volt mindig rombolója, mesés multakat talált ki mindazoknak a népeknek, melyeknek hozzá hasonlóan nem volt részük alkotásban, mivel azután a maga követőivé és dicsérőivé tette őket s eltudta fogadtatni az egész nyugattal, hogy Európa tör-

ténelmével csak a francia forradalom óta érde-
mes foglalkozni^{III}. Így bekövetkezett az a fur-
csa helyzet, hogy bár a nyugatiak foglalkoznak
más világrészek népeinek legősibb történelmével
is, Európa történelméből még egyetemi tanáraikat
sem érdekli visszamenőleg más, mint Franciaor -
szágé meg Angliáé. A többieké pedig jó, ha a leg-
utóbbi 100-150 évó, az is csak Franciaország tá-
lalása szerint, Magyarorszáé - mert hiszen az
ellen megy az egész - meg egyáltalán nem. Né-
metország ezt a helyzetet mindig szívesen nézte,
mert eltakarta, hogy csak rajtunk keresztül és
csak általunk emelkedett nagyra. Magyarjaink
pedig kik a nyugat "felvilágosítását" tüzték
célul, azoknál csak mosolyt meg lenézést váltá-
nak ki és mert tudás hiánya miatt, még udvarias-
kodó állításainkat is hihetetleneknek tartják.
Miattuk sűtik reánk a chovinizmus bélyegét. Csak
rontjuk vele hírünket és nem javítjuk.

Alkotó szerepünkért kellett minket elpusz-
títaniok Trianonban és nem háborus viselkedésünk-
ért avagy igazság keresésből. És a miatt lehe-
tetlen akár meggyőzéssel, akár barátsággal, de
még aláfekvéssel sem a többi népet megnyernünk.

A T U R U L.

Külső Mongóliában, egy fejedelmi sírból előkerült Attila eredetmondája, kihimezve egy fejedelmi palástra.¹ Bemutatja őseink csodaszarvasát amint másik meseállatunk, a négylábu griff felfalja², vagyis a jót, a békét, melyet felfal a gonosz, a háboru. Bemutatja az örök küzdelmet a jó és gonosz között, melyben mindig a jó futja a nagyobbik veszélyt. Ugyancsak griff,³ de kétlábu teszi Enesét nagy királyok ősanjává³. Krónikáink írói főpapok, kik egyuttal udvari emberek is voltak, minek ellenére megírják, hogy ugyanazok a királyok, kik nagy békevágjukban Attilától származásukat megtagadták, tőle származnak. Mit egyebekben Biborban született Konstantin is megír és mit ismételni csak legujabb korban szüntek meg a könyvek⁴. Tudjuk azonban, hogy a "fehér" magyarok nem leszarmazottaik Attila népének, csak a székelyek, mi meg kizárja, hogy Árpád "fehér" lett volna. Krónikáink a szétválást Nimród idejére teszik, vagyis Mezopotámiába, a szumir korba⁵. Nimródöt Mózes említi mint Ninive alapítóját és valóban Layard azzal talált Ninive romjaira, hogy⁶ a Nimród-ról nevezett hegy tövében kezdett ásní⁶. Miután Mezopotámiában napvilágra került ősi, égetett cserepekre írt könyvekből tudjuk, hogy Mózes ugy a vizözönt, mint Noé személyét ugyanezek-től a keleti török őseinktől, vagyis a szumiroktól vette, kétségtelen, hogy Nimród személyét is. Így valóban ő az ősrünk, mit eredetmondáinkon kívül a mezopotámiai ásatások is igazolnak. Mondáinkban Nimród atyjául Thanaus-Tana szerepel⁷, kit azonban Mózes nem emlit, de ki előfordul Justinianusnál⁸ Szittyország királyai között,

mint ki Assyria legendás királynője, Szemiramis férjénél, Ninusnál is régebben élt volna. Szittyországban valószínűleg még együttélt a két ág. Területe azoban igen nagy volt, így nem kellett találkozniok, mert hiszen összekeveredésük csak nálunk Pannóniában történt. Ha nem így lenne, nemcsak Magyarországon, vagyis csak összekeveredés után kapta volna a két ág, magyar meg székely megkülönböztető két nevét és nemcsak bizonyos tapogatózások után. Biborban született Konstantin bárkülömböséget tesz a kettő között, még mindkettőt egyformán nevezi türknek. A sziklamezeiek Kijevig mentek azok elé, kik ott megfosztották őket legjobb harcosaiktól. Akkorra azonban krónikáink még csak a "Cumagenos Civitas" elnevezéshez (Tuln régi, magyar neve) hasonlatos "kun" elnevezést tudták az északi türköknek adni⁹. Azzal azonban, hogy lerögzítették, hogy azok, kiket kunoknak neveznek a székelyek¹⁰, lerögzítették egyuttal az új nevek szükségességének időpontját is. Attila griffmadara a mindig éhes, óriási területeket bebarangoló, medvére emlékeztető csodás menyétállat, a rozsomák (torkos borz, Vielfras, glouton) volt¹¹ szárnyakkal, Emeséé saskeselyü. Mely két alakzat csak idők folyamán esett át azon a szintézisen, mely felevenítve Attila rozsomákját és továbbvive Emese saskeselyűjét párosult gyönyörű Turul madarunkban.

A szintézis jogos, mert krónikáink eredetmondája nemcsak reánk magyarokra, de Attilára is vonatkozik, hiszen már a szumiroké volt! Bizonyítja az Ur város közelében kiásott oroszlánfejű sas, két csodaszarvasával¹². Az ugyanugy örzi eredetmondánkat mint a mongóliai, mely kettő között csak annyi a különbség, hogy míg a mezopotámiai oroszlánfejű karvalygriff szerepel, addig a mongóliai a rozsomák bir szárnyakkal. Miután azonban bármilyen emlősnek bármilyen párosodását karvalylyal griffnek nevezük, ugyanazt a szintézist fejezik

ki, így a kettő közötti különbség jelentőségikön nem változtat. Az erő és bátorság jelképéül népek mindig állatokat választottak, melylyel azonban tekintélyt csak akkor szereztek, ha azokat szomszédaik ismerték és félték. Így ha eredeti griffünk ha roszomáknak szárnyasításából is származik, Mezopotámiában, hol nem ismerték, oroszlánná kellett változnia. De hogy a szumirok nemcsak közös törzsből származtak velünk, de északi hazánkból is érkeztek, bizonyítja az ugyancsak Mezopotámiában, Tell Halaf romvárosban előkerült 5-6000 éves kő dombormű csodaszarvasával, amint egy fölötte lebegő medvévé vált roszomák megtámadja¹³. Dombormű, mely nemcsak azt mondja meg, hogy honnan érkeztek a szumirok, de azt is, hogy ahogy mi,ők is Attilával ugyanazok vagyunk és azt, hogy a szumirok a néhai Ninive és a mai Mosul táján érkeztek Mezopotámiába. Máskép Tell Halaf, mely az Eufrat és Tigris felső folyása közelében van, nem eshetett volna utjukba.

Régi templomainkban Isten bárányakép tigris szerepel. Már szeent Jeromos megírja, hogy a pogány szokásokat nem szabad elvetni¹⁴, de át kell keresztelni és ez a tigris ilyen pogány szokás emléke. Emlékét tigrisbőrös kacagánjaikkal 1918-ig őrizték testőreink. A nagyszentmiklósi aranyelet edényein ugyanugy marcangolja szárnyas tigris a szarvast, mint a mongóliai roszomák, mely a Tell-Halaf-in medve alakot vett fel és melyeken a madáralaku griffeket úgy öltöztetik tigrisbőrbe, ahogy a mezopotámi Ur város királyi sírjai szomszédságában találjon a madártortü griffek oroszlánfejű kaptak¹⁵. Rozsomák, medve, oroszlán, tigris, oroszlánfejű karvaly... Bármelyiket is választjuk, valamennyi Turul és ahogy ezek az alakzatok tartoznak össze, ugyanugy tartoznak össze azoknak a területeknek múltjai is, melyeken feltűntek. Az a kérdés mell fel, hogy vajon melyiket értette Kézai az alatt a Turul

alatt, mely Attilának volt címere? Magyar őseink már kiválasztották maguk szőrére, saskeselyű mellett a tigrisét. Oroszlán madártesttel a szumiroké, marad a sviklanesei székely kun-feketék szőrére egyedül a rozsomák-medve. Ahogy azonban Tell Halafon keresztül az oroszlanfejű karvalyban is medve rozsomákot kell látnunk, ugyanazt kell látnunk a magyarság tigris karvalyában is. És ezen a tigris karvaly-rozsomák medve közösségen keresztül pedig a vérszerződésben létrejött összeforrást. Medve rozsomák mindannyiunké, magában maradván azonban csak hatalmi jelvény. Igazi szimbólum csak akkor válik, ha mellette szerepel mint őrangyalunk, mely átvezet minden bajon, gonosz macsarakon és hazát mutat, gyönyörű csodaszarvasunk.¹⁶

A szumir Tur Ula szó visszatérő erőt jelent.¹⁶ A szóban rá kell ismernünk Turul szavunkra, őseink hadicímére, medvének hódító alakjára, a rozsomákra. Vajon lehetne-e pompásabb, elrémítőbb hadicímre találni, a mindig óhes, óriási területeket bebarangoló és útjában mindent elpusztító rozsomáknál¹⁷? Mely elől egész farkascorda is menekül. Népek fantáziájában a rozsomák mindig összekeveredett a hozzá annyira hasonlító medvével, mely együli állat melyet még a rozsomák is elkerül. Ez a hasonlóság tette lehetővé, hogy más és mégis ugyanaz legyen őseink hadi és béke címere. Hogy hadicímünk rozsomák volt, megmondja Attila mongóliai eredetmondája és hogy a Turul csak hadicímünket jelentette, megmondják krónikáink¹⁸. Hogy pedig medve volt békecímünk megmondja egy ma is élő oszták népmese és megmondják azok a medveénekek és táncok, melyek annyit foglalkoztattak az észak kutatóit és melyekről Tudományos Akadémiánk adott ki könyvet¹⁹. Mert rozsomák csak hódító erő, de a szumirok visszatérő, örökre megmaradó ereje a medve, mely átvéve a rozsomák hódításait, úgy uralkodik azokon ahogy mondja az oszták mese.

Az otthonülő hatalmas paszker, vagyis medve kiküldi a szárnyast, vagyis a rozsomákot új haza szerzésére és mikor az vadban bö, halban gazdag és füben dus területre talált, visszajön, jelenti az otthonmaradt hatalmasnak, a medvének, mely erre elindul és birtokba veszi²⁰.

A magyar kormány tanulmányuttra küldte Kilső Mongóliába, őseink hazájába Gábori Miklóst. Ez a fiatal tudós, nem csekély irói készséggel, egy legutóbb megjelent könyvében, népszéi-en is megírja hogy került áldozati halmok, benzinkutak, jurták, modern épületek és lámakolostorok között fel a messze északra az ujgur vadászok közé, olyan kocsivezetőkkel, kik elfeledtek az utat nézni, mikor ló tűnt fel a láthatáron²¹. Török fajunkbeliek, kik ma is úgy élnek, mint éltek kétezér év előtt a hiung-nuk kik ellen Kina nagyfalát emelte. Még odaváló sem járt közöttük soha. Ma is nyillal vadásznak és rénszarvasok agancsából készítik kala-pácsukat és még mindig tisztelik a "medveatyát". Meg is eszik, de ahogy bálványistennel szemben illik, előbb elsiratják, jajgatva gyászolják, bizonygatva, hogy nem ők ölték meg, de másik nép²². És az a vendégszeretet melyre ennél a primitív népnél találtak... egyszóval magyarok. Még sámán (táltos) ruhához is sikerült jutnia. Az egyetlen ismert földgömbünkön.

Vajon csárdás táncunk nem-e a medvetánc artisztikus formája? Kivétel nélkül, valamennyi ősi táncnak ilyesmi eredete és jelentősége, így valószínű. Már a szumirok is medvét ábrázoltak hangszeren, mégpedig tánc közben²³.

Kézai következő szavakkal mondja meg mi volt Attilának az a cimere, melyet csak hadban viseltek: "Ethele király cimerén is, melyet tulajdon pajzsán szokott volt hordani, koronás fejű madár vala ábrázolva, melyet magyarul turulnak neveznek. Ezt a cimert hordták volt ma-

gukkal a hunok (székelyek) mindig hadban Gyeics (Géza) vezér idejéig, míg magukat községben kormányozták"²⁴. Mivel nemcsak azt fejezi ki, hogy a Turul, mely kizárólag Attila pajzsán bővült koronával, az egész székelységnek volt címere, hanem azt is, hogy csak hadban viselték.²⁵ Végül, hogy Géza fejedelem alatt a székelyek elvesztették önállóságukat - vagyis, hogy addig önálló birodalmat alkottak Pannóniában. Mi egyuttal megmagyarázza miért volt a magyaroknak két hadnagjuk Biborban született Konstantin szerint. Nem is maradt fenn Attila eredetmondája családi címer formájában senki másnál mint székely családnál. Például a Kézdy-Vásárhelyieknél.

De vajon helyes-e Szabónak ez a köztudatba ment fordítása? Lehet-e, hogy az Attilát annyira tisztelő Kézai az öt jelképező állatot egyszerűen madárnak nevezze? Madárnak mi ugyanugy lehet szajkó, veréb vagy büdös banka? Mikor vannak a sas családba tartozó ragadozókra sokkal megtisztelőbb szavak, acciper, falco, vultur stb.

Nézzük az eredeti latin szöveget: "banerum quoque regis Ethele quod in proprio scuto gestare consveverat, similitudinem avis habebat que hungarice turul dicitur, in capite cum corona"²⁶. Bizonyos, hogy avis madarat jelent és a que (quae) prepositió nőnemű esete arra mutat, azonban "avis" egyuttal ablativus esete az "avus" szónak is. Ebben az esetben fordításunk: "Attila király tulajdon pajzsán, őseihez hasonlóan, folytatta hordani azt mit magyarul turulnak mondanak, fején koronával".

Igy már mondhatta Kézai!

Ami pedig a que prepositió nőnemét illeti, az csak annyit jelent, hogy a magyarok turulja nőnemű volt, vagyis nőtény medve. És valóban, a medve egyetlen ragadozónk, melynél nem a him, de egyedül a nőtény félelmetes. A him kedélyes pajtás. Nőtény medve a görög mitológia félelmetes vadászszákmánya, téli koplalása alatt hordja

ki kicsinyét, kiéhezetten hozza világra, táplálja és védi a legfélelmetesebb módon meg. Legfélenyesebb csillagunknak is, nem him, de nőstényedve, "Urea", neve.

Hogy Máttyás király idejében még élt az azonosság tudata, bizonyítja, hogy miután Attila hagyományokba helyezkedett, mesebeli, hadi táltosa a Kampo-Kampi nevet kapta²⁷, mi a rozsomák finn neve. Krónikáink egyenest írják, hogy Árpád Attilának volt ivadéka²⁸, avagy pedig azt, hogy a Turul nemzetségből származott²⁹, mivel kifejezik, hogy a kettő ugyanaz.

A "Turul" szó azonban nem krónikáinkban mérül fel először, hanem Turócban. 1252-ben IV. Béla megalapítja a Turóci Prépostságot, melynek Turóc nevét Turulnak mondja, mely névre többször később is visszatér³⁰. Mindig olyankor, mikor népszerűsíteni akarja egyik általa létesített, új alkotást. De hangoztatja a Turóci konvent apátja akkor is, mikor a régi jogos Divék nemzetség orra alá akarja dőlyölni, hogy mostmár egyedül az ő egyháza személyesíti a Turult és már nem azok Szeent Mária egyháza³¹.

A tatárjárás után IV. Béla Hunt Pázmán nemzetségbeli Ivánka fiára, Andrásra bizta Turócban Znió várának emelését és ezt a várat is Turul várának (Castrum Turul) mondja³². Ha IV. Béla Turócot Turulnak is mondja, az nem volt ősi neve, hanem Turc³³, azaz Törökföld. Vagyis ugyanaz minek Biborban született Konstantin nevezi történelem-könyvében. Népszerűsítésre a Turul elnevezés csak abban az esetben lehetett alkalmas, ha ahoz fűződött Turóc multja, az pedig csak akkor fűződhetett hozzá, ha az volt ősi otthona Attila visszatört népének, a székelyeknek, vagyis az volt krónikáink Sziklamezeje. Turc név alatt Biborban született Konstantin még azt az egész területet értette, mely később Turóc, Liptó, Szepes, Árva, Trencsén neveket kapta s csak később zsugorodott csak központjára, Turócra. Ezt II. András is ki-

fejezi 1222 évi levélében, melyben ennek az egész területnek meg nem határozott helyére gyarmatosok telepítését rendeli el. Nem tudván más akkori összefogó nevet adni a területnek és nem akarván kimondani az önállóságra mutató régít, azt mint mely³⁴ et "valaha Turcnak" neveztek szavakat használja.

Ugyanannyira szorult az apátság népszerűsítésre mint Znió vára. Mindkettő a királynak volt alkotása, vagyis Magyarországó, azért, hogy általuk tüntessék el minden emléket önállóságuknak és így készítsék elő területük beolvasztását.

Nem történt más mint a Habsburg időkben, csak fordítva. Utóbbiakban Erdélybe külön fejedelemséggel, néhai felvidékünkbe néppárttal önállóság tudatát oltották, előbbieken pedig kiölték.

Sziklamező lakóit emlékeik a Szeent Mária-egyházhoz fűzték, mely az új alapítású prépostság ellenére annyira népszerű maradt, hogy azután is szivesebben bizta a lakósság leveleit arra, mint az újra³⁵. Onnan származván, az Arpádhoz Zólyom birtokában maradt. Ahoz szerzi, óriási áldozatokkal Árva várát és, rögtön a tatárjárás után, legnagyobb nyomorusága idején állítja helyre IV. Béla Szepes várát³⁶, emeli Zniót³⁷, emelteti Ghymes várát³⁸ és szakítja ki Szepes területéből annak autochton őslakóit³⁹. Vagyis minden mást megelőzve, az általános zavart arra használja, hogy ezeken a felső területeken hatalmát végleg biztosítsa, mi pedig mindig az őslakósság magyar elem kárára történt.

Turóban már a királyé volt Blatnica meg Szklabina és felettük, a Pannon medencének, a turóci Visegrád után⁴⁰ leghatalmasabb vára, Árva, mikor Zniót emelte. Már magában Turóc hegyei is nagyobb védelmet biztosítottak észak felől, mint milyent emberi kéz tud alkotni, így észak felé nemcsak, hogy ilyen védekezésre nem volt szüksége, de nem volt semilyenre sem. Ez a várrendszer dél felé, vagyis Magyarország szive felé épült! Amellett azonban alul is a legna-

gyobb készülődés folyt. Turóc megye déli csücskétől mintegy 60 km.-nyire, lefelé két cseh nemzetiség került, a Ludány⁴¹ (Koros) meg Csermeny⁴². Azután Nyitra meglevő Vára, a töle alig 20 km. távolságra ujonnan emelt Ghymes várral rekeszti el a király Nyitra völgyét észak felé. Vagyis a két várrendszer között volt az a veszélyes hely⁴³, mely ilyen óriási készülődést szükségessé tett.

Arrafelé védekeznie azonban megvolt minden oka. Akkor még az ottani hatalom nem volt övé. Abba mégcsak benyomulnia sikerült és még ott állott a Zsiár (Sár-Szár-Sas) hegy 879 m. magas sziklabércén a turóci Visegrádnak szinte bevehetetlen vára. Az volt az a bizonyos "Turóc vára", mely IV. Bélának a tatárok előli futásakor menedéket nyújtott. Udvarán mai napig fellelhetők annak a nagymennyiségű agyagépületnek maradványai, melyek kíséretének lakhelyéül szolgáltak és melyeket Hont Pázmán nemzetségbeli Ivánka fia, András⁴⁴ emeltetett oda a király kíséretének befogadására. Ez a Visegrád vált névadójává a Duna mellettinek. Znió, Ghymes és a Duna menti Visegrád alapterületének azonossága Turócba, a névközösség pedig az ottani Visegrádhoz vezet minket.

Középkori királyi levelekben, 1305-ben és 1311-ben fordul elő személynévvel kapcsolatban a "de genere Turul" kifejezés⁴⁵. A "de genere" idővel csak olyan családoknak vált megkülönböztetőjévé, melyeknek birtoka sok falura terjedvén, szétágazott, minek következtében megszűnt lakhelyük említése kifejezni közös származásukat. Nem más mint előfutárja a családi névnek. Erre kikeresték egyik neves ősíket és a "de genere", vagyis "törzséből" kifejezés használatával, összefogónévként arról nevezték el magukat. "Turul törzséből" is ilyen származást jelent, azzal a különbséggel, hogy ezekben az esetekben a "Turul" nem személynév, hanem az Attilát jelképező rozsomák-medve, vagyis maga Attila. Ilyen értelemben használják a Turul szót Árpádra, használják irá-

sok a szóbanforgó személyekre is, hogy megmondják, hogy leszàrmazottaik Attilának. Ez megoldja azt a többször felvetett rejtélyt is, miért nem élt tovább ez az elnevezés nemzetség névként.

Amedée Thierry Attiláról írt könyvének 1856 évi kiadásának II. kötete 298 oldalán idézi a Heldenbuch Etzels Hofhaltungból: " Volt Magyarországon egy nagyon híres király, kinek neve Attila volt: soha, sehol sem akadt hozzá hasonló. Gazdagságban és nagylelkűségben senki sem ért hozzá. 12 király koronázott fejjel szolgálta és rajtuk kívül parancsait 12 herceg, 30 gróf, lovagok, nemesek és számtalan fegyveres leste. Ez a király annyira emberséges és igazságos volt, hogy párjára találni nem lehetett."

Ennek a kötetnek második részét Thierry Magyarországnak szánja és azt 359 oldalán a következő szavakkal vezeti be: "Sokszor kellett hallanom a némi kétkedéssel feltett kérdést: "Vajon vannak-e a magyaroknak Attilával és népével foglalkozó tradícióik?" Ilyen kérdések mindig mosolyra fakasztottak és válaszom mindig ugyanaz volt "Hogyan! Mikor Francia, Olasz, ugyanugy a germán országok, sőt Skandinávia is hovà Attila sohasem tette lábát, elàrasztották Európát nevét örökítő hőskölteményekkel és legendákkal, akkor csak annak a földnek lakói vennék őt semmibe, hol uralkodott, hol meghalt és hol mai napig pihennek csontjai? Ha ilyen tény igaz lenne emléke ünneplésénél az lenne sokkal meglepőbb. Így mielőtt ilyent képesek lennének elhinni, be kellene bizonyítani. Mindennek ellenkezőjét azonban már magukban történelmi írásaik meg szobraik eléggé bizonyítják. Azok legkisebb kétely engedélyezése nélkül megmondják azt, mit magában a legegyszerűbb logika is megmond."

Ezek feltevései egy normális agynak, minnek ellenére mégis igaz. Ha beakarunk merülni Attila multunkba, úgy német, skandináv stb. hőskölteményeken kívül a történelemkönyveknek azt

az elenyészően csekély részét kell kezünkbe vennünk, mely kész igazat írni róla. Thierry nem képzelte, hogy létezzen nép, mely megvetve multját, csak ellenségei nagyságát szolgálja és kárára hazájának, csak azok kegyét keresse. Nem képzelte, hogy ~~hogy~~ ilyen multu nemzet válhasson olyan népek kiszolgálójává, melyek csak másoktól követelik a nemzeti érzésről lemondást, maguk azonban chovinistábbak a legvadabb fascistánál és nem restellnek ehez a leglehetőlenebb állításokat is kitalálni, milyen például, hogy nyelvük kulturát jelent. Nyelv mi csak érintkezésre való, vagyis ugyanaz mi városokban az ucca és nyelvről állítva, hogy legmagosabb foka kulturának, ugyanaz mintha várost építenénk kizárólag uccákból, házak nélkül. Nagyobb lezülleszt a kultura fogalmának már nehéz lenne kitalálni! Bizonyos, hogy mindig előnyösebb megtagadni hazánkat, ha az magyar, előnyösebb azt fascistának rágalmazni, előnyösebb divatos pártokba helyezkedni. Megértem ha teszik a törtetők, csak kérdem hogy akkor milyen jagon állítják, hogy magyar érdeket képviselnek? Hogyan hiányozhat belőlük az a férfias egyenesség, melylyel megmondanak, hogy azért mondtak le magyarságukról, mert élvezni akarják a nemzetköziség előnyeit. Egyetlen egy formája van a hazafiságnak külföldön : az összefogás előmozdítása, vagyis ebben a cseheknek, franciáknak, oláhoknak, amerikaiaknak, zsidóknak példájának követése és nem kegyüknek keresése.

Egyedüli miben megőriztük a világ legnagyobb és leghumánusabb jelenségének, Attilának emlékét, a Turul. De azt is ugy; hogy valahogy ne emlékeztessen Attilára!

Igy abban is megtagadtuk!

H O N F O G L A L Á S Ű N K.

Multunknak sok jelentős eseményét fedí homály. Valamennyie között azonban legjelentősebb honfoglalásunké. Körülményeit minden könyvünk máskép ecseteli. Ne csodálkozzunk rajta. Annak a központi hatalomnak melynek irányítása alatt történetírásunk állott, érdeke volt minél kisebb részletekre szaggatnia minket. Érdeke találkozott az egyházzal, így multunkat nem egykoru adatok alapján dolgoztatta fel, hanem a kései gyártmányu, magyar multat kiforgató Legenda Minor alapján. Miután pedig az nem beszél Fekete Magyarországról, történészeink néhai felvidékünket kirekesztették munkáikból. Azonban az ennek ellenére annyira beletartozik, hogy teljesen megtenni lehetetlen. Így akarva, nem akarva, mégis kapunk róla szemelvényeket, apró részleteket, Azonban nem eleget egységes kép alkotásához. Es ezekbe is belekeverték félrevezető, sőt tendentiózus magyarázatokat. Például a Hunfalvy - Budenz közösség a székelyeinkre vonatkozó összes hagyományainkat kitalált meséknek nyilvánította és hogy tehesse még a "turán" szót is szlávnek mondja. Csak mert Turóban fordul elő. Es mert községnevet nem lehet elhallgatni mint Turánt. De szlávnek mondja a, sok mással, Magurán kívül Szoboslót (Sebeslót) is.

Néhai felvidékünk nem tartozott a magyar korona alá. Így természetes, hogy medencénkben egyszerre két magyar fejedelem uralkodott. Fekete Magyarországnak nem említése, azt a benyomást kelti, mintha krónikáink hagyták volna ki a másodiknak említését, magyar fejedelmeink közül. Ezt a tényt is felhasználták krónikáink diszkreditálására. Miután "fekete" Magyarország nem tartozott a szentisváni fehérhez, nem voltak megye-

ispánai (főispánai) sem. Az Árpádok azonban onnan származtak, így ottan ősi jogon birtokosok voltak. Zólyomi uradalmuk élén azonban csak egy procurator (gazdatiszt) állott, ki azzal kezdte a lakosságot a magyar király főhatósága alá szoktatni, hogy időnkint magát zólyomi comesnek, vagyis főispánnak nevezte.

Ezt felhasználva, a Budenzisták Zólyom nagymegyéről beszélnek, mikor Magyarországon nagymegye sohasem létezett. Kifejezetten szláv intézmény. Így vezették be ezzel az elnevezéssel is az ország legősibb részét a szlávokba.

Könyveink hiába közölték, itt-ott a való tényeket, azok nem kerültek az összefoglaló munkákba és mert nem kerültek, más események megmagyarázhatatlanokká váltak. Erre ezeket egyszerűen elhallgatták. Például Nyitramegyének csak a mályi léniükor kiadott ismertetéséből tudjuk meg, hogy a megye határa Anjou Károly uralmáig csak Oszlánig (Nagyurócig) terjedt. Miután Turócnak határa sohasem nyult mélyebbre, ezzel olyan légüres teret kapunk, melyet soha senki sem töltött be. Egy 1294 évi levélből megtudjuk, hogy ebben a légüres térben fekvő szucsányi völgy birását a zobori konvent László és István királyok adományának köszönhetette. Miután Fekete Magyarország léte nélkül nem lehet megmagyarázni hogyan adományozhattak királyok olyan területen, mely nem volt övék, nem beszélnek róla, pedig igazán felvilágosításra szorul.

1300-ban III. András Divék nemzetségbeli Barlóst nemcsak egyenrangúvá teszi magával, de annak királyi hatalma alá bocsátja egész Esztergom megyét a várossal és összes lakóival, beleértve az érseket is. Utána pedig még a királyi csapatok parancsnokságát is rábizza.

Bármennyire is fontos legyen egy nemzet életére királyi biztos kinevezése, mégsem beszél róla Hóman. Hozzá ennek a kinevezésnek egészen különös fontosságot biztosít, hogy eltérve a szokás-

tól nem szól valamilyen megadott esetre, de állandó. Magyar multunkban ezenkívül az is egyedülálló, hogy még magát az esztergomi érseket is Barlós alá rendeli. Ennek az esetnek némi nyomára csak családtörténeti könyvekben találunk, azokban is gazdatisztá csekélyesítve. Könyvében Hóman olyan főispánná teszi, kire András király az érseki javaknak kezelését is rábizta, de királyi személyesítésről, az érseknek alárendeléséről, vagyis olyanokról, miket a királyi levél kifejez szót sem említ. Arra pedig, hogy Barlóst főispánnak említesse az adhatott alapot, hogy III. András korában, tehát háromnegyed századdal korábban, tényleg volt Esztergom megyének egy ugyanilyen nevű főispánja. III. András halálára Barlós ahoz a Csák Mátéhoz menekül, ki ellen küzdött, ki nemcsak megvédi, de alatta gyarapodni is tud¹⁰. Hogy lehetséges? Magyarítani sem próbálják. Pedig mit említsünk és magyarazzunk, ha nem ennyire nagyszabásu és különös pseményeket?

Poor Antal Csák Mátéről irt könyvében, mint ki jobban tudja, még az akkor élt, Csák Mátéval állandó összeköttetésben állott Gentille bíborossal is szembeszáll, csak hogy jobban gyálázhassa¹¹.

A Horthy korban a helyzet még jobban romlott. Pl. egy az egyetemi nyomda kiadásában, 1926-ban "A Szepesség multja és lakói" címet viselő munka a Szepességnek egyedül igazolható öslakóiról, a tizlándzsásokról¹² már említést sem tesz.

Oka, hogy székelyek voltak, tehát magyarok...

Tudun fejedelem segítette Nagy Károlyt az avarok feletti győzelméhez. Avarnak mondják. Azonban Attilának volt leszármazottja¹³, már azért sem lehetett avar. Egykoru irásokból világosan megállapítható, hogy bár birodalma Pannóniában volt, kívül esett az avar birodalmon,

azt csak északról szegélyezte¹⁴.

Hasonlóan ismerteti az eseményeket Kézai is I. könyve II. fejelet 2 §.-ában, miben zavarólag hat a nem ismerőre, hogy fekete kunokról beszél. "... azután Ruthéniába és a fekete kunok földjére nyomulván minden kár nélkül, az említett népek ellenére a Tisza vizéig jutának." Ruthénia és a Tisza között kunok sehol sem tanyáztak és miután másutt is kunoknak nevezik krónikáink a székelyeket, hozzá megírják, hogy székelyeket értenek alattuk csak Tudun birodalmára gondolhatunk. Kiegészíti Kézait Névtelenünk III. fejeletében, a kijevei csata említésével, a XIII.-ban pedig Ungvár megvívásának említésével beszél ugyanarról az ellenkezésről. Egyeztetve ezeket Biborban született Konstantin irásával, ugyancsak arra jövünk, hogy Kézai "fekete kunjai" nem mások, mint kiket krónikáink hol kun, hol székely néven emlegetnek, Biborban született Konstantin Pannónia régi lakóinak meg északi türkejeinek, a nyugati krónikák "fekete" magyaroknak neveznek, hogy magában maradjon Hóman besenyő elnevezésével.

Mint multunk kiforgatásánál minden kérdésnek központjában, ebben is a Legenda Minor áll.

Miután Tudun segítségével Nagy Károly legyőzte az avarokat, mind kiűzte Pannóniából¹⁵. Tudun azonban helyén maradt és Nagy Károly a mai francia hűség módjára, győzelem után rátört, hogy helyébe sógorát, Geroldus bajor prefektust ültethesse a fejedelmi székbe. Nemcsak kikapott, de még sógora is életét vesztette a csatában¹⁶, mire Nagy Károly 811-ben személyesen vezetett hadjáratot ellene¹⁷. Ismét kikapott.

798-ban megjelent Nagy Károly előtt a kiűzött avarok egyik csoportja kérve jelöljön ki számukra új területet, mert a kijelöltön a szlávok szemtelensége miatt meglenni nem tudnak. Hol volt a kijelölt az irások nem közlik, de mi-

után Biborban született Konstantin megírja, hogy a kiűzött avarok a horvátokkal keveredtek el, csak délen lehetett. Nagy Károly kijelölte szá-¹⁸ mukra a Haimburg és Sárvar közé eső területet. Ez a kijelölés arra történt, hogy előbb felvet-
ték a kereszténységet, melyben Capcanus nevű fejedelmük a Teodorus nevet kapta. Teodorus halála után azután sajátjaiból adott nekik új fejedelmet. Amadée Thierry ezeket a visszatelepített avarokat összezavarta Tudun népével és összekeverve a zoltán méltóságelnevezést, melyen időnkint Tudunt illették, meg Abrahámot min pedig a Teodorus névhez jutott Capcanust, arra a következtetésre jutott, hogy Tudun 800-ban már nem élt és Teodórus, Zoltán meg Abrahám nevéek követték őt a fejedelmi székben¹⁹, annak ellenére, hogy 803-ban, ugyanugy 811-ben még mindig szerepel mint élő személy a salzburgi testvériség névjegyzékében²⁰, 826-ban pedig II. Jenő²¹ pápa, irásban hívja őt fel templomok emelésére. Abrahám többször előforduló, szokásos elnevezése katolizálóknak s miután Teodorus vezette be az ottaniak közé a kereszténységet, kijárt neki. Chavannes továbbnövelve a zavart, annak ellenére, hogy török fajú népek sorban átvették egymás méltóságneveit személynévül és viszont, abból, hogy egyik csoportjuk a Tudun nevet méltóságnévül használta, rámondta, hogy Nagy Károly szövetségesének neve méltóságot jelentett²². Alföldi ezeket kritika nélkül átvette²³ és azóta szegény Tudun, többi turáni ősünkhöz csatlakozva, nem létező pára. Hogy pedig mindhárman tévedtek, vagyis hogy Tudun nem halt meg 800-ban, semnem jelentett neve méltóságot, bizonyítja, többek között II. Jenő pápának már említett 826 évi levelében a "Tudun kagán" megszólítás is, vagyis az, hogy róla mint ilyen nevű fejedelemről beszél. Mégsem tételezhető fel, hogy Jenő pápa személynév említése nélkül, csak méltóságot említene, két különböző formában.

863-ban valamennyi keresztény krónika említi, hogy már megtért a "hunok" összessége²⁴. Hol voltak ezek a "hunok" és kik voltak, soha senki nem kereste és a krónikák nem említik. Mások mint a nyugati krónikák fekete magyarjai, vagyis Tudun népe nem lehetnek.

Ahogy már említettük, honfoglalásunkat közvetlenül előző és követő meg kíséző nyugati krónikák két Magyarországról írnak, egy feketéről és egy fehérről²⁵. Megírják, hogy az előbbi Pannónia északi részén feküdt és régi volt, míg a fehér attól délre, előbbi alatt volt és új foglalásu. Vagyis az ősi, a fekete ugyanott feküdt ahol Tuduné. Annak ellenére, hogy ezek letagadhatatlan tények és az összefüggés sem tagadható meg, történetírásunk mégis úgy átsiklik ezen, mintha nem szerepelne. Szeent István a "fekete" ellen még háborút is viselt²⁶, még Hóman sem ír róla. Ki átsiklik azon is, hogy az egykoru görög császári történész, Biborban született Konstantin is két pannóniai Magyarországról ír történelemkönyvében²⁷, mit krónikáink is kifejeznek Sziklamező szóval²⁸. Ugyanezt a megkülönböztetést a foglalók "hungvári" elnevezésükkel is megteszik²⁹. De megírva, hogy Árpád Attilának volt ivadéka, kifejezik, hogy nem volt "hungvári", hanem "fekete" sziklamezei székely. Így Tudunnak és rajta keresztül Attilának ivadéka.

Mindezeket a homályban hagyott részleteket tisztázzák a következők.

Az Attila ivadék Tudun lemenői sokat szenvedtek a német vezetés alatt álló morvaktól, mire egyikük kiküldte Őgyék - Ugek nevű családtagját a Volga környékben tartózkodó "fehérek"-hez, hogy őket saját erősítésére Pannónia elfoglalására bírja. Ott magyar leányt vett feleségül, kit a bőségről Emesének nevezett el. Álmodt látogatott vele és született fiát arról nevezte el Álmosnak³⁰. Jelentése, kövessetek, hozza a hatalmat és gazdagságot. Miután a "fehérek" erre sem indultak, Álmos fia, Árpád vette kezébe a kérdést és igen sok diplomatiával készítette élő a honfoglalást. Önamaga, fiatal gyermeke kíséretében a Pannóniára sze-

met vetett bolgàrok letörésére Bölcs Leó görög császárral szövetség³¹, honnan nem tért haza hadjáratának befejezése után, hanem seregével együtt Beszaràbiában maradt, mely helyét krónikàink Etelköznek nevezik. A "hunok" kereszténységének 863 évi emlegetése összeesik Szvatopluk lázadásával, vagyis barátkozási meg belpolitikai okokból történt. Barátkozás segélykérés miatt történt, mi kapóra jött Árpádnak. Hazaküldte atyját, Álmost és valószínűleg az ő vezetése alatt verték le a "feketék" Szvatoplukot³², Ezzel Árpád megfosztotta a szászokat morva fegyvereseiktől. Mert hiszen bármennyire is fekete magyar volt maga Szvatopluk is, mint Árpád ő is önálló birodalomra vágott, mi szembeállította őket egymással. Hogy a szászokat teljesen harcképtelenné tegye, Árpád rájuk uszította a horvát nevet felvett avarokat³³, kik a magyarokban védelmet reméltek kapni a hazájukra vágó Velence ellen, melyet veszélyessé tett hogy pápai támogatást élveztek. Árpád fiává a bolgàrokra Volga kanyarbeli "fehérek" élén támadt, utána, mint említettem, győzelem után nem tért haza, hanem csapatával Etelközben maradt. Hazatérve, átkellett volna adnia az uralmat az otthonmaradt fejedelemnek, mikor pedig ő maga akart uralkodni.

Kijevbe a "feketék" egy csapata azért ment, hogy a honfoglalás elősegítésére az ottani ukránokat megszervezze. Ebben is Árpád diplomatiája érvényesült. Ahoz, hogy kezébe kaphassa az uralmat, előbb elkellett erőtlenítenie sajátjait, a "fekete" magyarokat. Őket kettéválasztva remélhette csak akaratának rájuk kényszerítését. Nem valószínű, hogy Leó császárnak kétszínű játéka Árpád csapatát olyan mértékben gyengítette volna le mennyire Hóman hiszi³⁴. Ha úgy lett volna, Leó császár Taktikájában nem fakadna arra a panaszszerű felkiáltásra, hogy nincs hadserege a világnak, mely a magyarral bírna³⁵.

Ugyanugy annak megállapítására, hogy egyedüli a magyar hadsereg, mely zsákmány kedvéért sohasem áldozza fel a hadicélt. Azután Árpád sem jöhetett volna arra az elhatározásra, hogy óriási kanyarral Kijevbe menjen, győzelmesen megmérközni az ott összegyűjtött haddal. Győzött és turáni szokás szerint a legyőzöttek alattvalóivá váltak - mit elérnie a kilátásban levő dus legelőkkel nehéz nem lehetett. Ezekkel erősödve, mostmár nyugodtan láthatott neki a honfoglalásnak. Kiket pedig a zobori csatában legyőzött, morva álarcban rejtőző szászok voltak.

Ekkor csuszott Árpád számításába az első hiba. Elképzелhetetlen, hogy atyját, Álmost a "feketék" kezében hagyja, ha nem bizik csatlakozásukban. Azok azonban aláfekvés helyett megölték Álmost és elföldelték Zemplénben. Ebből a folyamatból megértjük, miért nem írnak Álmos megöléséről csak az Árpádház kihalását követő krónikák, korbéliek nem. Nem temethették volna Zemplénben el, ha az nem tartozott volna birodalmukhoz. Temetése megfelelt múltjának. Olyan milyen Attila valamennyi harcosáé volt, közöttük a benepusztai halotté, csak diszesebb. Csufból vele temették a fejedelmi korongokat is, meg a fejedelmi kardnak egy hitvány másolatát³⁶. Pontos mását annak, melyet a bécsi Schatzkammer "Nagy Károly kardja" elnevezés alatt őriz³⁷, azonban annak disze nélkül pengéjén. Nagy Károly történetírója, Einhard keservesen panaszkodik, miért Tudun nem tartotta be az urának fogadott hűséget³⁸. Valami háttere kell hogy legyen a dolognak, bizonyítja a Bécsben levő fejedelmi kard. Disze kifogástalan, azonban ahogy Álmos pengéjéről hiányzik minden disz, Nagy Károlyén a penge diszes, azonban csak bádög³⁹. Így fejezve ki mindkettőn, hogy sem Tudun aláfekvése, sem pedig Álmos fejedelemsége nem volt igaz.

Turóc megyében, Blatnicán, csomó magyar disz kíséretében napfényre került egy Karoling kard⁴⁰.

Alighanem ellendarabja az Attila kardnak is nevezett⁴¹ Nagy Károly kardnak, ma egyik ékes-sége muzeumunknak Pesten. Vagyis Nagy Károly ellenajándéka. Ami arra mutat, hogy nemcsak Tudun fogadott hűséget Nagy Károlynak, hanem az is Tudunnak. Csak épen ahogy Attilában, Tudunban sem élt az a féktelen hatalomvágy, mely a római birodalmat és szellemükben élöket, mai napig jellemzi.

A Kijevben legyőzött "feketék" már keresztények voltak. Mi világot vet arra a régi problémára is, honnan származott őseink kereszténysége. Ugylátszik többségben voltak, mert hiszen nagyobb részt kaptak a hódított földekből⁴², mint a pogány "fehérek".

Mert bizony abból mit német hittérítőknek, Piligrimnek, Brunónak, magyarországi tevékenységéről beszélnek, szó sem igaz.

Z Á R S Z Ó.

Nincsen igazad! Lehetséges,
Mondnod azonban sekélyes,
Legyen nálam több igazad
S majd ér valamit szavad.
Goethe, Faust.

Minden aktió reakciót szül.

Mint 12 éves gyerekek, közel 70 éve, magyarázta Mme. Reigner, hogy csak Ferenc József halálára várnak, hogy felszabadítsák azokat a szerencsétlen tótokat, horvátokat, szerbeket, cseheket kiket elnyomunk.

Mme Reigner ezt csak otthon hallhatta. Nevelőnőnek került Magyarországra édes Anyám mellé mint fiatal leány, mikor pedig ezeket nekem magyarázta öszülő hajával már 50 felé kellett járnia. Ferenc József halálát nem várták be, 1914-ben kitört a több mint félszázadon át gondosan előkészített felszabadító háború. Reakcióját ismerjük : összeomlott Európa.

Az 50-es évek elején a Horthy kor egyik előkelő szerepet játszott emigrált személye bizalmasan közölte velem, hogy nyugaton már készítik a hazai forradalmat. Reakción ellenkezője volt a vártnál : szörnyülködés! Hogyne, halálba kergetni támogatás nélkül még rosszabb sorsba a magyarokat! Kitört az a furcsa forradalom, melynél nem tudjuk hogy a valóságban ki provokálta. Csak azt, hogy kaptak nyugati ígéretet bőven, de azt is, hogy egyikét sem tartották be. Reakciójaképen jöttek reá a magyarok, hogy a nyugatra nem számíthatnak.

A Horthy kor volt talán az első "nemzeti" kormánya a világnak, mely a nemzeti mult megtagadását intézményesen tanította. Első mely tervszerűen vezette az országot a szétesésbe.

Igy a ferencjózsefes kivándoroltaknak még utódaiban is több hazafiság élt mint ennek a kornak emigránsaiban.

A háborukat hatalmi meg gazdasági érdekek okozzák, de az emberek ideálokért halnak meg.

Hamis istenek felállítása hamis ideálokra vezet és a történészek felelőssége a mai világhatalmasztrófaért óriási. Hatalmi csoportok érvényesülésében keresik az örök békét, mikor az csak az erkölcsnek és igazságnak felmagasztalásában található meg.

Mindig, mindenütt hangoztattam és hangoztatom újra és újra, hogy vitákba bocsátkoznunk nem szabad. Se nem rendelkezünk megfelelő sajtó sem pénz felett. Ők pedig csak szóbeli nyilatkozatokhoz sem engednek. Így akár oldalukon van az igazság, akár nem, törvényerőre azok emelik szavukat, kik ilyenek felett rendelkeznek.

Politikai érdekeket igazsággal legyőzni sohasem lehetett. Különösen nem, mikor azok a hatalomra kerülteknek hatalmaskodását szolgálják.

Jövönket csak összefüggésben találhatjuk meg, pedig sem vallási sem pártpolitikai érdekek előretóllása nem biztosíthat. Gyengítik a talajt és gyengült talajból csak gyenge fa nőhet.

De bármennyire is egészséges és jó is legyen egy talaj, ahhoz hogy termőfölddé válhasson a rajta nőtt fákat előbb gyökerestől el kell távolítanunk. A magyarság termőtalaját olyan fák árnyékolják, melyeknek gyökerei Attiláig nyulnak. Ezért kell irtásukkal nála kezdenünk.

A vele kezdést azonban más okok is parancsolólag előírják.

A legtöbb ferdítés néhai felvidékünk multjához fűződik. Azokat pedig csak Attila személyén keresztül lehet helyreigazítani. Ha vitákba nem is szabad bocsátkoznunk, a tényeket mégis

le kell fektetnünk. Különösen közzétett ferdtő közlésekre, olyanok pedig folytatólagosak, állandóak. Másképen igazsággá emelkedik a hazugság.

A menekült szervezetek németországi, 1963 évi összejövetelén felolvasás hangzott Moymirról, Pribináról, Szvatoplukról, hitem szerint egészen téves és zavaros beállításban. Schwarzenberg Károly a Párisban megjelenő "Rencontres" folyóirat 1963 évi 4-ik számában megtámadja Kézdy-Vásárhelyi Bélának a zürichi szabad egyetemen tartott igen alapos és értékes felolvasását, mondván hogy azt elfogadni csak abban az esetben lehetne, ha előbb megcáfolnák az Adriától az Északi tengerig terjedt néhai szláv egység teóriáját. Nem tudnám mivel lehetne azt jobban és határozottabban megcáfolni, mint Kézdy Vásárhelyi pozitív adataival, azonban hogy én is eleget tegyek Schwarzenberg felszólításának, én is gazdagítom olyanokkal Kézdy Vásárhelyi adatait. Mivel szemben nem tudnám, hogy Schwarzenberg által emlegetett szláv egységet akár csak egy kétségtelen adattal is alá lehetne támasztani.

Kivánatosabb lett volna könyvemet szép kötetben, nyomtatott betűkkel megjelentetni. Azonban bármilyen nagyszámu is legyen a magyarság emigrációinkban, annyira csekély azoknak száma kiket multjuk érdekel, hogy anyagi okokból tenem nem volt lehetséges. Többszörösében is kellene árát szabnom s miután az is csak hosszú évek folyamán folyik be, a többi kötet megjelentetéséről le kellett volna végleg mondanom. A magyarságnak ez a gyenge érdeklődése nemzeti érzésük kiölésének eredménye. Ezeken kívül nyomdában készült könyvet csak abban az esetben lehet olcsón piacra dobni, ha várható olvasóközönségem sokszorosára számíthatnék.

Sajnos gépirásról történő sokszorosítás nem javítható mint szedésé. Így elnézést kell

kérem a nagyszámú sajtóhibaért. Remélem, hogy a gyakorlatlanságból eredő hibák javulni fognak. Számítok olvasóközönségem elnézésére.

A valóságban könyvemnek egyedüli célja, hogy nagy fáradsággal meg költséggel összegyűjtött adataimat közkinccsé tegyem - arra pedig kézi sokszorosítás ugyanolyan jó mint nyomdai.

Nemcsak hogy nem kell, de nem is szabad bármit is feltevésekre építenünk. Olyan azoknak való kiknek nincs multjuk. Multunk elég szép meg önzetlen és építő ahoz, hogy ilyenekre ne szoruljunk. Így hiszem hogy közzétéve az egyedül mérvadó, eredeti bizonyítékokat, azzal hasznos munkát végzek.

Az eredeti források az egyedüli olyan pozitivumok, melyeket lehet elhallgatni, kiforgatni de nem lehet eltüntetni és megtagadni. Egyedüli erősségünk. Mert ha akad is közöttük, szerencsére kisszámban, kétértelmű, azoknál is helyes értelmükre rávilágítanak az akkori egyéb események. Történelmi források az egyedüliek, melyekre sikerrel hivatkozhatunk, melyekre ráüthetünk, melyeket szem elé tarthatunk. Kiforgatták, viták tárgyává tették azokat, bizonyos. De ez az mi ellen mindig tiltakoznunk kell s ki azok feletti viták jogosultságát elismeri, már elismeri jogosultságát annak, hogy tagadást állításnak, feketét fehérnek is szabadjon magyarázni. Már megtagadta a magyar jogot.

Állithatom, ~~hogy~~ adataim nagyrészerül, hogy még sohasem kerültek közlésre és felhasználásra, annak ellenére, hogy kivétel nélkül bentalálhatók azokban a diplomatikákban; melyeknek hitelét még soha, senki sem vonta kétségbe. Mindenütt megadom azt a helyet hol megtalálhatók.

Ha kizárólag kétségtelen tények feltárása is célom, mégis szolgállok azokkal a magyarázatokkal is, melyek szerintem belőlük folynak. Azonban semmiféle magyarázat sem támadhatatlan,

mely támadásnak azonban csak abban az esetben van értékük, ha jobbal, valószínűbbel tudunk szolgálni.

Tegyünk le arról az emigrációban lábrakapott divatról, hogy adat nélkül tagadunk meg cáfolunk és adatok elmaradását kicsinyléssel, gunnyal, sőt gorombáskodással, mindenkép üres nagyképűséggel pótoljuk. Komolytalan, gyerekes eljárás. Másrészt a más véleményen levők dihkítőrései mindig a legnagyobb dicséret, mert ki érvet ismer nem haragszik.

Ilyen okokból sajnós nem csak elleneink, de sajátjaink irásaival is meg kell birkóznunk.

Ha a Horthy kor elnemzettelenítő iránya reakciójaképen látszik is öntudatra ébredésnek halvány pirkadása is, az nem mindig lélekemelő. Furcsa nemzeti felébredés melyet önadta vezér címekkel való játszadozás kísér és melynél igaz örömeiket csak parancsolás ábrándja kelt. Hol annyira eltávolodnak a realitástól, hogy a hazafiság csak hangzatos szólamokban nyilvánul, de komoly tudósok megállapításainak hozzáértés nélküli megtámadásából áll.

1813-ban egyik bécsi tudományos lapban a szlovén Kopitar vetette fel, vajon honnan való és mit jelent a magyar nyelv "tót" szava. Hét éven át folyt vitának és sok hozzászólásnak eredményét a magyar Romy foglalta egybe úgy ahogy a tudomány mai napig valja, a Hesperus 1820 évfolyamában.

Ottfried Thiotja és Ulfilas Thiudaja azonos nevek. Jelentenek egy bizonyos népet, mely nem gót, de szomszéd vele. Ezt az elnevezést vették át a magyarok a területeiken élő szláv nyelvűekre, megkülönböztetésül arab, zsidó és más rab-szolgakereskedők által áruba bocsátott, nem szabad "sclavi" és "slavi" szolganépektől.

Ligeti Lajos a Magyar Szemle kiadásában, 1940-ben megjelent "Attila és hunjai" könyv 29-

ik oldalán komolyan figyelmeztet, hogy a kaukázusi, iráni habitusu és nyelvű fehér hun kolóniával vigyázzunk, mert miatta és körülötte támadt az a konfuzió, melynek eredményeképp egyesek nem téve különbséget a kaukázusi hunok és Attila potusi népe között, utóbbiakat nem török, hanem iráni népnek látják.

Foyta István "Honnan származunk, Mit adtunk a magyarságnak, Kik rokonaink" legutóbb Argentínában megjelent könyve 54-ik oldalán ezekre röviden és egyszerűen kijelenti, hogy bolondgombák.

A magyar irodalom komolyságának védelmében tiltakoznunk kell az ellen, hogy bárki is ostobaságnak nyilváníthassa komoly tudósok megállapításait. Közöttük olyanokat mely magyar érdeket szolgál és melyet az egész tudományos világ egyhangulag elfogadott és mai napig vall. Tehesse olyan megállapításra, hogy néhai felvidékünk szláv nyelvre tért népe csak nyelvére szláv, fájban azonban velünk közös. És tehesse közönséges kijelentéssel, anélkül, hogy kijelentését bármilyen érveléssel is képes lenne alátámasztani!

A Fekete Tenger partján létezett görög telepek közelsége görög motivumokkal gazdagította fémmivességünket. Foyta azt is bolondgombának nyilvánítja mit Fettich Nándor nyomán az egész tudományos világ elfogadott és e miatt szittyai művészetünkhöz a "mixhellén" jelzöt fűzte.

Ha így szabad és lehet komoly tudósok tudományos eredményein átgazolni, akkor minek tudás, minek tanulás, minek szorgalom? És oda fogunk jutni hová a csehek, mikor népszavazásokkal döntötték el, vajon Hanka hamisításai valódiak-e vagy sem s ki ellentmondott elverték². De míg dicső mult lehetőségéhez a cseheknek hamisításra volt szükségük, olyan minket szégyenbe dönt, letipor és nevetséges figurákká aláz. Tiltakoznunk kell ellene!

Egyebekben is szerencsétlen munka.

Nemzeti mult és egyházi nagyság két külön

kérdés. Nem lehet az egyház nemzetközi érdekein keresztül nemzeti érdeket magyarítani. A kolostori hagiográfia Attila nagyságát tulvilági erőkbe süllyesztette³. Ugyanezt a hagiográfiát Foyta, ki magát a turáni eszme harcosának valja, dicsőíti⁴. Így válik írónk kezében foszlánynya a magyar igazságnak, de egyuttal komolyságnak is glóriája.

Nem értette meg azt sem mit Attilával összefüggésben R. E.-től idéz⁵.

Azonban tagadhatatlan, hogy az Attila és vele összefüggő hun kérdés tisztázatlan és rendkívül különös.

13. századbeli Névtelenünk Attiláról csak történelmi jogunk megállapítása érdekében tesz említést, hunokról pedig egyáltalán nem, csak kunokról. S bár az eseményekből megállapíthatjuk, hogy kiket kunoknak nevez azok a székelyek, velük szemben valósággal ellenséges magatartást tanusít. Olyant mely miatt nyugodtan nevezhette volna őket hunoknak is - ha ugyan annak tartotta volna őket. Bár megírja, hogy Árpád és rajta keresztül Szeent István, kiket nagyon tisztel, Attilának volt ivadéka, a székelység kitagadásával mégis eleget tesz annak az egyházi igénynek, melynek eleget téve, tagadta meg Szent István is Attila származását.

Iskolapéldája annak hová vezet különböző igények kielégítési vágya.

A hun világszerte gyűlölt szó, de nem Attila neve. Azé valóban csak ott, hol valótlan legendákkal tették azzá. Vagyis a nyugati források pontosan és határozottsággal szétválasztják a kettőt ugyanis mint fajt, mint természetet. Attilát gyűlöltté csak a kolostori hagiográfia meg az a vágy, hogy az érdemtelen Nagy Károlyt föléje emeljék. A hagiográfia megkivánta Szent Istvántól, hogy megtagadja és Névtelenünk ennek az igénynek azzal tesz eleget, hogy a székely nevet ki sem mondja, őket kunoknak emlegeti, azokat is ellenséges módon. A hiung-nu elmélet ellen tul

sok érv szól ahoz, hogy arra építenünk szabad ne legyen. Komoly tudósok között már alig is akad, ki hinne benne⁶. Először is azok közül kiket kínai források alapján hiung-nuknak nevezünk, kik nem szivódtak fel a kínai birodalomba, városuk védelmében utolsó szálig elesett, másodszor az sem bizonyos, hogy hiung-nu volt nevük. A kínai képirás, melynek ha ismerjük értelmét, nem ismerjük kiejtését. Így könnyen lehet, hogy mit hunnak mondunk, valami egészen mást jelent.

Magának a hun szónak feltünési módja irániakra mutat, melyet gyűlöltté válása miatt érdeküké vált Attilára kenni. Így ők váltak a hiung-nu elmélet legfőbb védőivé. Egyetlen egykoru keleti adat sem nevezi Attilát hunnak, hanem csak úgy mint krónikáink, királyi szittyának. Az öt Európában meglátogató Priskos rétor már beszél Attila alatt szolgáló hunokról, vagyis akkor mikor már irániak meg gótok nagy tömegben szolgálták. Egyetlen pozitív adatunk az lenne Attila hunságának, ha be lehetne bizonyítani, hogy a fehér hunok vele közös töből származtak. Természetes, hogy ennyire vitális kérdés sok tintát fogyasztott, de az is természetes, hogy mint minden kérdésben, ebben is az iráni érdek győzedelmeskedett. Az iráni szellemet képviselő Wesendonk⁷ elméletét elfogadva, a mai tudomány a fehér hunokat Attilával és népével közös eredetűnek valja. Bizonyító anyaga azonban a hiung-nu elméletre épült, így ha az nem állja ki a tudományos kutatás tűzpróbáját, pedig nem állja, úgy Wesendonké sem.

Hogy a német vizekben evező Hóman elfogadta Wesendonk állítását, megértem, azonban, hogy a turanizmust hangoztató Foyta miért teszi, nem értem.

Elég nagy baj bizonyított rosszat is már magunkra vennünk és magam részéről, magyar részről Attila hunságához ragaszkodásban mindig bi-

zonyos perversitást látok. Mérvadónak csak saját hagyományainkat tartom, így forduljunk azokhoz.

IV. Béla 1257-ben IX. Gergely pápához intézett levelében Attilát úgy a magyarság mint az egész nyugat vad ellenségeként emlegeti. Egysorba helyezi őt a tatárokkal.

IV. László idejében a cseh király ígérte, hogy visszadja azokat a kincseket, melyeket IV. Béla leánya, Mazowi Anna futva Csehországba "mentett" fivérének, V. Istvánnak trónraemelésére, királyi koronát, jogart és egy igen drága edényt, melyet mindenütt igen finom és csodás szépségű drágakövek diszitenek és sok más aranyékszert, melyet Attila magyar király és más utódainak idejétől fogva mostanáig Magyarországon őriznek mondja egy 14-ik századbéli adat. Vagyis IV. Bélának kifakadása csak folytatója Szent István Attilát megtagadó politikájának. Azonban hiába irt ilyeneket IV. Béla az Árpádház mégis teljes tudatában volt származásának és ha kifelé tagadta is, a valóságban büszkén őrizte emlékét.

A magyar mult mythológiája az Árpádház uralomra kerülésével feledésbe ment. Mesterségesen szoritják ki a honfoglalás eseményeivel. Pedig teljesen lehetetlen, hogy ilyen hagyományai ne lettek volna. A kiszorítás okára találunk abban az ellenkezésben, mely az Árpádházat a kunnak elnevezett fekete magyarokkal, máskép a székelységgel szembeállította és szükségében, hogy Árpád felmagasztaltassék, szemben egy ösibb joggal. Azzal az ösibb joggal szemben melylyel a székelység Pannóniára birt. Természetesen ezt a hiányt a Hunfalvy - Budenz közösség alapsan kihasználta, annak bizonyítására, hogy a székelység hagyományainkban őrzött multja csak kitalált mese. Gyulai Pál és Szász Károly azután kimutatták, hogyha a magyar ajkakon élő Attila mondák egyeznek is a germánokkal, költői alapeszméjük

más, vagyis ha az események azonosak is, eredetük önálló. Idegen eredet már azért sem lehetséges, mert néptudatba latin krónikákból nem mehet semmi. Természetes, hogy a Habsburg kor üldözte az Attila hagyomány ápolását. Nagy érdeme Hómannak, hogy a székelység multját kétségtelenné tette¹⁰, mivel Attila emlékeinket is felelevenítette. Ugy-látszik azonban, hogy ez nem találkozott a Teleki Pál történelmi Intézet tetszésével, mely mindenben a francia Groussetnek, magyar szempontból üres és különben is sekély járásu, könyve-re helyezkedett. Már magában "hun" Attiláról is beszélve, szembehelyezkedik magyar hagyományainkkal.

Az Attila multból összesen csak két emlék menekült meg abból az irtásból, mely honfoglalásunkat követte.

1797 január 10-én Ivinovits táblabíró, hites levelek alapján ítéletben kimondta, hogy a Divék nemzetségből származó Ocskay család, Attila Ellach fiától származik¹¹. Reakciója lett, hogy ~~Mária Terézia~~ ^{Férenc pápa} betiltotta, hogy az Országos Levéltár családfáknál birói ítéleteket figyelembe vegyen. A nyitrai levéltárban fekszik "Tabella genealogia fam. Divéky de Nyitra-Divék et Kisbossány et de genere Devek" felirattal egy minden lehető hitelesítéssel ellátott családfa, mely szerint a Divékyek kétségtelenül hites levelekkel igazolták, hogy a 13-k században élt Thomas dictu Csorba ősük Taleman comes leszarmazottja, ki Bendeguz, vagyis Attila atyjának lemenője¹². Mindkét adat a Divék nemzetségre vonatkozik, vagyis arra a földre, melynek ősi neve türk, fekete magyar, turul föld s melyen Turán községet találjuk.

Kun László fedezi fel újra Attilát és krónikása, Kézai Simon mester teljes dicsőségébe visszahelyezi. Ehez azonban már nyugati írásokhoz kellett folyamodnia, annak

alapján azután a magyar népet egynek veszi a hunnal. Ez azonban első előfordulása a hun szónak multunkban.

Kun László halálával emléke is feledésbe ment volna, ha nem fedezi fel újra Máttyás király. De vele azután végleg el is tűnt emlékeinkből.

Ligeti Lajos magyar emlékek és realitások alapján fog Attila tanulmányába, de lemondással és belenyugvással utána mégis a nyugati emlékek alapján dolgozza fel multját¹³.

A külföldi irodalomban egyetlen könyv, mely nemcsak a nemzetközi Attilával foglalkozik Amedée Thierryé, de annak is csak 1856 évi kiadása. Magyarra természetesen csak 1862 évi második kiadását fordították, mely magyar szempontból már távolról sem ugyanaz. Így a magyar Attila megírására egyedül az 1856 évi kiadás használható.

Érdekes Brionnak Attiláról írt könyve. Hihetetlen fantáziával sorakoztatja fel az Attila mellett és ellen a Chalon sur Marne-i csatába vonult népeket, részletezi felvonulásuk módját és útját, mikor az sem bizonyos, hogy a csata tényleg Chalon sur Marne síkján folyt-e le. Egyedüli mi könyvében komoly figyelmet érdemel, hogy belemerülvén az eredeti latin forrásokba, kénytelen elismerni, hogy a csatának igazi győztese nem Aetius, hanem Attila volt - mit egyetlen magyar könyvünk sem ír meg. Legjobb esetben is csak eldöntetlen csatáról írnak.

Attila halála után a szolgálatában állott népek nem akarták fiait szolgálni és fellázadtak. Saját népét a "királyi szittyákat" a fellázadt tömegek legyőzték¹⁴. Még arra sem bizonyultak elég erősnek, hogy a már hazának tekintett Pannóniát megtartsák és a pótusi részekre menekültek. Így bármit is írjon Foyta, alighanem mégis igaza van Ligeti Lajosnak, hogy Attila birodalmában saját török eleme valósággal eltűnt a rengeteg indoeurópai, főleg iráni nép

hatalmas tömege alatt¹⁵ és igaza van Váczy Pó-
ternek is, irván, hogy az összeomlás percében
tudódott csak ki, hogy a hatalmat egy maroknyi
nomád nép tartotta kezében a Káspi tótól egészen
a dán szigetekig¹⁵.

Külön érdemel említést néhány francia em-
lék és könyv.

Guizot "Histoire de France racontée à mes
petits enfants" könyvében egy metszet Attila
lovasait vicsorgó képű szárnyeknek ábrázolja,
fejükön csodálatos kerek kucsmával amint asszo-
nyok és gyermekek holttesteit tapossák¹⁶. A
francia forradalom idején írják a metzi pol-
gárok katona polgártársaiknak "a szabadság
barátai mint áradat özönlik el Châlons siksa-
gait. Jól emlékeznek arra, hogy Attila és bar-
bár hordái ott találták meg széles sirmezeiket.
Nemsokára, semmi kétség, új áldozatok számára
nyitják meg ölüket!"¹⁷ Brion megírja, hogy a
Châlons sur Marne-i csatában Attila győzött,
Aetius kikapott. De mint fia az imperialista
Franciaországnak azt mégsem tudja elképzelni,
hogy ki győzött ne gyilkolja halomra a legyö-
zötteket, így megfelelve a francia lelkiiség-
nek, mint egyedül elfogadható magyarázatot
abban látja, hogy Attila lelkileg összeomlott.

Ugy gondolkodik minden selyma milyen maga
mondja egy német közmondás és folytatásában
Brion sarokba szorított gyáva nyul elkesere-
dett cselekményének magyarázza úgy olasz hadjá-
ratát mint a görög meg római császárokkal szem-
ben emelt igényét. Kitor belöle az örök francia
ki ha életben nem is, regényeiben mindig győz
és fölényesen megvető közmozdulattal tagadtat-
ja meg az "összeroskad" Attila "nevetséges"
igényének teljesítését. Magyarországon pedig
ékes, csengő aranyokban találtak Brion minden
szavának tárgyi cáfolatára. Ugyanakkor pedig
Briont beválasztották Franciaország halhatat-
lanai közé!

Olaszország volt hazája a kolostori haglografiának. Ott még a 17-ik században is készültek érnek kutyafüli és horgasorru Attiláról.

A franciákba már az iskolakönyvek rögzítették Attila képét mint csuf, mongolarcu, vérengzésben kéjelgő gonosz szörnyetegét. Gyerekkori benyomások berögződnek örökre és nincs francia, ki ettől az emléktől szabadulni és azt reánk magyarokra is nem alkalmazni tudná.

Az Attilával összefüggő rejtélyek legnagyobbja, hogy ő t, k i e g y e d ü l a m i e n k volt, a magyar mult számizte emlékeiből.

Ezt az égető kérdést francia könyvek alapján megoldani nem lehet.

A Horthy kor történészei a francia Grousset irásai alapján írják munkáikat...

Minden hibája ellenére mégis emeljük emlékoszlopot Hómannak.

U j r a f e l f e d e z t e A t t i l á t !

Attila nem volt hun. Attila királyi szittya volt¹⁸. Hunok a gótok (németek meg franciák) voltak. Attiláról mint hunról beszélve germán királyról beszélünk. Bizonyos és tagadhatatlan, hogy királyuk volt, azonban királyi szittya királyt kaptak benne a franciává meg németté vált gótok.

Felettük csak uralkodott, azonban mindig és kizárólag mienk volt és marad örökre a világnak ez a legnagyobb jelensége. Egyedül a mienk és assuk ki újra a Mátvás király óta mélyre eltemetett

m a g y a r A T T I L Á T !

HASZNÁLT RÖVIDÍTÉSEK.

- Altheim: F. Altheim, Attila et les hunns Paris 1952,
Geschichte der Hunnen, Berlin 1960 és 1961.
A. O.: Nagy Imre, Anjoukori Okmánytár Budapest.
A. okl.: Kubinyi Arpádkori oklevelek, 1095-1301.
Dümler: Dr. Ernst Dümler, Pilgrim von Passau,
Leipzig 1854.
F.: Georgius Fejér, Codex diplomaticus Hungariae,
ecclesiasticus ac civilis, Budae.
Fettich: Fettich Nándor, A honfoglaló magyarság
fémmivessége, Archaeologia Hungarica 2 k.
H. O.: Nagy Imre, Hazai okmánytár.
Hóman: Hóman Bálint és Szegfű Gyula, Magyar törté-
nénet, Budapest 1935.
H. okl.: Nagy Imre, Deák Farkas, Nagy Gyula, Hazai
oklevéltár, Budapest 1879.
Kézai: Szabó Károly, Kézai Simon mester magyar
krónikája, Pest 1862.
Knauz, ugyanugy Dedek: Kanuz Nándor, Monumenta
Ecclesiae Strigoniensis, I. és II. k., III. k.
Dedek Crescenstől.
L. R.: Liptói Registrum, Történelmi Tár, Bp. 1922.
Mályusz: Mályusz Elemér, Turócmegye kialakulása,
Budapest 1922.
Névtelen: Szabó Károly, Béla király Névtelen jegy-
zőjének könyve a magyarok tetteiről, Pest 1860.
Pertz: Georgius Henricus Pertz, Monumenta Germa-
niae historica, Scriptorum, Hanoverae 1826.
Piper: Otto Piper, Burgenkunde München 1912.
Sackur: Ernst Sackur SJ. Die Cluniensenser, Halle
1894.
Thierry I.: M. Amedée Thierry, Histoire d'Attila et
de ses Successeurs, Paris 1856.
Thierry II.: ugyanannak 1866 évi kiadása.
T. R.: Turóci registrum, Történelmi Tár, Bp. 1922.
W.: Wenczel Gusztáv, Arpádkori új okmánytár; Bp. 1860-1874.

Némely helyen nem hivatkozom okmánytárra,
mi pedig megkönnyíti az utánnézést, hanem a szá-

munkra innen elérhetetlen levéltárra, melyben a vonatkozó oklevél fekszik - vagy feküdt. Ennek oka, hogy sok évtizeden keresztül gyűjtött jegyzeteimbe, nem tudom milyen okból, nem irtam más. Azonban Czinár Mór pompás indexe alapján, mely ugyanugy megvan Bécsben, mint Párisban, Londonban és alighanem a nagyobb német könyvtárakban mint Filadelfiában, tulnyomó részük megtalálható Fejér Codexében s ha ott nem Wenczelében, esetleg a Hazai Okmánytárban. Ez utóbbiak is jó indexel bírnak, azonban csak kötetenkint. Legnehezebb a kutatás Pertz Monumentaiban. Nincs összesített indexük, így végig kell menni rengeteg kötetén és annak ellenére, hogy sokat forgattam, mégsem tartom kizártnak, hogy más érdekes is ne szerepelne bennük. Ha másról nem, munkám feltétlenül megfog gyűzni minden gondolkodó olvasót, hogy a codexeknek javunkra szolgáló közléseinek nagyrészt tudatosan elhallgatták.

A könyvtárak a fénymásolatoknak szokásos díja ellenében bárkinek küldenek másolatot a tulajdonukban található könyvek kívánt oldalairól. Egyedül a párisi könyvtár válaszol mindig nagyon nehezen s akkor sem mindig a feltett kérdésre. Bármilyen könyv is átkérhető bármely könyvtárba egy hónapi Használatra a könyvtárak közötti könyvkölcsönzés keretében. Miben a budapesti Széchényi Könyvtár hihetetlen előzékenységet tanusít. Sokat köszönhetek segítségének.

E L Ö S Z Ó.

1./ Történelemkönyvét Hóman azzal kezdi, hogy ősmultunk kutatói már nem kénytelenek ingoványos talajon járni, mert állításaikban a rokon tudományok által feltárt gazdag forrásanyagra és tudományos módszerrel megállapított tényekre támaszkodhatnak. Ez után a bevezetés után indul ki a német szülöktől, Württembergben született és nevelkedett, német tanokon felnőtt és Magyarországra a finn-ugor elmélet népszerűsítése érdekében importált Budenznek tanaiból. Miután archaeologiai leletekből megállapítható, hogy a finnek - de csak a finnek - semmiféle ősi műveltség felett sem rendelkeztek, őseink műveltségének kezdetét is csak a tőlük történt állítólagos szétválásunk utánra teszi, csak hogy mienkét, minden részletében, a saját irán fajától kapottnak állíthassa. Kizárólag összehasonlító nyelvtudomány alapján felállított műveltségi teóriák édes keveset érnek, különösen nem, mikor 2000 évre nyulnak vissza. Bizonyító erővel csak abban az esetben bírnának, ha ismernénk a finnek szétválás előtti szavait, olyanokat pedig csak sokkal, sokkal állítólagos szétválásunk utánról ismerünk. Mikor népek magukóvá tesznek egy már fennálló műveltséget, mai napig átveszik a műveltségadónak vonatkozó szavait is. Közös szavaink ugyanannyira nem jelentenek közös származást, mennyire afrikai négerek angol meg francia szavai, sőt ellenkezőleg! Jelentik, hogy attól a néptől kapták műveltségüket, melylyel szavaik közösek és ha ezek a szavak nem irániak, hanem török őseink szavaival közösek, az azt bizonyítja, hogy őseink műveltsége több átütő erővel bírt övékéénél, vagyis az volt nagyobb. Ez az egyszerű és természetes logika megdönti az egész finn-ugor elméletet, minek ellenére mint megingathatatlan valóság gyökeresedett be a német tudományos felfogásba, annak nyomán az egész nyugatába s an-

nak ugyanolyan képviselője Hóman milyen Budenz. Képviselője, mert egyedül az ad jogot annak állítására, hogy fajunk mindent annak a fajnak köszönhet, mely övék, vagyis irániaknak. Ennek a finn-ugor elméletnek árnyékában a ló szelidítésének érdemét ugyanugy sikerült elvitatni öseinktől, mint stílusok fejlődését meg eredetét. Hogy végül török öseink mint légnemi testek tűnjenek a Nirvanába irodalmukból s ma már sehol sincsenek. Nincsenek annak ellenére, hogy másutt, pl. Helmolt Weltgeschichte, mi világtörténelemben legujabb, megírják, hogy a lovat a rövidfejűek szelidítették, iráni családjuk pedig hosszufejű! A ló megszelidítése pedig nemcsak első, de egyuttal legnemesebb kulturtevékenysége az emberiségnek és a tény, hogy a legrégebb lócsontvázakat mindig, sőt kizárólag rövidfejűek társaságában találták ugyancsak megdönti az egész finn-ugor elméletet. Ma már ebből az elméletből hasznot húzó finn tudósok között is nem egy akad, ki nyíltan ki mondja, hogy alaptalan és ez a könyv annak a meggyőződésnek szüleménye, hogy a tagadóknak van igazuk. Nem látván igaznak mit az indogermánok (és nem indoeurópaiak, ahogy Hóman állandóan írja) irodalom mond, kiindulunk azokból az egyszerű tényekből, hogy régi csontvázak társaságában hosszufejűekre (dolichocefal) sehol sen találtak, hogy az irániak lovasművészei sohasem fejlődött arra a magoslatra, melyre rövidfejű öseinké (brachiocefal), emlékeik pedig világosan mutatják, hogy csak utánzàson alapult, azután azon, hogy az indo-germánoknak germán része ökrösszekéren érkezett Európába, szláv meg cigány részük pedig gyalog. Lóhàton kizárólag fajunkbeliek, azok azonban kivétel nélkül. Márpedig a ló megszelidítését archaeológusok 30,000 év előttinek mondják, így messze megelőzte még germán részüknek is Európába ér-

kezését is. Nem is beszélve szlávokról, kik csak Kr. után tűnnek fel, meg cigányokról, kik csak a 15-ik században, így lett volna idejük indulásuk idejéig lóhoz szokniok. Ha pedig irániak (vagy ahogy szeretik magukat nevezni, àriák) már értettek volna lovak használatához, nem ökrösszekéren meg gyalog szánták volna magukat a hosszú utra. Számbavesszük azt is, hogy irániaknál mindaddig nem találni nyomára lovasságnak, míg Macedóniai Fülöp nem zsákmányolt Kr.e. a 2-k században 20,000 kancát szittyá öseinktől és a kínaiak lovassága is csak Turkesztán meghódításával kezdődik. Kiindulunk végül abból az igen lényeges positivumból, hogy az Európába érkezett indo-germánok fémművészeti kultúra felett mindaddig nem rendelkeztek, míg fajunk nem érkezett Európába, mivel szemben kínai írások fajunkat mindig kovácsoknak emlegetik. De abból is, hogy bár perzsáknál gazdag fémleletekre találunk, azok elaprózódó mintázása, ornamentális tulhajtása, modorossága lehetetlenné teszi, hogy kezdetet jelentsenek. Külömben is a perzsa művészet eredetének és fejlődésének útját ismerjük jól. Mint mesterségesen fentartott udvari művészet tűnik fel 550.-ben Kr.e., eredeti vonások nélkülözésével s első önálló vonásai csak Kr.e. 330 után kezdődnek jelentkezni. Források sziklák-ból csak mondákban fakadnak s a perzsa művészet eredetét is másutt kell keresnünk. Annak komoly alapjaira azonban kizárólag öseinknél találunk. Miután emlékeink régebbiek a perzsáknál hiányzanak belőlük azok az ornamentális tulhajtások melyek a perzsa munkákat jellemzik, így nem lehetnek azok utánezatai, hanem ellenkezőleg. Végül bizonyítják az eredetet a perzsáknál szereplő vallási motívumok, melyek nem az ő, hanem magában a török fajok mythosának sajátjai, milyen pl. a szarvas küzdelmeivel.

Hóman az összeomlást követő fogsága magányában állítólag mindazt visszavonta, mit finn-ugor

multunkkal kapcsolatban irt és áttérve teljesen kizárólagos török multunk elméletére, könyvének erre vonatkozó részeit átdolgozta. Irásai sajnos velepusztultak.

Munkánk folyamán még visszatérünk azokra a tényekre meg nyilatkozatokra, melyek ékszmivességünknek sokkal magasabb fokát bizonyítják. A kovácmivességgel kapcsolatban ezen a helyen is fel kell említeni az Attila majd Nagy Károly kardjának nevezett magyar kardot. Ott fekszik a bécsi Schatzkammerben, a római szent birodalom koronázási ékszerei között. Alighanem az északi Pannónia "hun" fejedeleme, Tudunnak ajándéka Nagy Károlynak 795-ben. Minden bizonynyal pontos mása Tudun saját fejedelmi kardjának, azonban kifejezni, hogy népének nem tényleges fejedelme ki kapja, bár pengéje is gyönyörűen vésett mégsem acél, csak bádog.

2./ A szittyá kérdéssel ugyanugy vagyunk mint a finn-ugor elmélettel. Hagyományaink, krónikáink minket mondanak szittyáknak. Herodotos, kinek egyedül köszönhetjük ismertetésüket (484-425 Kr.e.), azt írja, hogy van belőlük nagyon sok és nagyon kevés, minek ellenére viseletben és szokásban egyeznek (IV.1.), mit nem lehet máskép érteni, mintsem más fajból állt a vezetőréteg mint a nagytömeg. A világirodalom tekintélyes része így is fogja fel, bár különösen a német irodalom, erősen tagadja közösségünket, annak ellenére, hogy Herodotos fajunk sajátosságait mondja övékének. Azonban dr. Max Ebert, kit csak archaeologiai kérdések vezetnek s így nem elfogult "Südrussland in Alterthum, Leipzig 1921" könyve 84-ik oldalán megírja, hogy Herodotos leírása kifejezetten mongolokra vall, mit leletek is igazolnak. A mongol szó ne ejtsen minket tévedésbe. Fajunkat légneműsítése óta, úgy franciák mint németek ezen a néven emlegetik, nyomukban az egész világirodalommal. Ment-

ségükre szolgál, hogy Gengis kán, kit anyja üldözések elől mongolok közé mentett, átkeresztelte úgy öseinket mint azt a türk földet, mely hazája volt "Mongóliának". Attilát az őt meglátogató Priskos rétor királyi szittyának mondja. A gótoknak 500 körül született történetirója, Jordanis, Attila halotti énekében népét ugyancsak szittyának nevezi, bár Geticájában minden gót egyuttal szittya is. Gétá az a bizonytalan eredetű nép, mely a szittya birodalom felbomlása után tűnik fel és teljesen elkeveredik gótokkal. Ujra márcsak mint gót tűnik fel trák-dák néven. Ezt az utóbbi góttá válást ugyanúgy használja fel Jordanis annak állítására hogy a szittyák gótok voltak, mintahogy a francia irodalom ugyanezt a dák-trák nevű gót népet annak állítására, hogy a románok rómaiak voltak! Vagyis fajunk dicsőségének kisajátítása már akkor kezdődött, hogy folytatódjon, szünet nélkül mai napig. És ha ezek ellenére megírja Jordanis Attila népéről hogy szittyák, akkor el is fogadjuk valónak. Euagnos is úgy beszél egyháztörténeti munkájában Attiláról mint szittyák királyáról (I.17.). Ekkehart szentgalleni szerzetes "Waltharius manu fortis" epikai költeményét a 10-k században írta. Abban úgy beszél rólunk mint kik akkor már ezer éve uralkodunk Pannóniában, vagyis visszamegy a szarmatákig, kik pedig szittyák voltak. Pásztorleveleiben Nikolaos Mysticos patriárka (919-925), azután V.Orbán, XI. Gergely pápák bulláikban ugyanúgy nevezik a magyarokat (Moravcsik KCSA I. évf. 156-7 oo.1921, azután Raynaldus Ann. eccl. XIV. 1369 m.14 Bull.C.F.P. II. k. 278-87 oo.), Vegetius (400 körül Kr.u.), hadtörténeti munkájában Attila lovait szittya lovaknak nevezi, mi bizonyítja, hogy tagadott közösségünk nyugaton sem volt ismeretlen. Ezeknek a "szittya" lovaknak utódai úgy néhai felvidékünk konyikjai, mint az erdélyi mokányok.

A gartschinovói és zöldhalompusztai szittyá leletek, melyeket Fettiöh Nándor ismertet, határozottsággal fűződnek kétségtelen magyar leletekhez, krónikáink pedig egyenest úgy beszélnek a szittyákról mint őseinkről. A szittyá birodalomban kétségtelenül volt sok iráni, de hogy sikerült velük őseink viseletét és szokásait elfogadtatni, egyrésztől cáfolata a finn-ugor elméletnek, másrésztől újabb bizonyítéka ősi műveltségünk magasabb fokáról - mert hiszen a kettő együttjár. További döntő bizonyíték, hogy míg Európa kizárólag indogermánok vezetése alatt állott, teljesen vad állapotba süllyedt és csak arra emelkedett abból ki, hogy megjelentünk porondján. A szittyá birodalom összeomlása után lakóinak egyik turáni türk része, magával ragadva valamely iráni csoportot, szarmata néven élt tovább. A szarmaták pedig, az egész világirodalom megállapítása szerint fajunk közé tartoztak - vagyis végeredményében a szittyákat is. Ezeknek a szarmatáknak egyik csoportja ugyanúgy szlávósodott el mint néhai felvidékünk lakói és ezen az alapon tartják magukat az ukránok szittyáknak, sőt akadt cseh földön már olyan könyv is, mely ezen az alapon, magát Attilát is szlávnak állítja és miután néhai felvidékünk szláv multja a szláv lovasmulttal áll vagy bukik, Niederle a szarmata multa támaszkodva, lovaselméletet is iparkodott szlávok számára konstruálni. Az írott emlékeken kívül tárgyak is szittyákhoz fűznek minket. Teszik olyan határozottsággal, hogy még a francia irodalom tagadása ellenére is, közösségünket mindjobban kidomborítja. Pl. Herbert Kuhn 1954-ben megjelent "Die Kunst Europas" könyve 160-ik oldalán írja "szittyá elnevezés nemcsak a Fekete tenger környékének összes nem görög lakosságát jelenti, hanem a szarmatákat is, kik csak 300 körül települtek oda, de jelenti, hunokon kívül, Középázsia és Szibéria összes lovasnépeit is." Mi magyarok pedig ugyanúgy tartoz-

tunk a Fekete tenger környékének nem görög lakó-
sága közé, mint Középázsianak (Turannak) lovas
népei közé, míg irániak nem. Akadnak lovasok irá-
niak között is, ezek azonban csak szittyá, helyes-
ebben királyi szittyá befolyásra váltak azokká.
Odatartozásunkat bizonyítja mihellénné vált szit-
tyá művészetünk is, mely Foyta tagadása ellenére
is bizonyítéka annak a multnak melyet ő is állít.
Es odajutott a modern tudomány is, mit olyan na-
gyon áfolt míg Bobula Ida állította (A szumér-
magyar rokonság, 85 o.). Nincs nemzet mely annyi
joggal nevezhetné magát szittyának, mint mi. Ez
lesz oka, hogy olyan egyetértéssel zár ki minket
közülük azok irodalma, pártolóikkal együtt, kik-
nek egyedüli közük hozzájuk, hogy szolgálk voltak.
Köztudatba ment tény, hogy Attila ősi jogot for-
mált Pannóniára. Ha nem szittyá-szarmata lett
volna ez az ősi jcg, vajon miből állott volna?
Valószínűleg Attila az összecmlott szittyá biro-
dalom uralkodó családjának volt leszármazottja.
Erre mutat, Priskos rétor "királyi szittyá" ki-
fejezésén kívül, hogy a rómaiak magukhoz sohasem
vettek másokat, mint királyfiakat. Márpedig Atti-
lát odavették. Azonban a "királyi" kifejezést nem
eleg Attilára alkalmazunk. Egyedüli melylyel
fajunkat az irániak nagy tömegéből álló többi
szittyától megtudjuk különböztetni. Es mert fa-
junk volt ott az uralkodó, jogos is. Saját tör-
ténétírásunkra pedig jellemző, hogy nemrég jelent
meg egyik montreáli lapban, egyik letúnt önálló-
ságunk hazafias felfogását irányító szerv élén
állt politikusunknak tollából egy tanulmány a
szittyákról, melyben kizárólag a tuloldal érveit
sorakoztatja fel és magyar vonatkozásairól hall-
gat. Még arról sem tesz említést, hogy krópiakánk
sorban, mind szittyáknak mondanak minket. O min-
dent jobban tud, mint Névtelenünk, Kézaiünk, az
Attilával egyidőben élt Priskos rétor... Igy há-

la államférfiainknak és történészeinknek, mi kik beletartozunk, kimaradunk abból a multból, melyet bele nem tartozók, csak azért tudnak lefoglalni, mert üresen hagyjuk. Olyan irány, mely mindig, minden nemzetet elpusztított és melynek gyökerei a tarthatatlan finn-ugor elméletbe nyulnak. Előző érvek is az ó-jón-szkitának (mixhellének), de mióta sikerült minket a szittyá multból kiszorítani, csak szittyának is nevezett művészet hozzánktartozásáról beszélnek.

3./ "Az avaroktól zsákmányolt drágaságok pompája messze túlhaladta mindazt, mit Charlemagne népe készíteni tudott" írja a Chron. Mogunt P. 384. "Nem lehet még egy hadjáratot említeni, mely olyan gazdagságot hozott volna mint az avar, mert bizony odáig a frankok szegények voltak", írja az akkor élt frank Eginhard, Nagy Károly udvari történetírója, M.13. Jó Isten milyen hatalmasnak ismerhetnénk fel Attilát, ha lett volna udvari történetírója! Mikor már olyan emberfeletti nagyságra emelkedik a róla szóló egyedül fennmaradt iradalomból, a kivétel nélkül ellenségesből. "A hun idők olyan népet hoztak mozgásba, mely Európa kulturájára tartósan nyomta bélyegét és ezek a magyarok" írja Helmolt Weltgeschichte, I. k. 325 o. 272-ik oldalán pedig ír arról a megbecsülésről, melyben török fajunk a kovácsokat részesítette, mi alatt nemcsak pörölylyel dolgozó mesterembereket kell érteni, hanem elsősorban minden fémmel dolgozó művészt. Ma pedig csak azt nevezik kulturának, mi 1635-ben kezdődött, mert akkor alapította Richelieu a francia akadémiát - a francia nyelv számára. Alig 1-2 százada még gyűrükbe a cimert is kovácsok vésték, kik a borbélyokkal együtt egyuttal fogorvosok is voltak. A népköltészet Gingis kánról is mint kovácsról beszél - vagyis a Niebelung énekeknél nemcsak Attilája, de

Szigfriedje is mondatainkból táplálkozik.

A déloroszországi műveltségi kör kialakulásáról és hatásáról az európai műveltség kialakulására : E. H. Minns, *Scythians and Greeks*, Cambridge 1931. Mikor Minns görögökről beszél, érti a Fekete Tenger partján maradt, a görög birodalmat túlélte telepeik művészetét, mely elkeveredve odakerült őseink minuszjinszki medencéből magukkal hozott művészetével, alkotta azt mixhellén-szittyia művészetet, melyet mi hoztunk Európába és melyen annak szelleme világa felépült. M. Rostovtzeff, *Skythien und der Bosphorus*, Max Ebert, *Südrussland im Alterthum : Bücherei der Kultur und Geschichte*, Band 12, Bonn-Leipzig 1921. A magyarországi szittyia leletek irodalma : Rostovtzeff, *Skythien und der Bosphorus*, Fettich Nándor, *A garnicsovói szittyia lelet*, *A zöldhalompusztai szkitalélet Miskolcnál*. *A szarmatakor magyarországi leleteiről* : Párducz Mihály, *A szarmatakor emlékei Magyarországon*. *Honfoglaló őseink leleteire alapvető* : Fettich Nándor *pompás összefoglalása*, *A honfoglaló magyarság fémművészete stb.* Utóbbiak az *Archaeologica Hungarica* sorozatban jelentek meg.

4./ Thierry I. és II., előbbinek 176 oldalán írja, Nagy Károlylyal összefüggésben : "Ezekhez a félszarmatákhoz (avarokhoz) került a civilizáció olyan században, mely annak márcsak roncsait ismerte". Majd 182 oldalán, hogy azért birt Mainz Európa legpompásabb kincseskamrájával, mert legtöbbször tudta megőrizni a Nagy Károlytól kapott avar kincseket. Ugyanerről Falke : *Der Mainzer Goldschmuck der Kaiserin Gisella*, Berlin. A nagyszentmiklósi arany kincs összefoglaló képe, renaissance és barokk korszakával Hampelnél, *Altherthümer der frühen Mittelalter in Ungarn*, III. k. 288 o., 37-ik ábra és ugyanarról *A nagyszentmiklósi aranykincs*, Budapest. Ez utóbbi egyenként közli az egyes darabok részletes rajzát.

Ferenc a bécsi muzeumot gazdagította vele. Természetesen akadt német munka, mely ezt az egyedülálló kincset is németek számára vitatta, azaz, hogy alighanem egy arra átment német vezér helyezte ott biztonságba. Annak a lehetetlenségnek bizonyítására, hogy németnek lehettek volna ilyen kincsei, kísérletet sem tesz. Egyedüliek vagyunk kiknek ilyen drágaságaik lehettek, minek ellenére az európai multban járatlan döntőbizottság ezt a kifejezetten magyar jellegű kincset mégis Bécsben hagyta.

Hogyan vándorolt multunk a nyugat kizárólagos tulajdonába, arra is a nagy francia halhatatlanságnak, Brionnak Attiláról írt könyve nyújt példát.

Nyugatiaknál egyáltalán semmi emlékére sem találunk önálló, mégkevésbé fejlett ékszerművességnek emlékére, míg Attilának, majd Tudunnak meg népeiknek ékszereiből a világ nagy muzeumai mind őriznek emlékeket. Valódi kövek, színarany, ezüst evőezköz mai napig csak Magyarországon természetes. És ugyancsak mai napig többre becsülik az utáztatokat a valódiaknál. Valódi nyugaton csak tökeelhelyezés. Ha ahogy Brion teszi, az aranyat, ezüstöt, drágaköveket állítjuk a műveltség fokmérőjévé, a francia a világ legműveletlenebb népe hamis ékszereivel, fakfond evőezközeivel. És a szentmiklósi kincs sem lehet sem nyugati sem oláh munka!

Nem is szerepel soha francia írásban.

5./ Gotika őshazánkban : Pallas, Reise durch die südl. Staathalterschaften des Russischen Reiches, in den Jahren 1793 u. 1794, Leipzig 1799. Azután Csolnoky, Dóchy meg Zichy beszámolói utjaikról. Őseinknek a minuszinszki medencében (Külső Mongólia) kifejlődött művészete levediai tartózkodásuk alatt összekeveredett a Fekete Tenger partján levő görög telepek művészetével, így fémtárgyaikon gyakori-

ak görög istenképek és más görög motívumok. A reklamnak, kórkedésnek, tartalmatlan ragyogásnak mindent elsőprő erejére mutat, hogy még annyira művelt és nemzeti érzésű író is milyen Makkai Sándor, Táltos király című pompás regényében Bogomér székely vezér aranykincseit Francia munkának tulajdonítja, mert görög motívumokkal is bírnak - mikor franciáknak sem görög, sem más motívumu kincseik nem voltak. Ha lettek volna maradtak volna, mi nem történt. Ha Bogomér ilyen kincseiről valamelyik erdélyi krónika megemlékszik, mi valószínű, az csak ázsiai, Fekete Tenger melléki eredetű lehetett, vagyis szittya. Ezek után ne csodálkozzunk, ha az állandóan csak másodkézből dolgozó emigrációs történészeink szittya multunkon kívül, művészeti multunkat is Franciaországnak ajándékozzák el. A minuszinszki medence még mindig gazdag és kimeríthetetlen lelőhelye őseink még elrejtett kincseinek. Rendkívül száraz óghajlatában pedig sokszázados szöveteket is épségben őriz meg a föld.

J E G Y Z E T E K É S K U T F Ő K.

KIFORGATOTT TÉNYEK, ELHALLGATOTT IGAZSÁGOK ÉS NÉHÁNY VALÓSÁG.

1./ Biztosan egyben államokat csak közös multjuk és annak ápolása tartja. Ezt megértve a nemzetközi történetírás saját történetük gyenge oldalait, másoknak dicsősségeit elhallgatja és az eseményeket ebben a keretben azután saját előnyére formálja. Így már ezer éve belekerültünk egy ellenünk irányított történelmi pergőtűz központjába, mely mai napig sem szűnt meg. A trianoni békediktátumoknak nem területvesztéseink legszomorubb eredményei, hanem az, hogy történészeink mintha csak mindent jobban tudnának egykorban élt krónikásoknál, átgazolva kutfőkön, figyelmen kívül hagyva még ellenfeleink reánk előnyös megállapításait is, nekik való udvarlásból, magyar multunknak, vele öntudatunknak, tehát jövőnknek bomlasztóivá váltak. Szétestünk. De ezért a szétesésért azoknak a történészeinknek meg államférfiainknak kellene a vádlottak padjára kerülniök, kik "elfogulatlanság" jelszó hangoztatása mellett elfogultabbak legádázabb ellenségeinknél is.

2./ S. Hedin, Stein Aurél, Halász Gyula szakmunkáin kívül, mai ujságírói riportok sem mellőzik mongol kézbe került területeken, kulturtevékenységünknek általuk elpusztított multját keleti török őseink művének állítani, pl. Ivor Montagu, Mongolie rouge, Basil Davidson, Turkestan vivant, Julliard kiadások, Paris 1958 és 1959 stb. Neve ellenére Külső Mongolia török maradt. Kitünő ismertetője Gábori Miklós-nak "Napfényes Mongólia" 1961-ben Budapesten megjelent könyve. Ezt a fiatal tudóst a magyar kormány küldte oda. Lelkes kutató, kitünő megfigyelő, meggyerő író, kinek minden szaván meglátszik mennyire ragaszkodik a hazai röghöz és jólesik egyszer olyan könyvhöz is jutni, mely-

nek nemcsak szavai magyaroké de érzése is. Ide-
kinn leszoktunk róla. Mi a könyvben elsősorban
kapja meg az olvasót, az a biztonság, melylyel
gazdag vagy szegény, asszony vagy leány, öreg
vagy fiatal ezek között a "barbárok" között kö-
lekedhet. Próbálnák csak meg azt "művelt" nyu-
gatunkon rendőri védelem nélkül! Itt annak vé-
delme alatt több bűntény történik, mint ott egy
év alatt rendőrség nélkül. Gáborinak sikerült
Külső Mongóliának azoknak az északi vadászai
közé is eljutnia, kik között odavalók sem jár-
tak soha. Nemcsak szokásaikban, de nevükben is
öseink, mert ujuguroknak nevezik még mindig ma-
gukat. Fegyverük még nyíl, kalapácsuk réncsont-
ból készül és vendégszeretetük... egyszóval ma-
gyarok. Gáborinak még ősi táltosaink saman ru-
hájából is sikerült egyet elhoznia. Az egyetlen
miről világ tud.

3./ Dr. Farkas a Bécsben megjelenő Vasár-
napi Levél XVI. évf. 7-8 száma 189 oldalán te-
relte figyelmemet gr. Teleki Pál és Czettler
Jenő ilyen állításaira. Mentségük, hogy bár e-
gyetemi tanárok, egyikük sem történész, mivel
szemben súlyosbító körülmény, hogy bár nem tör-
ténészek mégis hozzászólnak történelmi kérdések-
hez.

4./ Sackur 11-18 oldalak.

5./ Dr. Ernst Heydenreich, Handbuch der
praktischen Genealogie, Leipzig 1913, I. 198,
202 stb. oo.

6./ Sackur előbb idézett könyvén kívül va-
lamennyi vártörténeti munka, élükön a legujab-
bal, Piperével (Burgenkunde). Kik mást irnak
chovinizmusból teszik és alapot nélkülöző fel-
tevések. Nem érdektelen felemlíteni Viollet-
le-Duc többkötetes munkáját, Dictionnaire rai-
sonné de l'architecture française, melyben úgy
írja le az antik Róma hadigépeit mintha azokkal
személyes ismeretségben állott volna; pedig se

leírásuk, sem legkisebb darabjuk sem maradt re-
ánk. Ezzel azonban azt a hitet kelti, mintha a
francia nemzet közvetlen utóda lenne a római
birodalomnak, mi alighanem célja is volt. Pár-
huzamos esete az 1826-ban született német Scheff-
felé, 1857-ben megjelent Ekkehard regényében
a honfoglalásunkkori német barlanglakások meg-
oduk kastélyokká szélesednek, melyekben delnök
körül előkelő lovagok és kényes apródok telje-
sitenek szolgálatot. Közli minden állításának
kutfőjét, mely közléseknek bajuk, hogy nem arra
az időre vonatkoznak melyre használja azokat.
Közben természetesen nem feledkezve meg kalan-
dozó őseinket egészen hamis és igen rosszindu-
latu színben feltüntetni. De mert Scheffel volt
az első ki a valóság látszatát tudta kelteni
akkori német műveltségnek mikor nem létezett,
annak ellenére, hogy regénye nem nagy irodal-
mi értékű, nemességet és számtalan szobrot ka-
pott: Könyve kiadásainak száma meghaladja a
250-et és még mindig fogy. Ami németeknél Scheff-
fel franciáknál Viollet-leDucön kívül Brion is
Attila életrajzával.

7./ Történi főleg német telepítésekkel
kapcsolatban. Erdő közé kényszerítésük annak
a szomorú tapasztalatnak volt eredménye, hogy
az első telepesek faluról falura járva, azok
lakóit kiverték, birtokba vették templomaikat,
felélték készleteiket, azután továbbállottak,
pusztításaikat másutt folytatni. (Ernyey József
megállapításai, A magyarországi német költé-
szet függelékében). Hitler igényeinek erkölcsi
alapja sem volt dicsőbb.

8./ Pertz, IV. k. - (o. Gesta abbatum Lo-
biensum 954-ről "a Duna partján laknak régiek,
de a tulajdonképeni Magyarországot ujak lakják",
129 o. Ademari historiarum Liber III. 35-ik
sor "mit miután megtett (szent Adalbert) aláza-
tosan a magyaroknak arra a területére ment, mely-

et fehérnek neveznek megkülönböztetésül attól, melyet feketének. Hol a nép olyan sötétbörű, milyenek az etiopiaiak". Miután pedig jól tudjuk, hogy szeent Adalbert a csehektől ment cseink közé, az hogy odamenet átkellett mennie a feketék országán, jól rámutat annak helyére, néhai felvidékünkre. 1913-ban egy nagy és előkelő francia szálloda igazgatója megtudván, hogy Magyarországból érkezem, megkérdezte nyugodt volt-e a tenger... Így nem lehet csodálni, ha az akkori krónikás a "fekete" elnevezésről jogosnak vélte lakóinak ilyen színezésével tarkithatni hirdadását. Es csak emigransainkkal való személyes érintkezésnek köszönhetjük, hogy a belgák kihagyták tankönyveikből, hogy arcszínünk sárga. Köszönhetjük a "mongoloid" elnevezésnek. A 853 oldalon, 48-ik sor "a küldöttek egyszerre indultak a két különböző Magyarországra és csak a a feketébe érkezve váltak ketté." Erre az északi, ~~vagyis az északi~~, vagyis "fekete" Magyarországra már honfoglalásunkat megelőző egyházi írásokban is rátalálunk, pl. II. Jenő pápa (824-827) felhívja Tudun fejedelmet templomok emelésére (Eugen P. ad Chag. ann. 826). Tudunról pedig krónikáik sorban megírják, hogy fajunkbeli volt, anélkül, hogy egyszer is avarnak mondanák - mit utóbb mégis ráfogtak, csak hogy más mulat adhassanak néhai felvidékünknek. Azután 863-ban, kivétel nélkül, valamennyi nyugati keresztény krónika örömmel jelenti, hogy egy európai "hun" nép már összességében megtért. Ki másról lehetne szó? De nem lehet már azért sem, mert ennek a népnek kapcsolatára is rátalálunk Tudunhoz Salzburgban azzal, hogy ugy 803-ban mint 811-ben szerepel a Szent Péter Testvériség tagjai között (Ann. Mettens 803, Ann. Einhardi 811, Verbruderungsbuch von St. Peter, ed. v. Karajan 36.3.797) Ezeket az adatokat Dümmler sem mellözi, ki leszögezi azt is, hogy az Ann. Alamann. Einhard. még 822-ben is beszél Felső Pannóniának ezekről

a lakóiról. Ezek az adatok néhai felvidékünknek azokra a lakóira mutatnak, kik 795-ben Achenben mégtértek így azokra kiket krónikáink kunoknak neveznek, kik azután a kijevi csata eredményeképpen elvegyültek az Arpád vezetése alatt odaérkező Volgá kanyarbéli pogány "fehér" öseinkkel, mi megmagyarázza honnan kaptuk és kiktől kereszténységünket, mert miket német térítőkről, Piligrimről, Brunóról írnak utolsó szóig kitalált mese. Azonban a katolicizmus keleti szárnyához tartoztunk mi érthetővé teszi Pertz idézett kötetének 41-ik sorában olvashatókat "István magyar király erélylyel, erőszakkal és fegyverrel harcban iparkodott fekete Magyarországot az igazi hit számára megnyerni", mi máskép érthetetlen lenne. Szent István "igazi" kifejezés alatt a kereszténység nyugati szárnyát értette, míg "pogány" alatt annak keleti szárnyát, annak ellenére, hogy egyformán volt keresztény mindkettő. Mi alatta lefolyt csak hatalmi harc volt, semmi más. Koppán, Ajtony s más lázadások nem voltak mások mint felkelések a magyar szabadságért. A "feketék" hadi téren is szerepelnek, nyugati krónikákban. Hinkmár ések 862-ben egy ismeretlen "unger" ellenség betöréséről beszél. Első esete mikor nyugatiak nem "hun"-nak nevezik fajunkat, hanem "hungarus"-nak, "magyar"-nak. Mégsem valószínű, hogy ez a csapat, mint Hóman feltételezi, Levédiából lovagolt volna Reimsig, mi Hinkmár érseknek volt residentiája. Ezek az "unger"-ek nyugati írásokban, honfoglalásunkat előzően másutt is feltűnnek. Ezek pedig olyan kétségtelen adatok, melyeknek székelyekre vonatkozását csak olyan második "hun"-nak nevezhető pannóniai néppel lehetne vita tárgyává tenni, melyre vonatkozathatók lennének mindezek az adatok, melyeket ha magyar történészeink elis hallgatnak, az akkori nyugati krónikák említenek, Pertz közül és a magyarfaló Dümmler sem hallgat el. A 862 évi kirándulás alighanem már a honfoglalás

előkészítésének volt egyik mozzanata. Kikémlelést szolgáltatta az ellenségnek. Érdekes azonban, hogy Tudun népének újabb említése 862-ben csak ezt a hadi kalandozást követi. Az ugyanolyan ráeszmélése volt a nyugatnak létezésükre mint most történő ráeszmélésük arra, hogy Magyarország nem Ausztria.

9./ A magyar honfoglalás kutatói, Budapest 1900, 110-156 oo. Idetartozik az a Káldi krónikából vett, de valamennyi krónikánkban ismételt mondat is, melyet 497 oldalán közöl: "ex Hunis tria millia, qui profuge interfugium erepti de prelio Crumbeldino, in campum Chiglemezei se colligere procurarunt". Vagyis, hogy azokból a hunokból, kik túléltek Krumhild csatáját 3000 a Sziklamezön talált új otthonra. Mindenki tévedett volna, csak Hunfalvynak (Hunsdorfer) lenne igaz? Ki azt írja Magyar Ethymológia könyvében, hogy a székelyek Attila eredete mese?

10./ Fettich, 52 o. "a blatnicai lelet még a magyarok előtt került az országba", ábrája a C táblán, gyönyörű fokossal, a XXXII. táblán a vereckei lelet Beregben, az LI - LII - LIII. táblákon a galgóci lelet gyönyörű tarsonylemezzel, az LV táblán Szolyván (Bereg) a galgóciival rokon tarsolylemez, az LXXII - LXXIII táblákon levő beregszászi leletek a Meotisz vidék tradícióját őrzik, mi őseinknek volt otthona, a C táblán a kiscsepcsényi lelet Turócból származik. Fettich a III oldalán említi, hogy Eisner egy harcosról tesz említést lóval, csonka részeit bemutatja a CIX táblán, a nyitrazsambokrési leletben sarkantyún kívül, fokosra találtak, Nagy Géza az Archaeologiai Értesítő 1913 évf. 252 oldalán arról a turócmegyei leletről ír, melyet Eisner "Slovensko v pravenu" könyvében a XCVI táblán közöl, kiemelve, hogy fokosok és sarkantyúk jellemzik. Az Országos Levéltár törzssanyagában fekszik egy felsorolás a turócmegyei Zaturcha határában levő 3 dombbal összefüggő emlékekről. Sirokból elő-

kerültek holttetek, kelet felé fordult fejfel fajunkra jellegzetes fegyverekkel, fokosokkal, lándzsákkal és sarkantyukkal. Ugyanugy tüntek el mint a turóci fabiblia rovásírásával. 1862-ben Szabó Károly még tud róla, Jerney János a Tudománytár 1840 évfolyamában még értekezett róla, azonban nemcsak a fabiblia, de még a Tudománytárnak az a száma is eltűnt melyben az értekezés megjelent! Ujabb archaeologiai lapok birtokában bizonyára még erősen lehetne ezt a felsorolást bővíteni - különösen, ha nem fogadjuk el szláv eredetűnek az olyan leleteket, melyek kizárólag fajunk fegyverzetét tartalmazzák. Három dolgot kell különösképen figyelembe venni : 1./ ebből a korból egész Középeuropából nem ismerünk nyugatiakat érintő annyi művészi fémleletet, mennyit felsoroltunk - szlávot meg egyetlen egyet sem, 2./ mi keveset nyugatról ismerünk, csak őseink művészetének utánzása és távolról sem ér fel ezeknek művészi szintjével, 3./ kétségtelen, hogy néhai felvidékünk csak Csák Máténak 1321 évi halála után vált az ország integer részévé, így vajon hogy kerülhettek volna oda a magyar multtal összefüggő leletek, ha nem fajunkbeliek lettek volna őslakói. Most pedig koronakép Zemplénben kiásták a legpompásabb vezérsírt, melyben talált tárgyak bizonyítják, hogy Álmos vezér sírjára találtak. Hogyan temethették volna oda, ha az nem Tudun országa lett volna. De hallgat is róla a mai hatalom!

11./ Minden lexikonunk és felvidékkel foglalkozó írásunk fennakad rajta anélkül, hogy akár a mi, akár a csehek történészei keresnék magyarázatát.

12./ Nem tudunk sem munkára hivatkozni, sem képet közölni, mert sem "Az osztrák magyar monarchia írásban és képben" sem Malonyay pompás munkája a magyar népművészetről, sem Magyarország vármegyéi és városai nagyszabásu millé-

niumi kiadás, sem egyetlen más munka vagy folyóirat sem foglalkozik velük. Hatásos eszköz volt a magyar tudat kiölésére néhai felvidékünk népéből, külön mult keltésére a magyar nyelvű elemben, egyuttal bizonyítéka annak hovà vezet ha olyan uralkodócsalád kerül az ország élére, mely elakarja pusztítani és hovà vezet, ha olyanokra hallgat, kik ilyen uralkodócsaládnak trónrakerülését támogatják. Ezeket csak látni lehetett, vagy pedig összevásárolni a mai hatalom legszebb turisztikai kiadványait.

13./ Malonyay népművészetről írt könyvében értekezik a székelységnek ezekről a házairól.

14./ F. IV/1, 21 o., IV/3, 547 o., V/2, 491 o., VI/1, 184 o.

15./ F. IV/3, 336, 382, VI/2, 292 oo. T.R. 7 §., Századok 1875, 160 o.

16./ Névtelen XVIII. fej. Tokajnál, XVIII. fej. Boldva mellett, XXI. fej. Szerencs mellett, Sárvart és Diósgyörött, XXXII. fej. a Mátra erdejében Pata várát, XXXIV; fej. Zólyom erdőben köből és fából torlaszokat emeltek, azonkívül a Garam mellett Bars és Pusztihrad várakat, XXXVII. fej. Öröket rak Sempte, Galgóc várakba és az ország határait Boronàig és Sóvárìg tüzi ki. Magában csak Csongràd vára nem fordul észak, hanem Erdély felé, vagyis Attilának azon ottmaradt, Edömérrel Sziklamezõre vissza nem tért népe felé - tehát ugyancsak székelyek felé. Névtelenünket igazolják mai napig fennálló romok megdülõ és helynevek - mintahogy csak azokban a részeiben támadható, melyekről nem maradtak pozitív bizonyítékok, mert azok mindenben, mindig neki és nem támadóinak adnak igazat. Névtelenünk Trencsén meg Baan várakat is felsorolja azok között, melyekbe Árpád öröket rakott. Készakarva hagytam ki említésüket. Mindkét várát magyar vezérek hódították vissza morvaktól - helyesebben szászoktól - , de sziklamezeiek részére, így az odarako

öröknek már sziklamezeiekből kellett állaniok. Hol feküdt Borona meg Sóvár, nem tudhatjuk, azonban nem fekihettek feljebb a Karácsonyi vonal kiindulási pontjánál, vagyis a Dudvagh és Kiskárpátok érintkezésénél. Utóbbi kétségtelen helyét csak néhai sóbánya nyoma határozhatná meg.

17./ Századok 1901; , XXXV. évf. 1039 o.

18./ Kézai I. könyv, II. fej. 6 §. Hitelesíti Ademari Historiarum liber III., Pertz IV. 131. o. 41 sor, ki megírja, hogy Szent István háborút viselt "fekete" Magyarország ellen.

19./ Bogomér, Szoboszló fia, Századok 1880, Ernyey József, Oroszlánkő vára és urai, Emlékönyv, Fejérpataky László életének 60-ik ünnepére, Budapest 1917, Budatini levéltár, Letopic Matice Slov. 1867, 68 évf., Székely oklvt. I. 7? Történeti Szemle 1916, 307, 308 oo. Miért, miért nem, Hóman Bogomért, kit állandóan Bagomérnak ír, I. 558 oldalán Ludány nemzetségbelinek mondja és a trencsényi megyék élére állítja, de ki is hagyta a névmutatóból! Ezzel elfogadja hitelesnek a Ludány nemzetségnek azokat az írásait, melyekről már számtalanszor kimutatták, hogy hamisak. Még Karácsonyi is az - zal kezdi tárgyalni, az ősi nemzetségekről írt munkájában ennek a nemzetségnek multját "szomorú nemzetség annyi hamisítás kíséri multját". Hómant az zavarta meg, hogy a Divék nemzetségbeli Bogomér Trencsént is bírta. Kérdés, melyből telekista ideológiával nem lehet kilábolni.

20./ Dedek Crescens, Nyitravármegye története, a Magyarország vármegyéi és városai milenaris sorozatban, Nyitravármegye kötetben, 495 o. Ahogy szövegében, úgy térképein is átgázol Hóman tényeken. I. k. 144 oldalán levőn alig tüntet fel valamit is a Duna és Tisza felett lakottnak, a 208 oldalon levőn ezt a határt Pozsony, Nyitra, Bars, Hont, Gömör és Ung varakig terjeszti fel de a többit ott is áthatolhatatlan erdőségnek

àbrázolja. Ha úgy lett volna, egy nem létező népnek kellett volna létesítenie azt a dél felé forduló védelmi vonalat, melyről Karácsonyi ir és Arpádnak lakatlan erdők felé emelnie egyetlen vérvonalát, őseinknek pedig a Volga kanyarból kellett volna odajárniok ezekbe a lakatlan erdőségekbe, hogy odahelyezzék azokat a nagyszerű tárgyakat, melyek folytatólag, mai napig napfényre kerülnek, odacipelniök halottaikat és erdőségek közepébe kellett volna, előbb II. Andrásnak, majd IV. Bélának erdőirtásokat meg telepítéseket elrendelniök. Kérdésünk vajon milyen sorsot szánt Hóman annak a nagyszámu írott emlékeknek, mely szerint lakatlan erdőségeknek lakóiról emlékeznek meg? Milyent szán a számtalan ottlétezett régi, honfoglalás előtti régi várnak? Milyent a nyitrai divéki templomnak, Európa egyik legrégebbjének stb. stb. A 96-ik oldalhoz mellékelt térképen, figyelmen kívül hagyva a Kárpátok hegyláncait, horvátokat meg bolgárokat telepít oda, mint összefüggő egészeket, mikor még maga Biborban született Konstantin is csak fehér horvát szigetekről beszél, azokról is csak a Kárpátoktól északra. Bolgárok pedig sohasem lépték át a Kárpátokat északi irányban. Clemenceau mellett, Hóman az első ki nem értette meg a Kárpátok jelentőségét.

21./ Malyusz 178 oldal.

22./ F. V/2, 403, VI/1, 243 oo.

23./ Hogy pedig IV. Béla mennyire veszélyeztetve látta hatalmát úgy dél mint észak felé, bizonyítja, hogy bár északon már tulajdonában volt Árvának megközelíthetetlen vára, egy délről félt ellenség ellen, attól mindenesetre északra, de Árvától délre, Turócnak árva-liptói sarkába, alig másfél járásnyi területen, a már meglévő Szklabina és Blatnica mellé még Zniót emeltette, annak ellenére, hogy délről ezt a félt ellenséget, két odatelepített cseh nemzetségen kívül Nyitra vára meg Ghymes fogta két tűz közé.

24. / Lehoczky Tivadar, Turócmegyei emlékekből, Archaeologiai Ertesítő, 1893 évf. 346 o.

25. / Pertz XI. 11-12 oo. Hóman magáévá teszi a cseh állításokat, Pribinát Nyitra téritőjének írja, mit pedig csak a bajorok és karatánok (szlovének) megtérését tárgyaló krónika állít, de ellentmond a vitairatnak, mely Pribina keresztelését Tresmauerben történtnek mondja, tehát csak Nyitra elhagyása utánra, végül nemcsak nem bizonyos, hogy Pribina szláv lett volna, de nem is valószínű. A mostani hamisítalom olyan szláv Szeent István féléét akart be-
lőle csinálni Nyitra központtal, hol egy XI. századbéli ossariút mutogatnak mint Pribinának IX. századbéli templomát.

26. / Dümmler igen részletesen ismerteti az egész hamisítást.

27. / Bizonyos, hogy Arnulf császár 890 nov. 20-án körülírva a salzburgi érsekség birtokait, Szombathelyet is említi (Urkunden Buch des Landes Ob der Enns, 36 o.), de hogy mennyire komolytalan állítása, bizonyítják Nagy Ottó bul-
la hamisításai, melyek egy nem létező, megszűnt lorchi érsekséghez tartozónak állítják, azon-
kívül az, hogy igényt emelni arra soha nem tud-
tak, annak ellenére, hogy ilyenben német ural-
kodók sohasem voltak tartózkodók. Nem Hitler
találta ki! Pl. századokon keresztül emeltek
igényt Trencsénre azon az alapon, hogy az rövid
ideig a morváknak volt tulajdonában. Most pedig
kezembe került egy térkép, melyen a Bácskát né-
met területnek, Sopront, Szombathelyet pedig
annak az Ausztriának 9-ik századbéli birtoká-
nak mondják, mely csak a 10-ik század második
fele óta létezik. Annak a lehetetlenségnek át-
hidalására, hogy Pribina pogányan vált volna
Nyitra megtérítőjévé, Hóman minden adat nél-
kül, csak egy más, messze területen kelt irás-
ra támaszkodva, írja, hogy megkeresztelése
után visszatért Nyitrára s így vált volna Nyitra

említett részek apostolává.

28./ Jó összefoglalás az avar multról Thierry könyve.

29./ A honfoglalás magyar kutatói, Budapest 1900 "a horvátok között sokan vannak avarok, kik tudják is, hogy azok" írja a császári történész. Karácsonyi a magyar ősi nemzetségekről irt könyvében még fel is sorolja a horvát nemzetségeket, miből látjuk, hogy nemcsak származásban, hanem fejlődésben is azonosak velünk. Mária Terézia irtotta ki őket.

30./ A nyitrai kereszténységre vonatkozó adatokat, forrásanyagukkal a nyitrai püspökség kiadványai bőven ismertetik.

31./ lásd 8./ jegyzetet.

32./ Tudnivaló annyit foglalkozunk másutt, hogy felesleges itt is ismételnünk forrásainkat.

33./ A vitairat írja meg.

34./ Ann. Metens 803, Ann. Reinhardi 811, Verbrüderungsbuch von St. Peter, ed. Karajan 33.3.797 és Dümmler.

35./ Lehet mondani, hogy kivétel nélkül valamennyi krónika mit Pertz közöl tartalmazza 862-ről.

35 e./ F.I.309, IV/2? 120, V/2, 296, VI/2 88, VII/2;126, H.O. VIII.83,380 oo. Mindenütt Balatin, Balatin, Balatin stb., ugyanugy Kézai II. könyve I.fej. 11 3-ban "circa lacum Bolotum" kifejezést használja.

36./ Hunfalvy Pál, Magyarország **Ethymologia** glája.

37./ Székely oklyt. I. 7, F. I. 437 oo. és Szoboszló fia Bogomér a székelyeknek volt fejedelme és nem szlávoké. F. I. 21-27 oo.

38./ Eredeti jelentése a vlak-valach szónak "rómaiak pásztorai" azonos az "olasz" és "oláh" szavakkal, azonban alkalmazható a franciákra is kik mint germánok váltak pásztoraivá a rómaiaknak, hol azután nyelvük megkapta mai latin formáját. Nyelvünkben a vlach-valach-

oláh szó a nomád szláv vándorpásztorok nevévé vált, még országhatárt sem ismerve járták a legelőket. Karel Kadlec "Valaši a valašske pravo z zernich slovenskych a uherskych" Praha 1916 könyvében is kizárólag ilyeneket ért alattuk. Ez oka, hogy a könyvet megjelenése után az oláhok azonnal összevásárolták és eltüntették. Ma csak azokban a könyvtárakban található, melyek megjelenésükkor előül vásárolták meg. Az hogy régi írásainkban ez a szó szláv vándorpásztorokra alkalmazva előfordul használja fel a román tudomány annak állítására, hogy a dákok, kik germánok voltak rómaiak...

39./ Hóman I. 117.

40./ Hóman I. 127.

41./ W. VII. 51.

42./ W. III. 94. Szó szerinti fordítása:

"Amikor a pilisi erdőségben levő akkor elhagyott hegyet a királytól kérted, hogy rajta özvegyek és árvák védelmére, a tatár betöréssel szemben, mely mindig fenyeget, várat építhess, a király bőkezűen neked adta azt a hegyet s te azután saját ékszereid, aranyláncaid és gyöngysoraidd s egyéb drágaságaid árán, melyeket atyád házából hoztál, igen nagy költséggel felépíttetted rajta a Wisegrad nevű várat..." Keltezve 1263 december 21-ről.

Pontosan ugyanigy jelöli meg a helyet IV. Béla abban a levelében, melyben a helyet feleségének adományozza. Igen logikusan a levelek nevet az adományozással összefüggésben nem említenek és a Visegrad nevet csak azután adják a helynek, hogy a királyné ismert házi zsidája, Reb Henel utján ékszereit eladta, IV. Béla pedig a várépítésbe már belefogott. Nem nevezhetnék a helyet elhagyottnak, ha az egy

már előbb létezett Visegrad vár területén épült volna és semmiesetre sem haználnák helye megjelölésére azt az annyira tág fogalmat milyen "pilisí erdőség". Visegrad név ősi voltának ellene mond az ilyen néven ismert összes várak multja is. Mert ilyen nevit bővén ismerünk szláv területeken. Nincs közöttük egyetlen egy sem, melynek multja honfoglalásunk idejéig menne vissza, mégkevésbé mely megelőzné. Olyan helyeknek adták, kivétel nélkül ezt a Visegrad nevet, melyen valamikor, a bronz vagy vaskorszakban állt valamilyen erősség. Egyikük sem mutat szláv multra, csak felelevenítése egy régi multnak. Ezek a szláv Visegradok azonkívül mind szerény dombon emelkednek és egyikük sem játszott sem cseheknél, sem oroszoknál legcsekélyebb szerepet sem. Sedlaček a cseh várakat feltüntető monografiájában, egyetlen olyan sziklára rakott köfalat sem említ ilyen néven milyen a dunaparti Visegradon kívül csak a turóci. De olyanra egyetlen más szakkönyvben sem találunk, más népeknél sem, sem germánoknál, sem frankoknál. Ezek a könyvek azonkívül olyant sem emlitenek, melynek építési ideje a római birodalom összeomlását követte volna, vagyis egyetlen olyant, melyet szlávok emelhetek volna. Krónikásai szerint Nagy Károly is épületeit kizárólag fából meg sárból emelte és harcaiban ismertetett szláv várak között egyetlen hrad sem akad. Mint látjuk a turóci meg a dunaparti Visegrad multja ebből a szempontból is összefolyik és elkülönítődik a legnagyobb határozottsággal a szláv erődítményektől. Már a "hrad"-k közül kiválásuk miatt is. Ugy a dunamenti mint turóci nem arra bizonyíték, hogy ott szlávok éltek és építkeztek volna, hanem az ellenkezőjére. Ezt a dunamentinél az is alátámasztja, hogy a Sibrik dombon létezett római castrum helyén folytatott

ásatások folytatólagos életre nem talál-
tak, mi bizonyítja, hogy a római birodal-
lom bukásával ott megszűnt az élet. Bi-
zonyos, hogy a Pilis szó szláv, de tart
jelent, vagyis olyan területet melynek ne-
vet csak azért adtak, hogy figyelmeztető
legyen arra, hogy oda ne menjenek.

43./ Piper, Krieg v. Hochfelden, mi-
litärarchitektur, Sackur stb.

44./ Mindezekről források felsoro-
lásával Ernyey József bőven értekezik a
Müemlékek orsz. Bizottsága tulajdonában
maradt, de a viszonyok miatt már nem ke-
rült nyomdába, Visegrádról irt kéziratá-
ban.

45./ Nagy Géza: Turul, 1891, 112 o.,
Mellich szerint, Századok, 1908, 751 o. a
magyarok "sár" szavukat csak Árpád vezér-
től kapták.

46./ Cseke László Visegrád füzetében
1957, 21 o. Kétségtelen példa helyett csak
Héj Miklós hasoncimi füzetére hivatkozik,
ki azt Viktórin Józsefnek 1872-ben megje-
lent füzetéből örökségkép vette át. Viseg-
rád multjáról első komoly munka Ernyey Jó-
zsefnek csak kéziratban megmaradt tanulmánya.

47./ Hóman I. 628 o. Ellentétben Hóman-
nal Pauler "A magyar nemzet története Szent
Istvánig" könyvében a magyarság sorsát Sz.
István alatt igen sötétnek festi és alig-
hanem igaza van.

48./ Kardos Tibor, Káldi Márk Képes
krónikája, Budapest 1938, 49 o.

49./ Ismertetése Lehoczky Tivadartól
az Archaeologiai Értesítő 1893 évf. 346 o.,
Turócmegyei emlékekről cím alatt. Feküdt
Nyitra megye északi határán levő Zsiár-
Sár-Sas hegy közel 800 m. magas sziklabér-
cén, katonai részletes térkép 1:75,000,
Zone 10, Kol. IX. Hossza 300 m., Széles-

sége nyugaton 50 m., közepe felé 120 m.-re bővül, míg keleten alig néhány méter. Ezek szerint alapterülete 20 - 25,000 m² vagyis 8-10,000 m²-el több az óriásinak tartott bihari várnál, annak ellenére, hogy sziklabércen feküdt, míg utóbbi síkon. Világviszonylatban is korának legnagyobb alapterületű hegyi vára. Jelentőségére mutat az a nagy készülődés, mely elértéktelenítette. Csak Znió meg Ghymes emelésére vesztette el jelentőségét miután még két cseh nemzetség is csatlakozott az alul fekvő Nyitrához. Végleg alighanem Griska martalócai rombolták le mikor 1453-ban Turóban pusztítottak. Ma már csak külső falainak helye, udvara beosztása és nagyszámu gunyhónak helye vehető ki. Lásd Ernyey is: Turóci várhe-lyek.

50./ Sörös Pongrác, Elenyészett bencés apátságok, Budapest 1912.

51./ U. o.

52./ Ann. Fuld. 899. Mon. Boic. XXVIII. p. 201, Hóman I. 165, Dümmler 69 o.

53./ F. I. 289 o.

54./ Ernyeynek már nem került nyomtatásra történelmi tanulmánya, kéziratban a Műemlékek Orsz. Bizottsága levéltárában.

55./ Cseke László, Visegrád, Bpst. 1957, 24 o.

56./ Nagy Simon bolgár cár (893-927) szláv nyelvű bibliáját, bármennyire is teszik, nem lehet a szláv műveltség javára írni. Simeon cár Oroszország vándorpásztor lakóit akarta uralma alá helyezni, mihez a vallást választotta ez-közül. Ehez nemcsak iratott egy szláv nyelvű bibliát, de be is vezettette nyelvül a szlávot a liturgiába. Tervét megvalósítani nem tudta, minek ellenére mégis neki köszönheti Oroszország szláv-sága görögkatolikus vallását - a bol-

gàrok pedig ebben felejtették el török népcsalàdbeli nyelvüket. Fivérem panaszaiból tudom, hogy Hóman megtagadta olyan könyv számára pénzt folyósítani, mely ezzel a kérdéssel foglalkozik, a csehek pedig azzal az ürüggyel, hogy tornászcsapat, nagyszàmu úgynőkre bizták a szláv tudat ottani àpolàsát. Fivérem Szófiában követ volt, így a lehető legközvetlenebbül értesült mindezekről.

57./ Debreczeni Màrton "A kievi csata" Pest, 1854 címmel hős-költeményt irt róla, melyet Fülöp Màrton, "Debreceni Màrton és a Kiovi csata" Szatmàr, 1887 címen tudományosan feldolgozott. Azután Kuun, Relationes II. 51-61 és 81-83 oo. Emlékét örzi a sàrosmegyei Kijó község is.

58./ Biborban született Konstantin és Bölcs Leó, A magyar honfoglalàs kutfői.

59./ Sackur de ugyanugy az összes középkorral foglalkozó francia történelem-könyvek is, Lot et Ganshof, Brion, Halphen stb. Ugyanolyan összeomlás követte uralmát milyen a trianoni békediktátumot, avagy mr Clovis uralmát. A NagyKárolyt kísérő és követő rend hite csak magyar fantàziában született, hogy végül egy Amerikában megjelent magyar emigrans lap hazafias lãngolàsok között magyaràzza, hogy Szeent István Nagy Kàrolynak "kitünően bevált" intézményeit honosította meg...

60./ Ann. Lauriss. A. 789 "ex ligno et terra", vagyis csak fából és földből. Egetett vagy természetes kőről meg vakolat-ról szót sem említ és nem is maradt abból a korból, egyetlen autentikus fal sem. Mulsàgatos ezen a téren Krieg von Hochfelden könyve; miután felsorolt nagyszàmu 8-10 századokban kőből emelt német épületet, írja, hogy Nagy Károly alatt szüntek meg már fa-

ragott kövel építkezni, elfelejtették hogyan kell falakat emelni, mely tudomány csak a 10-ik században kezdett újra éledni, Franciaországban még később, mivel elismeri, hogy mit könyve elején állított nem igaz, csak politika volt, mit azután mint tudós megcáfolt.

61./ Krieg von Hochfelden, Geschichte der Militärarchitektur in Deutschland, Stuttgart 1859. és Sackur. Köfalra egyedül Charlesnél találunk, mely bár hatalmas faragott kockákból állott, első ostromra azonnal összeomlott (Cartulaire de Saint-Père I. p. 6 és Sackur II o., mi arra mutat, hogy nem ismerték a habarásot, mely összefogta volna.

62./ Pertz III. I. Henricus Lib. cap. 35 "Villa aut nulla extra urbes fuere moenia".

63./ Szabó Károly, Priskos szónok és bölcsész életéről s történetirata töredékéről, Uj Magyar Muzem, 1850. A francia Brion Attiláról irt könyvében még Priskos rétor naplóját is "korrigálja".

64./ Piper, de ugyanugy Krieg feljebb említett munkái, lásd a 60./ jegyzetet is.

65./ Piper 130 o.

66./ u.o. és Hóman.

67./ Rose Spätparock.

68./ u. o. ^

69./ H.O. VI. 150 és 213 oo.

70./ Önéletrajza Goethe fordításában.

71./ Oláh esztergomi érsek, Magyarországnak a mohácsi vész előtti helyrajzi története. Bruxellesben jelent meg Hungaria címmel.

72./ 1702-ben német zsoldosok aknázták alá és robbantották fel.

73./ Martinus Zeiler, Neue Beschreibung des Königreichs Ungarn, Leipzig 1664.

74./ Pór Antal, Trencsényi Csák Máté, Budapest 1888, 64 o. és A.O. I. 26, 28, F. VIII/1, 89 oo.

75./ Champly, Histoire de l'abaye de Cluny, Paris 1879 és Sackur.

76./ Hóman Bálint, *Őstörténelmünk keleti forrásai*, Budapest 1938 és Benedy László, *A magyarság kaukázusi őshazája*, Budapest 1942, 82 stb. oo.

77./ Stein Aurél munkái. Közülük több Halász Gyula fordításában magyarul is megjelent.

78./ Tapasztaljuk Turóc, Liptó, Szepes településeit tanulmányozva. De ugyanugy rámutat Mályusz mint Hóman és francia írók is.

79./ Thierry II. kiadása magyar fordításban is megjelent.

80./ Dümler 57-ik oldalán írja le Piligrimnek uralkodója nevére elkövetett hamisításait, anélkül, hogy azokon megbotránkozna, mondván, hogy akkoriban ilyen volt a szokás. Azonban hogy ilyen szokás csak Németországban volt otthonos, már nem írja és azt sem, hogy épen ilyen szokásoknak leküzdésére alakult a Cluny egyház. Németország ugyanugy emelte nemzeti hősei közé Piligrimet mint hamisítótársát, Nagy Ottót.

81./ Fettich Nándor közlése. Ezekről a bronzokról a német tudományos irodalom ugyanugy hallgat mint nagyszentmiklósi aranykincsünkről. Es bár tudósai megírják, hogy Attilának köszönhatték kulturális fellendülésüket, vagyis fajunknak, ugyanazok következő mondatukban nekimennek azoknak, kik ilyent állítani mernek.

82./ Hóman I. k. 165 o.

83./ A veszprémi alapítólevél csak Kálmán király átirásában maradt reánk és hamisításra gyanus, közli F. I. 289 o. Legrégibb eredeti levelünk Pannonha lma alapításáról szól, görögnyelvű, így bizonyára a veszprémi is görög nyelvű volt. A görög nyelv használata maradványa volt a keleti egyházhoz tartozásunknak, teljes elhagyása-

ra csak az egyházzszakadás vezetett. És akkor mi-
kor még görög nyelvű régi iratok átírásából is
kiküszöbölve a görög nyelvet, azokat latinra for-
ditották, alakult volna Visegrádon görög kolos-
tor!

84./ Sackur 441. o.

85./ "Hogy felettünk határozzanak" írja az
akkor élt magyart mindenben gyalázó német Liud-
prand püspök, Antapod. I. c. 5., Dümmler 35 o.

86./ Sackur Jzsuita atya mindezeket igen
alaposan ismerteti.

87./ Ha nem váltott volna ki nagy meglege-
dést és büszkeséget ez a küldöttség, nem emlékez-
nének még róla az összes krónikáink, Ann. Alta-
henses ed. Ciselrecht 973, Widukind III.75.,
Thietmar II. 20. Ez a büszkeség kifejezi, hogy
mennyivel többre becsülték a hamisítással el-
ért sikert állítólagos jónkerverésünkkel elért
sikerüknél. Hóman és a többi német beállítású
történész, hogy magyar megalázkodásnak tüntet-
hessék fel ezt az eseményt, sem a lechmezei ku-
darccal, sem Ottó alakoskodásával, sőt mint te-
szi Hóman még oldalszámban is messze szétválaszt-
ják egymástól azokat mik szorosán egybetartoznak.
Ottó alakoskodásának köszönhető egyedül a német-
ség, hogy őseink a nyugat büntetését abbahagy-
ták és hogy a római egyház kedéért, a németiség
óriási javára, leghübbé vált szövetségesünk, a
görög ellen fordultunk. A quedlinburgi küldött-
ség csak udvarias megpecsételése volt annak a
barátságának, melyet Ottó alakoskodásával elért,
semmi más. Ottó azonban az így elért sikert 5
pápai bulla hamisítására használta fel. Mert
hogy az ő személyes vezetése és irányítása mel-
lett történt a hamisítás kétségtelen. Bizonyít-
ja Piligrim püspökhöz, Bruno verdeni püspök ut-
ján küldött levele "segítsd Brunót magyarorszá-
gi útjában, lásd el bőven lovakkal és kísérettel
a határig, mert ha küldetése sikeres lesz, neked
és tieidnek is előnyére fog szolgálni, hogy az-

V nem foghalkozni

után azok kiràlya, mint tartozékunk kerüljön alánk" (Mabillon analecta vetera ed. alt. p. 434 és Dümmler 38 o.). Erre a levélre még Ranke sem, ki Nagy Ottót tisztára iparkodik mosni a hamisítás vádja alól, sem tud mást megjegyezni "további magyarázatra szorul". Sok iparkodása ellenére Dümmler sem talál számára mentséget. Géza fejedelem és Cluny apátja egyszerűen és naivan bedőltek Nagy Ottónak. A hamisítás óriási sikerrel járt a németiségre. Olyannal mely mai napig tart. Kizárólag annak köszönhetik, hogy állithatják, hogy tőlük kaptuk kereszténységünket, vele műveltségünket, civilizációnkat s állithatják, hogy rendelkeztek akkori műveltség felett. Annak a Piligrimnek kellene kereszténységünket köszönnünk, kinek még küldöncét, Bruno püspököt is kiutasította Géza fejedelem! Ahogy valamennyi kérdésben mely reánk káros, reájuk pedig előnyös összefog a nyugati világ, összefog ebben is, csak hogy állithassa, hogy műveltségük megelőzte a mienket, összefog ebben is. Néhány év előtt Franciaország kiállítás rendezett a nagy hamisításokról, de erről, mely világviszonylatban legnagyobb, szó sem esett. Ugyanilyen megtiszteltetésben részesül valamennyi hamisító, ki ellenünk vétkezik, pl. a francia Larousse lexikon a világ egyik legtisztéletreméltóbb tudósának nevezi a cseh Hankát, kinek hamisításait még Masaryk is kénytelen volt elismerni. Jellegzetes katonai nevelőintézeteinknek, rövid nemzeti életünk alatti szellemére, hogy egy különben igen tisztéletreméltó tábornok emigrans lapjában felszólította a magyarságot, hogy a lechmezei kudarc 1000 éves fordulóját ünnepeljük a németekkel, mint örvendetes dátumát a nyugati "műveltségünk" elsajátításának. Lechmezőnek, hol dicső és lovagias hadvezéreket, a görög császár vendégbarátját és

patriciusát, Bulcsu horkát Lél vezérrel nem lovagias harcban győzték le, hanem törbe csalták és közönséges gonosztevélmódjára felakasztottak. A német irodalom pedig, idők folyamán azzal növeli nagyra ezt a német "dicsőséget", hogy a Lechmezön törbecsáltak számát 100,000-re növelte.

88./ Dümmler igen részletesen ismerteti az egész hamisítást s 55-ik oldalon nagyszerű elgondolásnak mondja! Bruno verdeni meg Piligrim passau-i püspököket Hóman is Magyarország megtérítőjének mondja, mi pedig ellene mond a tényeknek. Előző jegyzetünkben világosan látjuk, hogy 1./ Piligrim sohasem járhatott Magyarországon, 2./ Brunó járt az kétségtelen, azonban nem vallási, hanem politikai okokból, még pedig erkölcstelen politikáikból 3./ bár sohasem kereszteltek Magyarországon, Liutprand és szent Adalbert püspökök szavaiból tudjuk, hogy a magyarok keresztények voltak. Ilyen állításokhoz előbb azt kellene megmagyarázni hová lett Tudun keresztény népe és kik voltak a 862-ben emlegetett keresztény hunok és kik voltak a nyugati krónikákban emlegetett észak-pannóniai "fekete" magyarok.

Ha Géza fejedelem nem utasította volna ki Brunó-püspököt, Piligrimnek felesleges lett volna a pápához levélben fordulnia hamisításainak elismertetése végett. Másrészt ha igaz lett volna, mit a pápához intézett levelében állít, hogy Magyarországon tevékenykedik, Nagy Ottó nem Brunó útján fordult volna Géza fejedelemhez, hanem a nála tartózkodó Piligrim útján közvetlenül, azonkívül ha Piligrim tényleg Magyarországon térített volna, úgy előbbi jegyzetben ismertetett levelének még értelme sem lenne. Mert vajon hogy adhatott volna lovakat Passauban egy püspök ki Magyarországon tartózkodik? Tehát egy hamisítónak, hamisításai érdekében irt, minden részletében hazug levelére állítja

az irodalom, együtt Hómannal, hogy Brunó és Piligrim püspökök lettek volna Magyarország térítői!

Előbb említett Liutprand német püspök, ki bár legszivesebben lemosná rólunk a keresztvizet is, írja 910-ben, tehát közel egész századdal Szent Istvánnak trónralépte előtt és 3/4-el Piligrimék állítólagos keresztelési akciója előtt "Hungarorum gens videlicet christianos" - Magyarország népe tudvalevőleg keresztény. Megismétli ezt szeent Adalbert, ki Szent Istvánt a görög szárnyról a nyugatra átkeresztelte és hozzáteszi "bizonyos pogány árnyalatokkal". Hogyne botránkozott volna Rómából jövő pap azon, hogy Isten bárányául a magyarok pàrducot àbrázolnak! Ez azonban semmit sem von le vallàsosságukból. Már szent Jeromos megírja, hogy a pogány szokásokat nem szabad elvetni, hanem ~~át~~kell keresztelni s ebben is ilyen átkeresztelés történt. Régi templomainkban, többek között Imre király esztergomi templomában láthatjuk Isten bárányát pàrduc alakban. A Volga kanyarbeliek pàrduca lépett a kereszténységgel a sziklamezeiek régebbi hagyományu rozsomák-medvéje helyébe, így az is totem öst àbrázol. Ahogy szumirok között Mezopotámiában a medve-rozsomák oroszlánná változott, változott a pàrduc hazájában, talán még a sàrga folyónál pàrduccà, hol sok van. Testöreinknek 1918-ig hordott pàrducbőrös kacagánja ugyanugy emlékeztette ezt a mi "bàrányunkat" mint a nagyszentmiklósi kincs. Utóbbin ~~ot~~szerpel a pàrduc mint griffje Attilának, de elmaradt a szarvas, hogy emberi alakok lépjenek helyébe vagyis csak változtatott alakot. Gonoszabbra? Ez a csere is a keresztény vallásra vall. A pàrduc madàrtestet csak Sziklamező népének a Volga kanyarbe-

livel elkeveredésére kap. Kétségtelen, hogy a Maros partján kiásott kincs menekülő volt. Ajtonyé? Nem valószínű. Nemzetségét üldözték, de soha nem menekült, ott élt tovább, kiásták volna. Valószínűbb, hogy Bogomér volt, kinek a tatárok közül, Erdélyből menekülve ment a még nagyobb mohácsi veszélybe. Minden oka megvolt elrejtteni. Az lehetett az a kincs, melyről valamely erdélyi emlék alapján ír Makkai "Táltoskirály" regényében. Bogomér a mohi csata után nem került vissza Erdélybe. Ő maga Trencsént védte, özvegye a nyitrai megyei Bossányban halt meg, de egyikük sem élt már sokáig. Bogomérnak trencsényi szereplése utolsó melyről tudunk és alig néhány évre reá már örökösök védik a bossányi birtokot a "turuli" (turóci) konvent igényeivel szemben. Ők egyedüliek kik úgy halhattak meg hogy velük szállhasson sírba a kincs helyének titka.

89./ Dümmler 43 és 51 oo.

90./ Ann. Mettens 803, Ann. Einhardi 811, Verbruderungsbuch von St. Peter ed. v. Karajan 36.3.797.

91./ Mon. B. XXV. III. 244, 985, Mon. Boic. XXVIII. 227. Hogy ez a dulas válasz volt Nagy Ottó hamisításaira, bizonyítja, hogy Passau levéltárából csak a 903-tól 973-ig terjedő császári levelek hiányoznak, vagyis a dulas csak a hamisan emelt jogcím büntetését és iratainak eltüntetését célozta. Dümmler 63-ik oldalán beszél róla. Emliti Hóman is, azonban erősen elkeni ezt a fontos eseményt. Egyházi írók Géza fejedelemelek ezt a védekezését nevezik pogánykodásnak.

92./ Szeent Adalbert életét tárgyaló műveknek, Voigt H. G., Brunn v. Querfurt a szerzőik. Eredeti neve gróf Libicenszky Vojtsek és fehér horvát eredetű volt.

93./ Egykoru krónikák Gizellát III. Ottó nővérének mondják, csak későbbiek állítják, hogy a bajor királyi családból származott volna. Így akarva csökkenteni a császári házukat ért mag-

alázkodás nagyságát.

94./ Herim. Aug. 995; Luipr. Antapod. I. c. 5., Dümmler 66 o.

95./ Kézai krónikájának 59-ik oldalán 2. jegyzet alatt Szabó ugyanígy magyarazza Gizella nevét. De nem is lehet másképp, mert hiszen akkor még nem volt ilyen nevű szent és egyáltalán ismeretlen volt még ez a név. Gizella zálog jellegét igazolja az a tény is, hogy Géza fejedelem csak szent Adalbert útján történt felajánlására szüntette be Németország további büntetését. A császárléány kezének felajánlását a német, de ugyanúgy vallási irodalom mint rendkívüli kegyet tünteti fel, pedig csak kényszerű megalázkodás volt.

96./ Több német királyról tudunk, kit pápa sohasem koronázott császárrá és Luxemburgi Zsigmond is csak hosszú életének - vagy még inkább olaszországi hódításában rejlő fenyegetésnek - köszönhette, hogy 65-ik életévében, német királyságának 23-ikében megélhette császárrá koronázását. Tuláságosan magyar érzésű volt hozzá. Hogy is jutott volna pápai koronázáshoz, ki annak szent birodalma választóinak azt merte írni "nem azért vagyok ur és tekintélyes, mert császárotok vagyok, hanem csak mert a magyaroknak vagyok a királya". Bár Hóman tudott a levélről nem közli. Nem tartotta illendőnek. (Magán közlés). Bezzeg irt volna Zsigmond nekünk és rólunk ilyent, német könyvek vastag betűkkel közölnék. Zsigmond a pápai koronázás iránti nem törődésének adott kifejezést mikor 1414-ben, szokatlan fényben és ünnepségek között, német királylány koronáztatta magát Achenben, annak ellenére, hogy királylány koronázás nem volt szokásban. "Semper augustus" kifejezéssel vette be kiadmányait és nevezettette magát császárnak, mintha már császár lenne. 1433-ban koronáztatta magát olasz királylány, mi ugyanolyan fenyegetést tartal-

mazott a pàpával szemben, milyen Nagy Ottóé volt mikor meghódította Berengàr országát. Hogy azután erre, de csak erre csàszárrà váljon. Eleget téve végakarátának, Magyarországon temették el.

Egyedül csak Szeent István jutott koronához erőszak alkalmazása nélkül. III. Leó pàpa (795-816) erkölcstelen életet élt és az ezen megbotránkozók börtönbe vetették, söt megis sebesítették. Kiszabadította Nagy Kàroly, mivel megmentette megvakitástól és nyelv kitépéstől. Utána Nagy Kàroly egy egyháziakból meg világiakból összeállított gyülekezettel 800-ban hibátlanak nyilvánítottatta. Ennek volt ellenértéke csàszárrà koronáztatása. Nagy Kàroly uralma ugyanolyan szerencsétlenségbe döntötte Európát, melyben Clemenceau Trianonban és döntötte volna Napoleon, ha van ideje pozsonyi szerződését végrehajtania. Saját nagyságuk megalapozására csináltak csak a franciák Nagy Kàrolyból annyira dicső alakot melyben emléke él. Így akarták ellensúlyozni Attila nagyságát. Mulatságos példa erre Brionnak Attila könyve. Talán azért jelent meg magyar fordításban is. Bår megírja, hogy a catalaumi csatának ő volt igazi győztese, beijedt, mindenhonnan menekülő szànalmas alaknak tünteti fel, kinek teljes összeomlását csak halála akadályozta meg. És mialatt arról beszél, hogy már képtelen volt azt a sarcot behajtani, melyet ugyanugy a nyugati mint keleti császàr megtagadott tőle, találták meg azt Magyarországon Julianus és Valentinus császàrok legfrisebben vert aranyában. Annyira utolsó napjaiban érkezett életének, hogy fiai már elvinni sem tudták. Melyiknek része lehetett eza kiàsott hatalmas kincs? Csak a legidősebbiké, azé, ki az összeomlásban életét vesztette. Erre a nagy felsülésre választotta be a francia akadémia "halhatatlanai" közé!

Fényt vet a francia megítélés irányára és értékére.

Nagy Kàroly annak ellenére tartotta meg

Lombardiát, hogy azt a pápa felkérésére, annak számára igazta le. Hogy a nyugat állandó telhetetlenségétől függetlenítse magát, Velencéből kivánt a pápa nagyhatalmat csinálni, de úgy, hogy az tőle függve, állandóan rendelkezésére álljon. Ehez Dalmáciát, a horvát nevet felvett avarok hazáját szánta neki. Ezek az avar-horvátok, keresve támaszt a pápai igényekkel szemben, a honfoglalásra készülő Arpáddal szövődtek és rátámadtak a szászokra. Sehogy sem tettett a pápának a horvátoknak ilyen erőnyeresége és hogy büszkeséggel növelje önállósági tudatukat, királyt csinált fejedelmikből. A pápának ez a lépése egy időre tényleg elszakította őket tőlünk, de miután a királlysággal nem szűnt meg Velence igénye, végül mégis Magyarországhoz csatlakoztak. Erre volt válasz az évtizedeken, gondosan előkészített tatárjárás.

Nagy Ottónak császarrá koronázását megkönnyítette, hogy hozzámert nőül Adelhaid, Adalbert Lothar olasz király özvegye, kiről Odillo cluny apát a következő szavakkal emlékezik meg: "erényei megfelelő felmagasztalásához Cicerónak kellene az alvilágból és szent Jeromosnak az egekből visszatérniök". De a pápa elhatározására alighanem nagyobb befolyással volt az olasz korona által bekövetkezett közelségben levő fenyegetés mint Adelhaidnak erényei.

97./ Kézai krónikájának első oldalait annak bizonyításának szánja, hogy mi sem származunk ördögöktől meg boszorkányoktól, ahogy azt az egyházi írók állítják, hanem ugyanugy mint más népek, mi is emberi szülöktől. Leszögezi egyuttal, hogy ezek az egyházi krónikások csak szerencsétlen harcainkról emlékeznek meg, a szerencséseket meg más dicsőségeinket elhallgatják. Nem-

csak Nagy Ottó krónikásainak munkáiból csendül ki állandó harag, miért nem engedték magunkat ellentállás nélkül felkoncolni, du ugyanugy a későbbi irodalomból, mai napig. A pápa csak addig támogatta Mátyás királyt míg szüksége volt reà a török ellen, de azonnal ellene fordult amint Frigyes császár ellen védekezni mert. Csak a jó Isten megmondhatója milyen eszközökkel tudta a pápa Szapolyay kormányzót a Mátyás által elfoglalt német területek elhagyására bírni, melyek majdnem Berlinig terjedtek. Bizonyos, hogy minden látható ok nélkül tette és bizonyos az is, ha nem teszi sok, nagyon sok nyomoruságtól szabadult volna meg a vilàg.

98./ Szeent István kardja német pallos, mig az első német császárok magyar karddal kezükben koronáztatták magukat. Csak miután az egyház Németországot bizonyos hatalomhoz segítette, szünt meg magyar kardban látni az annyira áhitott hatalmat és cserélte fel német pallossra (Zoltán Tóth, Attila Schwert, Budapest 1930). A kard azonban mai napig ott szerepel a bécsi Schatzkammerben, a Szeent Birodalom koronázási jelvényei között. Régi német krónikák Attila kardjának mondják, ma Nagy Károlyénak nevezik s mig Fettich Nándor nem bizonyította be kétségtelenül magyar, helyesebben mixhellén-szittya eredetét, szicíliai munkának szerepelt (Die altungarische Kunst, Schriften zur Kunstgeschichte Südeuropa, herausgegeben im Auftrage des Archaeologischen Instituts des deutschen Reiches, Band I. 1942.). Ebben a munkában mint müncheni kard szerepel, hová Hitler a koronázási ékszereket vitette, ma azonban ismét Bécsben van. Mai felirata "Nagy Károly kardja, keleti munka". Csak valahogy ne kerüljön oda magyar szó! Pedig ocsillene, mert hiszen annak a bizonyos mixhellén-szittya műveltségnek, melynek ez a kard egyik kiváló példánya, mi voltunk egyedüli átadói Európának.

Helene Demorlane a "Connaissance des Arts" folyóirat 1960 évi áprilisi számában azonosítja azzal a karddal, melyet Salamon király adott volna a 11-ik században egyik bajor királynak és 12-k századbéli avar munkának tartja. Az avar birodalmat Nagy Károly a 8-ik században maradéktalanul elpusztította és nem létező népnek pedig alkotása sem lehet. Ilyen állítás csak a hagyományos francia történelmi tudatlanság szüleménye, minek ellenére mégis ő közelíti meg legjobban a valóságot. Tudun ajándéka lesz Nagykarolynak, az avarok elleni hadjárathoz kötött szövetségékor. A múlt évben lezajlott osztrák kiállításon Bruxellesben mint burgundi munka szerepelt. Mint ilyen munkát mutatja be a LE SOIR napilap 1963 évi október 11-i számában, fényképen, a bécsi igazgató kezében magosra tartva. Így mutatták be annak ellenére, hogy burgundok sohasem harcoltak karddal, még szablyával sem, csak pallossal és hogy a világnak csak egy nemzetének, a magyarnak kardjai birtak lefelé görbülő keresztvassal. Huszárjainknak felfelé görbülő kosara csak a XVIII. században terjedt el, nyugati befolyásra, mikor is a keresztvas lefelé görbülését gomb pótolta. Bizonyára Kongóban afrikai néger munkának állítanák.

Hiába hasonló a sorsa mindenünknek mi osztrák kézbe került Lisztig és Semmelweisig meg Léhàrig. Beszélünk emberi jogokról, azonban még azt a kis jogot is megtagadják tőlünk, hogy magunk választhassuk meg hazánkat. Mert ők választottak és az nem volt Ausztria.

99./ Altheim I. 187 o.

100./ Altheim I. 181 o.-on írja "Attila Etzellé változott és ezzel a germán népek pásztora meg hőseinek atyja lett", hogy

utána hálátlanul megtagadja. 184-ik oldalán azt is megírja, hogy a "Heldensage" alapja szellemi fejlődésüknek. Vagyis az az eposuk, melyet a többi Attilát dicsőítő époszukkal együtt egyedül Attilának köszönhetnek. Ilyenek: Waltharius manu fortis, Niebelunglied, Biterolf, Rosengarten, Etzels Hofhaltung, Klagen, Alatlamal, az izlandi Edda dalok, Thidrekssage és ha a keresztény hagiografia a francia megolasz mondákban vérengző vadállatot is csinált belőle, mindkét nemzet szellemi életének megindulását egyedül Attilának köszönheti. Német városok meg helynevek tömege emlékezteti a németeket, vele Európát mit kell Attilának köszönniök, Hoy (Hui), Hugniz (Heigne), Hugniac, Subhugniac, Hayne, Hunelle stb. és a Trier melletti, Igelnél levő diadalívet is neki tulajdonítja a hagyományuk. Az a Donai melletti Hornaig nevű római erődöt is Irnek (Csaba) építkezésének tudja. Neki köszönheti Bern a nevét, az ottartott medvék még mindig az ő emlékét dicsérik és Berlin medvéje sem lesz tőle idegen. S míg Altheim 133-134 oldalain támadja Attila befolyását a német szellemi életnek kialakulására, 194-ik oldalán a világirodalom legszebb gyöngyének ismeri el halotti énekét. Jordanis közléséből maradt reánk, s mert tudtommal magyar nyelven még nem jelent meg, fordításomban közlöm:

Hunok legdicsőbb királya Attila,
Kinek mint nemzője Mundzsuk volt atyja,
Ura volt a leghatalmasabb népeknek,
Ki elsőül birt oly sose volt hatalommal,
Hogy nemcsak szittyákat és germánokat uralta,
De retteget tőle Róma is mindkét uralma.
S mert városaik sorban estek hatalmába,
Nehogy a többit is megprédálja,
Elfogadott sarcot, kérésükre hallgatva.
Azután, hogy a jó sors mindehez segítette,

Sajátjai között, de nem árulásból,
Nem ellenség gyilkától, mulatság közbe
Fájdalom nélkül mult ki orrvérzésbe.
Vajon ki állithatná kimulásnak
Hol semmi helye sincs megtorlásnak?

A világirodalom nem ismer második carment, mely ennyire tömören, olyan kevés szóval és ennyire kifejezően mondana el olyan hatalmas életsorsot, milyen Attilaé volt. Attilaét, melyet csak ellenséges feljegyzésekből ismerünk és ha azokban is olyan hatalmas, vajon milyen lehetett a valóságban? Másrésztől felvetődik a kérdés, hogy ezt a carment nem-e csak az ellenséges irodalom szülte-e? Célja köztudatba vinni, hogy Attila természetes halállal mult ki. Mert ahogy Mátyás király, Attila is, Olaszországból hozott asszonygyal a halált is magával hozta. A feltevés jogos. Az Attilát meglátogató Priskos rétor írásaiból tudjuk, hogy már a görög udvar megkísérelte meggyilkoltatni. Ez azonban nem változtat azon a tényen, hogy a világirodalom legszebb carmenjét is Attila inspirálta.

Mint látjuk Priskosz rétor után Jordanis is ismétli Attila szittya királyságát. Attila idejében Szittyaország már nem létezett, így az állítás csak akkor állja meg helyét, ha mint ahogy már előbb mondtuk Attila az elpusztított szittya birodalom uralkodócsaladjának volt sarja.

Thierry Attiláról irt könyve előszavában írja, hogy III. Napoleon levélben kérte fel a catalaumi ütközet részleteinek kidolgozására. Adatok hiányában megtenni nem tudta. Vállalkozott reà azonban Brion. Nem mint-ha több adat felett rendelkezett volna, azonban hihetetlen fantáziával kiszinezte azokat a halavány adatokat, melyekre római forrásokban talált. Azokat felhasználva kényte-

len volt megállapítani, hogy a cataulaumi csatának Attila volt győztese. Francia fantáziával nem tudta elgondolni, hogy hatalom ne világszámra és más népek elnyomására törjön, de azt sem, hogy győztes ne ölje halomra a legyőzöttet, jutott arra a megállapításra, melyet egy annyira imperialista nemzet fia egyedül érthet meg: Attila elvesztette lelki egyensúlyát!

Elképzelhetetlen, hogy Aquilleja megvívása után Attila szó nélkül tért volna vissza hazájába, ha a Minciónál nem jut valamely megfelelő megállapodásra a pápával. Visszélve Leó pápa jóhiszemőségével, sikerült azután a nyugati császárnak az mi nem sikerült a keletinek.

Brion azt is kiolvasta a római irásokból, hogy Attila Catalaumban az eltávozását megelőző, csatát követő éjszaka elhagyva szekérvárát Aetius táborába ment. Ha ez igaz, akkor már ott kellett Aetiustól olyan kötelező ígéretet kapnia, mely az ellenségeskedés abbahagyására és távozásra bírta és az ígéret be nem tartása miatt támadt azután Itáliára. Erre vall Aetiusnak az itáliai csatától távolmaradása is.

101./ Dümmler 690-ik oldalán írja "Nur Hassard Wiederswillen entgegenbrachte, die ihm ungenüßig die Segnungen der Kultur mitbrachten, in den Augenblicke da sie es hätten vernichten können." A hamisítások áldását?

102./ Dümmler u.o., mi ismétlődik mai napig sok könyvben.

103./ Altheim I. 207 o. azután ugyanattól Hunnische Runnen, a francia Brion.

104./ Kézai 23 o. I. könyv II. fej. 6 §.

105./ Pertz IV. 131 o. 41 sor "István Magyarország királya hadat indított Fekete Magyarország ellen." Hiába keresünk erre magyarzatot történelemkönyveinkben. De hogyan is írhatnának olyan ország ellen indított háborúról, melyet eltűntettek!

106./ Kézai u. o.

107./ Ennek a reà nem eszmélésnek be nem vallott, de valószínű oka, hogy velünk foglalkozás megfosztotta volna őket annak lehetőségétől, hogy magukat állíthassák Európa megteremtőinek és fentartóinak.

108./ Bár az 1867 évi kiegyezéssel visszanyertük azt az önállóságunkat, melyet állandóan megújított koronázási eskünek odáig is biztosítania kellett volna, uralkodóházunk állt élén annak az aknamunkának, melyet a világ folytatott ellenünk. A közös kiadásokban való részesedés quótájának állandó emelkedése bizonyítja, hogy ennek ellenére állandóan erősödünk, úgy politikai mint gazdasági téren és legjobb uton voltunk, hogy a monarchia államai között, valamennyi téren első helyre kerüljünk. Még néhány nyugodt évtized és nemzeti jövedelmünk nemcsak elérte volna mit Ausztria Csehországgal, Galiciával meg Bukovinával, hozzá Boszniával együtt produkálni tudott. Erősödünk, mert akkor megvolt bennünk az az öntudat és összetartás, melyet önállóságunk rövid ideje alatt maga a kormányzat, emigrációnkban pedig akkori vezetőink lapjaikkal rombolnak. A legutóbb kiérkezett csoportok is ahelyett, hogy az összefogást szolgálnák, élére állottak a szétválásnak. Negyon mélyre buktunk.

109./ Eredetünk helyéről ugyanolyan keveset tudunk mint a kínaiak saját származásukról. Mindkettő a Sàrga folyóhoz (Hoangho) vezet. Kínára a legtöbb felvilágosítást Sa'matján "Történelmi emlékek" krónikája nyújtja. Összegyűjtötte benne ösmondáikat meg népük-hiedelmeit. Elmondja ősi török és mongol törzseknek a Sàrga folyónál történt keveredését, de mindkettőt amellet egyformán nevezi akkor már kínainak, annak elle-

nére, hogy akkor Kína még nem létezett. Kína kezdődött egy a folyó körül alakult tartomány-nyal, hogy csak azután szaporodjon Hon-an dus földjeivel, majd a többivel. Ez mind harcokkal, hódítás útján történt. A terjeszkedő mindig a kínai, a támadott, a védekező s visszszorított mindig a török elem. Mikor azonban a Sárga folyó menti török törzsek egy pillanatra összefognak, Hiung-nu elnevezés alatt, a kínaiak csak nagyfaluk emelésével tudják magukat megvédeni. De a támadás, mely a nagyfal emelését kiváltotta, valamely régi jog visszaállítása szándékára mutat. Kínaiak a törökségről állandóan mint mongolokról beszélnek, akkor is mikor azok kapják országukban a vezetőserepet, de soha mikor öseikként büszkélkednek velük. Bár fajukban nemcsak ugyanannyi, de több mongol mint török vér volt, mégis a törököknek adják a mongol nevet. Vagyis ajkukon, saját eredetük ellenére, a mongol szó, kitalált lekicsinyítő kifejezéssé vált. Ezek mind arra mutatnak, hogy török öseink egymás leverésére mongolokat használtak össztartás helyett és az abból keletkezett vérkeveredés megoldja a kínai eredet sokat vitatott kérdését is. Ugyanigy történt Mezopotámiában, ugyanez Külső Mongóliában, Turkesztánban, Szlovenszkóban, Horvátországban és Bulgáriában. Ugyanugy semmisítettük meg a bolgár birodalmat ahogy pusztítottuk a kunokat, besenyőket, mind rokonainkat és ahogy végzett velünk Gengis kán. Turáni átok! Ezek mind feldolgozatlan részei multunknak. Súlyos és nagy feladat, mely kínai, legalább orosz nyelv ismerete nélkül nem lehetséges. Es ha itt ott hangzik is egy igaz szó, azt a francia irodalom azonnal ledorongolja. Legujabb könyvüket, J. Blankoff, L'Art de la Russie ancienne is ki-

zárólag a szlávok iránti érzelmi szálak irányítják. Eredetükkel való foglalkozás nélkül nyúl a középbe, mintha Oroszország örök-től létezett volna és ősi múltjuk nem lenne minden részletében turáni türk - vallásukig.

110./ Nagy zavarba jönne emigrációkban megjelent történelemkönyvünk szerzője, ha az elé a feladat elé állítanák, hogy mondja meg miből állott az a "nagyfoku" 10-ik századbéli francia műveltség, melylyel, szerinte francia hittérítők gazdagították hazánkat. Egyáltalán hol volt akkor Franciaország? De ugyanolyan zavarba jönne az az egyetemi tanárunk is, kit kérdőre vonnának miből állott az a 9-ik századbéli szláv műveltség, melylyel francia nyelven megjelent magyar történelemkönyvében honfoglaló őseinket gazdagítja. De kétségtelen francia és kétségtelen szláv műveltség és nem olyan milyent a Teleki Pál történelmi intézet talál ki. A nemlétezett francia meg szláv műveltségek hangoztatása mindig karöltve történik. Indifferencia meg nagy reklam még a legjobbakaratuakat is megfosztotta a tisztánlátástól annyira, hogy végül még a Nobel díj is kompromittálóná vált történelmi téren.

J E G Y Z E T E K É S K Ű T F Ő K .
A TURUL.

1./ Németh Gyula, Attila és hunjai, Budapest 1940, 150 o., Altheim, Attila et les hunns, Paris 1952, 10-ik ábra, M. Rostovtzeff, The Animal Stile 24 o. I. ábra.

2./ A szarvas ösanyja, a rozsomák ősapja a hun népnek, írja Németh Gyula u.o. Ezek szerint ezt az állatküzdelmet családi jelenetnek kellene neveznünk, mi lehetséges, mert ha a mi sutáinknak nincs is agancsuk, az észak szarvasainak, rónnek, jávornak van. Irániak átvették eredetmondánk mitikumait, náluk azonban kifejezetten küzdelemmé vált. A szarvas nem Mezopotámianak állatja. Az ottani eredetmondán szereplő két szarvas régi mult emléke lehet csak. Hogy milyené megmondja a szarvasok rón jellege, mert rón néhai északi hazánk állatja.

3./ Névtelen 3-ik fejezet.

4./ Constantin Porphyre. De Adm. Imp. 40, magyarul a Magyar honfoglalás kútjában. 1700-ban Hübner is így közli genealogiai tábláin, utána Stokvis, Manuel d'histoire et de généalogie stb.

5./ Kézai I. könyv 2 és 3 §§.

6./ Austen Henry Layard, Nineveh and its remains, London 1849. Mezopotámiai ősházákra személynevek is emlékeztetnek. Bár Árpád ma csak kis falu (Hartmuth Schmökel, Assur und Babylon, 129 o.), valamikor azonban nagy szerepet játszott Mezopotámia történetében (Weltgeschichte, Berlin 1962, Band I. 580, 594, 596, 615, 621 oo.) Akur pedig ősi neve a mai Mosulnak (Layard I. 18 és II. 245 oo.). Akur a Divék nemzetségnek a 13-ik század elején élt őse, kitől nemzedékrendje kihagyás nélkül vezethető le mai napig (Nagy Iván, Magyar családok, Karácsonyi, Ősi magyar nemzetségek a 14-ik század közepéig, Kempelen, Daróczy munkái azután Siebmacher stb.) Nimródot Kézai Menróth óriásnak, Turóci, krónikacsoport-

jával. Nemroth, Nembroth, Nembrothus változatokkal írja.

7./ Kézai I. könyv, 2 és 3 §§.

8./ Kézai I. könyv 1 §.

9./ Névtelen VIII. feje.

10./ Kézai I. könyv IV. feje. 6 §.

11./ Németh Gyula, Attila és hunjai, Bpst. 1940 és Altheim, Attila et les hunns, Paris 1952. 100 stb. oo.

12. Eredeti je a British Muzeumban. Bobula közli képét, A sumér-magyar rokonság kérdése, Buenos Aires 1961 címlapján.

13./ Altheim, Attila et les hunns, Paris 1952, 101 o. és ugyanattól Weltgeschichte Asiens, II. k. 200 o. 32 ábra. Ebben a domborműben kétségtelen bizonyítékát látja fajunk oda-terjedésének, hol a szumirok voltak otthon. Ma már az egész tudományos világ elfogadta türk eredetüket, csak mi magyarok tagadjuk.

14. Munkái megjelentek a Corpus scriptorum eccl. latinorum sorozatban.

15./ Dr. Bobula Ida feljebb jelzett munkája.

16./ u.o. 75 o.

17./ Rozsomáknak jó felvételére először Walt Disney "Fehér puszta" filmjében találunk, a sockholmi állatkert pedig élő példánya felett rendelkezik és egy osztrák erdőmester állítólag tenyésztésével próbálkozik vagy próbálkozott. Ugrálva halad, így súlya mindig egyszerre esik mindnégy lábára. Ennek köszönheti, hogy nem süllyed mennyire más állat, így elérheti a nála gyorsabban haladókat is. Fára valóssággal szaladva mászik és meglepő látni, hogyan menekül ez elől a 12 kilos állat elől egész farkascsorda. Étvágya kielégíthetetlen. Kis súlya ellenére néhány óra alatt elfogyaszt egy nála tízszer súlyosabb rénszarvast, mi kedvenc pecsenyéje. Mikor teleette magát, kikeres két

megfelelő közelségben álló fát és azok között átpréselve magát ürül ki, hogy újra kezdhesse. Vitalitása egyedülálló. Mindig jókedvű, azért állatkerteknek legnagyobb szenzációja. Különös, de az állatok két legvadabbja, a rozsomák meg a párduc szelidíthető legkönnyebben. Egyedüli nagy emlős, melynek elülső lábai térdben előretörnek mint madárlábak, azért is mászik egészen meglepő könnyedséggel fára. Epen mert két különlegesség jellemzi, térdben előretörő láb és bogárszerűen előretörő vékony lábak, gondolom, hogy iránlak parducaiszei, mert elülső lábaik mind előretörnek, Turán parducainak keveréke Attila rozsomákjával és honfoglaláskori sirjainkból előkerülő állatmotivumok pedig, előretörő bogárlábaikkal, rozsomákot ábrázolnak. "Nemzeti önállóságunk" szomorú korszakában egyik kiváló költőnknek, Zempléni Arpádnak emléke feledésbe ment, Büne volt erős nemzeti érzése, mely bűnét tetőzte azzal, hogy egyik kötetét Turánnak szánta. Annak egyik szép költeményében szerepel rozsomák; legujabban pedig a Bruxellesben megjelenő TURAN-SUMIR SZEMLE-ben egy most élő nemes arcélű költőnk, Boros Béla irt szép verset a rozsomákról.

18./ Benepusztán, Kécskemét határában előkelő harcossalassirját tarták fel, melyről a veletalált pénzdarabokból kétségtelenül megállapították, hogy a 10-ik század második felében hunyt el (Fettich Nándor, Die Altungarische Kunst, Berlin 46 o.). A leleten feltűnő, hogy bár a sirbatétel közel egész századdal követte honfoglalásunkat, kifejezetten Attila harcossainak jellegét viselte, úgy ruháiban mint fegyverzetében. Egy veletalált szíjvégen olyan ugrálásra alkalmas négy széleslábakkal bíró szárnyas griff látható, mely erősen emlékeztet rozsomákra, mégis azzal a különbséggel, hogy a benepusztainak feje kampósorru madáré. Utóbbi azonban nem mond semmit, ezek a griff ábrázolásoknak szokásos elkeveredé-

sei. Fattich XXIV., XXXI. és XXXIII. àbràin több ugyanilyen mintàju, magyar területen talált szijvéget mutat be. A benepusztai szijvéget a blatnicai kardon levő mintával összekötik indamotivumok, melyek újra fellelhetők a belgiumi muyseni (Malinnes mellett) szijvégen (LI. àbra). Ez utóbbit a bruxellesi muzeum, alighanem tévesen mint meroving korbelt tartja nyilván. Valószínű, hogy a kecskeméti pusztà Bene nevét az odatemetett vitézröl kapta. Továbbkeresve, a név alapján, Heves megyében, a Mátra alján, egy Bene vitéz emelte erödre találunk. Azzal szemben állt a ma már nem létező ilyen nevű város, helyén áll Mátarahàza. Különösen közel hozza a hevesi Benét a kecskemétihez az, hogy ennek a várnak tulajdonosa az Aba (Csaba) nemzetség volt, mely leszármazottja Attila népének. Turócmegyében pedig, mi az Aba nemzetségnek volt hazàja, középkori levelek megemlékeznek egy már akkor nem létező, eltűnt benéröl, kinek ott birtoka volt, vagyis a név végigkíséri ezt a nemzetséget eredeti hazájától egészen a kecskeméti pusztáig. A kecskeméti sirlelet bizonyítja, hogy bár az Aba nemzetségbeliek ~~lehetetlene~~ ^{lebentek} váltak, nem hagyták el öseiknek sem ruházatát sem fegyvereit, sőt megörizték Attila ösüknek Turul totemét is, a rozsomàkot. Ezekre további, sőt döntő bizonyítékot nyújt néhány felvidékünkön, Zemplénben, a mai hatalom által feltárt pompás vezérsir, melyröl az ottalált fejedelmi, koronagok és "Attila kard" megmondják, hogy Árpád atyjàé, Ámosé volt. Ugyancsak Attila szittya népének fegyverzete és diszei kísérték. Vagyis a két harcos, a kecskeméti és a zempléni ugyanabból a környezetből származott. A különbség hogy mikor Benepusztà csak a honfoglalás révén került Magyarországhoz, addig Zemplén már elöbb is magyar terület volt. A többi ugyanazt àbrázoló szijvég kik után maradt fenn,

ne tudhatjuk. Ugyanúgy lehettek a honfoglaló "kun"-oké mint volgakanyarbelieké.

19./ Bàn Aladàr, A medvetisztelet a finnugor népeknél, Ethnografia 1913, azután J.G. Frazer, The Golden Bough, Part V. Spirits of the Corn II. London 1912, Munkàcsi Bernàt, Vogul népköltészetü gyűjtemény III. kötet, Medveónekek, végül Gàbori Miklós, Napfényes Mongólia, Budapest 1961, 245, 275 o. és sok tanulmány különbözö nyelven. Mennyire begyökeresedett az aleman népbe Attila tisztelete, bizonyítja az a medvetiszteletük, melynek kiirtására, élén szeent Gallussal a keresztény térítőknek egész tábora szentelte életét. Az sem véletlen, hogy az ottkelt X. századbeli Waltarius manu fortis hősköltemény, mert aleman talajon született, Attila feleségét Ospirinek nevezi, mi ó-germán nyelven medveistennöt jelent. Így Bern neve és medvéi is Attila emlékek és Berlin medvéje sem lesz attól idegen.

20./ Németh Gyula, Attila és hunjai, Budapest 1940, 150 o., Alheim, Attila et les huns, Paris, 1952, 100 o. és másutt.

21./ Gàbori Milós, Napfényes Mongólia, Budapest, 1961.

22./ u.o. 245 o.

23./ Kézai I. könyv, II. fej. 6 §. Szabónak ottani fordítása ellentmond Attila eredetmondájának, mikor az "avis" szót madárnak fordítja.

24./ A latin "banerum" szó kizárólag hadilobogót jelent s ha ebben az esetben cimert is ért alatta, ugyhiszeem helyes lenne mindig elébe tenni a "hadi" szót is.

25./ Mátvás király különös vonzódást tanusított Turóc, benne Szklabina vára iránt. Mindgyárt trónra kerülésekor megszerezte Pongràcztól, sztúróci kiskirálytól, azután tározottatta, javítottatta, díszes gótikus várkapolnát emelt benne, de megszorulván, kincstárnokának, zálogkép átengedte, de első lehetőségekor visszaszerezte. Azután Arva mellé fiának, Corvin Jánosnak adományozta.

Igy egyesült még egyszer, de utoljára ez az egymáshoz tartozó két terület. Máttyás királynak sokat kellett ottartózkodnia, mert turóci birtoklását a nép mai napig emlegeti. Sőt ha hitelt adhatunk a két ismert népballadának, János herceg anyja a rákóci kovácsnak leánya lenne, kihez Máttyás női ruhában járt el - írja Ernyey József "Turóci várhelyek és Szklabina, Budapest 1923" 14-ik oldalán.

Máttyást Attila tisztelete vonzotta a "Turul" földre!

26./ Endlicher, Rerum Hungaricum Monumenta Arpadiana és Podhraszky József, Chronicon Budense.

27./ Ipolyi Arnold, Magyar Mythologia, Pest 1854, 264-ik o. Máttyás király csodatöltösát ott "Holdas"-nak nevezi, mely holdjával a legsötétebb éjszakát is bevilágította. A Kampi nevet annak a híres vitéznek adja, ki a lovat, mikor eltűnt visszahozta. A továbbiakban azonban a napot és holdat ő is a székelységhez köti. Thaly Kálmán írja, hogy a Rákóczi korban a németek a székelyeket holdra és napra eskették, mert csak az azokra tett esküket tartották be.

28./ Névtelen V., VIII., XX. stb. fejezetei Mik rámutatnak arra, hogy mikor régi okleveleink egy családra a "de genere Turul" kifejezést használják, azt fejezik ki, hogy Attila származékai.

29./ Kézai II. könyv I. feje. 4 §.

30./ Ahogy először IV. Béla akkor kedveskedik Vágvölgy székelyeinek ezzel a "székely", vagyis régen, magyarokat megelőzően már ottszékelő elnevezéssel, mikor megfosztja őket fejedelmiktől, Bogomértól és maga számára akarja őket megnyerni (F.IV/3, 547 o.), ugyanígy akkor használja hazájukra a "Turul" elnevezést, mikor megalapítja a Turóci prépostságot és ahoz akarja a lakósságot átpártoltatni Bogomér fejedelem ősi egyházától, Szeent Máriaától. Ugyanezt teszi mikor el akarja velük fogadtatni Turóc várául az ő paran-

csára emelt Zniót, Bogomér Visegrád vára helyett. Akkor ezeket is Turuli Apátságának és Turuli várnak nevezi (F. V/2, 424 o., VI. 281, VII/1, 332, H.O. VI. 65 és VIII. 428 oo.). És mikor Erzsébet királyné 1274-ben megjutalmazza Hunt Pázmán nembeli Ivánka fiát, Andrást, amiért Znió várában töltött fogsága idején is hí maradt hozzá, fogságának ezt a helyét is "turuli"-nak nevezi (F. V/2, 217 o.). Tudjuk, hogy a Turul csak Attilának volt cimere, nem magyaroké, Attilával pedig szorosán összefügg a székely kérdés, annak egész múltjával, eredetével. Ahogy egyik oldalról ez a Turul elnevezés világosan rámutat Turóc Attila múltjára, másik oldalról úgy nyugati mint keleti, azután magyar meg székely emlékek őrzik olyan pannóniai területnek emléket, melynek múltja Attilával függ össze, ahogy azt az előbbiből láttuk. A kettőt mindmáig csak azért nem kapcsolták egybe, mert történetíróink a leggonoszabb figyelemmel zavarták össze és tüntették el mindezeket az emlékeket. A székelyek berendezkedése, szokásaik, törvényeik mások mint honfoglaló őseinké - ha eredetileg közösek is voltak. Ez szétválásukra majd újabb összehalmozásukra mutat. Krónikáink szerint nyugatról kerültek Erdélybe, pl. Kézai Simon mester írja "Maradt volt még a hunokból háromezer ember, kik a krimhildi csatából fatással menekültek, kik is félvén a nyugati nemzetektől a Sziklamezön maradtak" (Első könyv, IV. fej. 6 §.), Márk krónikája (Bécsi képes): "Székelyek félve a nyugati nemzetektől Erdélybe vonultak" és így tovább, valamennyi krónikánk ír Sziklamezőről Erdélybe áttelepedésről. Hóman csak annyit koncedál, hogy Biharban laktak előbb, azonban szót sem említ a Vág völgy székelyeiről, a somogyiakról, tolnaiakról, baranyaiakról, hol még valami kis ispánságuk is maradt stb. - mivel szemben I. 12° oldalán lehetetlennek tartja, hogy ősi

hagyományuk, mely szerint Attila népe voltak, alap nélkül lehessen és erdélyi településüket legkorábban a XI. század elejére teszi. Ez az időpont pedig összeesik Koppán leverésével, a magyarság első szabadságharcával, melyet Szent István, Ferenc József módjára idegen csapatokkal vert le. Mindebből látjuk, hogy bihari tartózkodásuk nem volt kiindulás, csak utközi átmenet. Különösen, mert hiszen krónikáink világosan írják, hogy Sziklamezőről mentek Erdélybe, mely hely pedig a sík Biharra sehogy sem illik. Történelmi emlékeknek, a nem tetszőknek kihagyása ugyanoda vezet mint kihagyása nem tetsző számoknak számsorokból. Meghamisítja az egész eredményt. Hogy Turóc hányszor szerepel, vagy csak hogy Turul néven egyáltalán szerepel, Hóman szót sem emlit. Sőt megerősíti azt a téves hitet mintha ez a számunkra annyira fontos Turul szó először krónikáinkban kerülne említésre. Történészeink kihagyták egyértelműen könyveikből mindent mi nem felelt meg szándékaiknak és beléjük vettek olyan állításokat, melyeket a vonatkozó korbéli levelek megcáfolnak. Főleg bevettek, ha azok hátrányosak reánk, mi pedig központi irányításra vall. Mert ne felejtsük, hogy a kormányzatoknak hatalmas történészek felett óriási. Teljesen elzárhatja előlük az érvényesülés lehetőségét és tőlük függ kapnak-e nyomdát. Véletlen tanuja voltam, mikor Hóman, miniszter korában, a legélesebb szemrehányásokat tette Ernyeynek, amiért néhány igen enyhe, de igaz szót mert írni a magyarországi német múlt-ról, mely egyáltalán nem dicső. "Te kompromittáltál engem" mondotta és Ernyey többé nem kapott nyomdát, Hóman még egyetemi előadásaitól is megfosztotta. Az ismertetett feltételeknek kétségtelenül csak néhai felvidékünknek a Karásonyi vonaltól északra eső része felel meg, ahogy azt a Századok 1901, XXXV. évf. 1039 stb. oo.

Halvány vonások hazánk szent István korabeli hátteréről írt kitünő tanulmányában ismerteti. A történelem sokkal, de sokkal kevesebb bizonyíték ellenére fogad el kétségtelennek sok dolgot - amint a kedvezményezettek érdekéről van szó. Nyugodtan elfogadhatjuk ezt is néhai felvidékünk multjával. Különösen, mert minden egyéb magyarázat beleütközik kétségtelenül bizonyítható adatokba, mi pedig történetírásunk csödjének azt a folytatását jelentené, melybe került. Avagy nevezhető-e másnak mint csödni olyan történetírás, mely egyik országrésznek történetét mai napig sem volt képes megírni? És ahhoz, hogy állíthassa mi- ket állít, kénytelen saját krónikáit diskreditálni.

Azonban nemcsak a Turul szó szerepel megkapó erővel néhai felvidékünk multjában, de az ugyanazt jelentő medve is. Címere a szepesi "Tizlándzsás Szék"-nek, ugyanugy Árva vármegyének. Turóc ősi címerét olyan gonddal tüntették el, hogy nem tudjuk mi volt, miután azonban egy ugyanazon területet képezte Árvával s azét ismerjük, bizvást vehetjük, hogy az is medve volt. Trencséné fára kapaszkodó kecske, vagyis ugyanaz, mire Árvát korcsosították és volt, míg Szontagh a Sürgöny hasábjain nem bizonyította ba kétségtelenül, hogy ősi medve alakult bányanyá. Medve az összes Divék nemzetségbeli családok címere, ugyanugy a turóci nemes jobbágyfiuké részben, bár nem belőlük származtak, de tették a Majthényi meg Kosztolányi családok is, csak mert arra a vidékre kerültek. Liptó ősi családainak egy része is medvét használt címerül, mint Liptayak, Matyasovszkyak stb. azután a cseh Uzda egyes ivadékai, mint Dávidok. A Divék föld déli szegélye alá telepített cseh Ludány nemzetség számára Mária Teréziának közülük származott hirhedt levéltárosa, Raksányi Alám ahhoz a hamisításához, melyben szláv multat ad Turócnak (W. VII. 207-208 oo.) 1130-ról medvés címet hamisított (F. II. 81 o. és mindkettőre Karácsonyinak hamis

levelekről írt munkája - ott hol igaz valami, minek hamisítani? Továbbá Tagányinak a Nyitra-megyei Közlöny 1885 dec. számában, valamint a Turul 1886 évf. 163 o. közölt cikkei.) A hamisítás vadászjelenetet ábrázol, de Tagányi egész csomó olyan címerlenyomatára talált, melyeken a Divék nemzetség címerének pontos mását használta. Koroson levő sirkővére azonban az általa 1130 évre hamisított címet faragtatta, annak ellenére, hogy akkor még címereket nem ismertek, csak totemjeleket. Ugyanígy terjedt a medve tovább délre más családokhoz is, Bár cseh eredetű a Korossy család iparkodik magáévá tenni a Divék címet és használja, hogy mellette Divék nemzetségbelinek is mondja magát. Ugyanezt teszik a tókésujfalusi Ujfalussyak. És bár a Berényiek multja a 13-ik századba vezet és magyarok, mókusuk pedig ismert címereink egyik legbájosabbja, mégis a Divék nemzetségnek medvés címerével is éltek. A Gutkeled nemzetségből származó Zeleméry László Koroson halálózván el, saját, közismert, ékeket ábrázoló címere helyett a Divék nemzetségnek medvés címerét vésette Koroson levő pompás sirkővére. Mindezeket báró Forster Gyula "Koros és a Berényiek", Budapest 1927 könyvében bőven tárgyalja.

31./ H.O. VIII. 427 o. Benedek magát "turuli" prépostnak nevezve, követeli, hogy Bodomér özvegye örökösei neki adják bossányi hagyatékát, melyhez özvegyi jogon jutott.

32./ F, V/2, 217 o.

33./ **E**rtekezések a történelemtudományok köréből, Fejérvatakytól Kálmán király oklevelei, XV. kötet, 5 sz., 65 és 69 oo. Többek között II. András 1224-ben, IV. Béla 1253-ban és 1260-ban, V. István 1284-ben nevezzi a területet Turchnak, F. V/1, 314, VI/2, 385, X/3, 277, Knauz I. 605 oo. De még 1332-ben is Marcus comes magát "officialis de Turch" mondja stb.

34./ F. V/1, 314 o.

35./ Mályusz 38 o.

36./ Fekete Nagy Antal, A Szepesség területi és társadalmi kialakulása, Budapest 1934, Szepesi Emlékkönyv, Szepesváralja 1888.

37./ IV. Béla Hunt Pázmán nemzetségbeli Ivánka fiát, Andrászt bizta meg Znió vár emelésével, azzal, hogy az örökre a király rendelkezésére maradjon. Mi alatt nem tulajdonjogot kell érteni, hanem, hogy ne Sziklamező fejedelmének de a magyar királyoknak álljon rendelkezésére azon a nekik idegen területen. Mi nem gátolta meg Károly Róbertet, hogy abban a pillanatban mikor a Forgáchokra már nem volt égetően szüksége, elvegye tőlük F. IV/2, 273 o.

38./ F. IV/2, 206, 366-è oo. Ghymes várának építési idejét egyetlen levél sem közli. Abból azonban, hogy alapterülete megegyezik ugy a dunamenti Visegráddal mint Znió várával, megállapíthatjuk, hogy ugyanaz a Hunt-Pázmán nemzetségbeli Ivánka fia András emelte, ki Zniót, így építésének ideje összeesik azoknak építési idejével, vagyis csak röviddel követte a tatárjárás idejét.

39./ 1243-ban IV. Béla a szepesség szókelyeit "Tíz-Ländzsások Széke" elnevezés alatt egy bizonyos területre tömörítette, hogy a szabadon maradó részét magyar felségjoga alá helyezhesse, F. IV/2, 273 o. Hogy Szepes lakossága volt egyike az elsőnek, melyből a királyok Erdélybe telepítettek bizonyítja, egy eltűnt, csak irásokban ráemlékező és ottani szék, F. V/3, 273, A. O. XII. 622, 633, 644 oo., azonkívül az Erdélyben ma is fennálló "Szepesi szék".

40./ ifj. Kubinyi Miklós : Arva vára. Znióról pedig F. V/2, 206, 366 oo.

Doncs mester ki több mint három évtizeden át állt a zólyomi királyi uradalom élén, 1330-ban a tulajdonában levő Stridó várat a Muraközben és Csáktornyát elcserélte Komárom vár és

és tartozékaik; uradalmi meg falvai ellenében.
(A. III. 31-32 oo.)

Komárom már akkor is az országnak legjelentősebb erődítménye volt és Károly Róbert cseréiben mindig érvényesült egy nem szelidnek nevezhető nyomás, így ez a csere fényt vet Stridó meg Csáktornya értékére. Századok folyamán sok hatalmas birtok alakult és sok birtokot cserélték el királyok, de valamennyi között alighanem ez a legjelentősebb. A levélből megtudjuk, hogy Stridó és Csáktornya várakat, tartozékaikkal, vagyis valamennyi hozzájuk tartozó uradalmakkal a Balassák Arva várért kapták cserébe, mi rámutat arra az óriási értékre, melyet Arva vára képviselt a Divék nemzetség Visegrád várának letöréséhez. De rámutat arra is, hogy még ez a nagy érték sem volt elég hozzá, hanem a már meglevő Blatnica, Szklabina, Nyitra várakat is még bővíteni kellett két odatelepített ellenséges nemzetségen kívül, két további vár emelésével.

Igy adták el a magyar Balassák néhai felvidékünk magyar múltját magyar királynak, szlávok számára.

41./ Kézai, függelék, I. fej. 15 § és Karácsonyi János, Ősi magyar nemzetségek a XIV. század közepéig.

42./ Csermeny nemzetségbeli Lőrinc atyja, Lőrinc 1279-ben mint "Bohemus" kerül említésre, H.O. VII. 174 o.

43./ Visegrád leírása Lehoczky Tivadartól, az. Archaeologiai Értesítő 1893 évf. 346 oldalán. Ő is megemlékszik az uđvarán található nagyszámu épületmaradványról. Katonai részletes térkép 1:75,000, Zone 10, Kol. IX. 860 m. magas sziklabércének neve Zsiár, vagyis Sár, mi székelyeknél sast jelent (Turul 1891, 112 o.), magyaroknál felázott talajt és miután tar talaj akkor is felázik, ha hegyoldal, régi neve a Bécs melletti Kahlenbergnek Sárhegy, de az erdélyi Háromszékben levő "Sárhegy" sohasem sáros, mert

dus erdőkkel birt, ellenben sasok fészke, így ott sást jelent. Magyaroknál azonban emberekre használva is kopaszt jelent. Így nagyon kérdéses, hogy Szár László, kit komoly bizonyítékok nélkül szokás Szent István fivérének mondani nem volt-e éppen atyjával, Szár Szerénddel együtt, Attila származékainak azon részének ivadéka, melyből Árpád szakadt. Ha lemenője lett volna Árpádnak kétségtelen, hogy a magyar nép nem fogadta volna el Orseoló Péternek, majd Aba Sámuelnek uralmát és Gizella iparkodása az Árpádház köpusztítására nem vezetett volna célhoz Vazul lehetetlenné tevésével. Avagy Gizella csak azért tette volna mert szerette az embereket megvakítani? A fiatalokon kezdte volna nem az öregeken. Es ha ez a "Szár" szó kopaszt jelentett volna, ahogy írni szokás és nem külön származást, miért szállt volna az át a fiatal Bélára is? Kopaszán jött volna a világra? Pedig I. k. 234 oldalán még Hóman is használja ezt az epitheton ornans-át. 1474-ben Mátyás király 4 liptói községet adományozott a Szemrecsányiaknak, egyiknek neve "Sár", annak ellenére, hogy nem mocsaras, így ott is sást jelent. A Divék nemzetség családfáján 1348-ban Bálint felesége Saár Makica. Mi azért különös, mert akkor még családneveket nem ismertek. Ez a "Saár" név is rámutat Visegrád Zsár hegyére, mi ugyancsak Divék nemzetségből való származást jelent. F. IX/1, 915-91_ oo. és Turul V. 115 o.

44./ Történelemkönyveink IV. Béla turóci menekülési helyéről Znióvárat írják. Azonban 1241-ben nem nyújthatott menedéket egy 1251-ben épült vár! F. IV/2, 206 és 366 oo.

Wertner Mór, A magyar nemzetségek a XV. század közepéig, Budapest 1891, két előforduló tag alapján a Turult mint nemzetséget említi, azonban Karácsonyi nemzetségekről irt munkájából kihagyta.

J E G Y Z E T E K É S K Ű T F Ő K.
HONFOGLALÁS.

1./ Hunfalvy, Ethymologia.

2./ pl. Kn. I. 238 o. és másutt, mi már azért is lehetetlen, mert Zólyom nem volt megye, többek között még 1290-ben is a király zólyomi "uradalmához" csatol földeket Turócban a cseh Rechkéiből (W.10.1.) és mikor III. András 1293-ban Turócot meg Liptót a maga hatalma alá iparkodik helyezni, azokat is zólyomi "uradalmához" csatolja.

3./ Történelemkönyveink Horváth Mihályig, a a magyar multat kiforgató Legenda Minor alapján íródtak. Ahogy Horváth Mihály, ugyanugy Rosthy Kálmán, hősileg vett részt a szabadságharcban, hogy utána a Habsburgokat kiszolgáló Legenda Minor alapjaira helyezkedjenek mint papok és történetírók. Egyedüli kivétel Rudnay Lőrinc, ki bár a római Collegium Germanicum Hungaricumnak volt jeles növendéke, mi biztos utja volt püspökségnek, egy plébánia falai mögött találva a keresett menedékre, 48-as multjának feláldozását megtagadta. Látszik, hogy Esztergom megrágalmazott hazafias építőjének, Rudnay Sándor biborosnak volt unokaöccse!

4./ Magyar Vármegyák és Városok sorozatban Nyitravármegye 495 o.

5./ F. VI/1, 325-7, Kn. II. 352 - 3 oo.

6./ H.o. VI. 454 o.: "András Isten kegyelméből Magyarország királya üdvözli és kegyéről biztosítja az esztergomi érsekség hítlakóit, Esztergom várunkéival. Mindezeknek a népeknek de ugyanugy az esztergomi érsekségnek is, meg a vármegyének és Irizlaus meg Barleus grófoknak, hí hiveinknek tudomására hozzuk, hogy eme Irizlaus meg Barleus grófokra ruháztuk állandó képviselőtünket, ti pedig fogadjatok és tiszteljétek őket ugyanugy mint saját személyünket és viselkedjétek velük szem-

ben hűséggel. Vármegyék jogai is töletek erednek, ahogy általában minden jognak ti vagytok forrásai, jogaitokat pedig ezentúl iathállatlannul gyábkfekekjátok. 133. ján. "29."

7./ 1300 okt. l. H.O. VI. 462 o.

8./ Hóman I. 625 o.

9./ W. VI. 484 és 490 oo.

10./ H. oklvt. 184, Kn. II. 538, 591 oo.

11./ Pór Antal, Trencsényi Csák Máté 1260-1321, Budapest 1888.

12./ Hradzsky, A szepesi "Tíz ländzsások széke vagy a Kisvármegye története", Lőcse 1895.

13./ Legalaposabban Amedée Thierry foglalkozik vele.

14./ Dümmler 38 o., nemcsak a Legenda Minor hitelét támadja meg, de bármennyire is iparkodik alacsonyítani a magyar multat, mégsem fogadja el valónak Piligrimmnek azokat az állításait, melyekre történészeink alapítják hogy Magyarországon téritett volna és miután registrálja, hogy Einhardus annaleseiben még 822-ben is beszél azokról az "avarok"-ról kik Felső Pannóniában laktak, megállapítja, hogy Tudun uralma ott folytatódott. Az "avar" szót pedig nem kell túlkomolyan venni, az csak Dümmler toldása.

15./ Ahogy Pertz I. 183 o. közli, az egykoru Einhardus írja, hogy Nagy Károly a Duna balpartjáról az összes avarokat átvette a Dunán; így is történt a valóságban. Az a szláv állítás hogy maradtak volna a Nyitravidéken csak történelmi jogunk csökkentése érdekében történt közönséges kitalálás - mit Dümmler iparkodik alátámasztani.

16./ Pertz I. 186, 222, 352 II. 139, V. 419, VI. 169 stb. oo.

17. Pertz I. 199, 355 stb. oo.

18./ Pertz I. 192, 355 stb. oo.

19./ Thierry I. és II.

20./ Ann. Mettens 803, ANN. Einhardi 811, Verbrüderungsbuch v. St. Peter Ed. Karajan 36, 3.

21./ Eugen P. ad Chag. ann. 826.

22./ Chavannes Eduard, Documents sur les Tou-Kiou (turcs) Occidentaux 1903, 264 o.

23./ Alföldi, A kereszténység nyomai Pannóniában a népvándorlás korában, Budapest 1 16 o.

24./ Pertz I. 50, 76, II. 140, V. 35, 106, VI. 172 stb.

25./ Pertz IV. 65 "egy régiről meg egy újról" IV. 129 o. Szent Adalbert Prágából jövet, iparkodva Géza fejedelemhez, a "feketén" keresztül megy, IV. 615 "két különböző Magyarországra indulnak a küldöttek" VII. 62, I. bek. "az a magyar nép a Duna partján lakik" szavakkal ki-lömbözteti meg a honfoglalókat az északiaktól stb.

26./ Pertz IV. 131. Aldemari hist. liber III. 41-ik sor.

27./ A magyar honfoglalás kutatói, Budapest 1900, 113 o. "A turkok pedig ~~ezekkel~~ a nemzetekkel határosak: nyugaton Frankország, észak felé Lengyelország, dél felé Nagy Morvaország, vagyis Szvatopluk néhai tartománya, melyet a turkok teljesen elpusztítottak és elfoglaltak. A horvátok pedig a hegyeknél határosak a turkokkal". A császári történész ezekben nemcsak állapotot közöl, de azt is hogyan történt. Volt egy honfoglalás előtti Magyarország, mely Szvatopluk országát ~~meg~~ Lengyelország között terült el, mely azután leterjedt mint eredménye a honfoglalásnak, Horvátországig. Figyelemre méltó, hogy nyugatra Frankországról beszél, vagyis frankoknak (német-szászoknak) tudja azokat, kikkel Árpád a Zobornál ütközött, nem morváknak. A "nagy" szóval pedig azt fejezi ki, hogy Morvaországnak csak azt ismeri el, mi felett Szvatopluk önállóan uralkodott. A két Magyarországnak folyománya, hogy két fejedelemtől is kell beszélnie, a második Fajz, minek meg természetes folyománya, hogy nevét felhasználták krónikáink diszkreditálására.

28./ Budai krónika: "és azokból a hunokból kik Krumhild csatájából megmenekültek 3000 viszatért Pannóniába, hol a Sziklamezön találtak otthonra".

29./ Névtelen II. és XIII. fejezetek.

30./ Névtelen III. fej. "Mivel hát az àlmodást magyar nyelven àlm-nak mondják s az ő eredete àlm, által vala megjósolva, azért nevezték magát is Almosnak."

31./ Hóman 115 oldalán forrásukul Georgion Hamartolosz krónikájának X. századbeli folytatását s más bizanci krónikákon kívül az Annales Fuldaensis adatait használja.

32./ Pertz III: 279, V. 110, VI. 173, 179, 354 stb. oo.

33./ Helmolt Weltgeschichte.

34./ Hóman I. 116 o.

35./ A magyar honfoglalás kutatói, Bpst. 1910.

36./ Fettich Nándor közlése.

37./ Fettich Nándor, Der sogenannte Säbel Karls des Grossen, Die altungarische Kunst, Schriften zur Kunstgeschichte Südosteuropa, herausgegeben im Auftrage des Archaeologischen Instituts des deutschen Reiches, Band I. 1942.

38./ Pertz I. 183 stb. oo.

39./ Tóth Zoltán, Attilas Schwerth.

40./ Fettich Nándor, A honfoglaló magyarság. fémmivessége, 59-ik tábla.

41./ l. 37-ik jegyzetet.

Z Á R S Z Ó.

1./ Attila és hunjai, Budapest 1940, 229 o. azután Ebert s sok más.

2./ Knieschek, Der Streit um die Königsimhofer und Grüneberger Handschrift, Prag 1888.

3./ Eckhart Sándor, Attila és hunjai, 148 o.

4./ Foyta István, Honnan származunk, Mit adtunk a világnak, Kik rokonaink, Buenos Aires 1961, azonban csak most, a "vezér" cím felvételekor dobta piacra. 19 oldalán nem tudja, hogy

Marczali Henrik már megírta angol nyelven, hogy a Magna Charta és Arany Bulla egyidősek. Es nem tudja, hogy erre német oldalon milyen méltatlankodás tört ki "ők merik magukat az angolokkal egy niveaura helyezni, kik mindent, alkotmányt műveltséget, államiságot nekünk köszönhetnek." Mely méltatlankodás mellől, ebben az esetben is elmulasztották megmondani, mikor és hol volt olyan műveltségük, melynek áldásában minket részesíthettek volna.

5./ 54-ik o.

6./ pl. a British Lexikon.

7./ Kusan, Chioniten und Hphthalien, Klio XXVI. k. 1933, 336-346 oo.

8./ Hóman II. 17.

9./ Thaly Kálmán, Hagyományos ősmagyar emlékek, Századok 1886; Attila és hunjai. 188 o. Hóman I. 585 o.

10./ Hóman I. 75, 124 o.

11./ Jedlicska Pál, Kiskárpáti Emlékek 346, 347; Turul 1930. Ellach Attila legidősebb fia.

12./ Romhányi megyei levéltároshites példánya másolata birtokomban van.

13./ Ligeti Lajos, Attila és hunjai 17 o.: "Az azonosság feltevése lassan begyökeresedett a tudományos köztudatba, anélkül, hogy a tudományos kritika tűzpróbáját kiállotta volna".

14./ Kézai Krumhild csatájának nevezi.

15./ Attila és hunjai, 29 és 141 oo.

16./ u.o. 166 o.

17./ Moniteur 1792 okt. 2. A franciák a mai napig is Attilára hivatkoznak mikor elkövetnek olyan szörnyüéseket, amelyeneket ők követtek el a magyar internáltakkal az első háboru alatt, de amelyeket humanizmusnak neveznek.

18./ Priskos rétor Attilát királyi szittyának mondja. Ez helyes elnevezése népének is, nem hun.

Személy és tagymutató a III. Kötetben.

László Gyula, Őstörténelmünk legkorábbi szakaszai, Budapest 1961, rendkívüli tudással és körültekintéssel írt munkája csak ennek a kötetnek befejezése után jutott kezembe.

Hézagpótoló mű. Multunkat annyira kiforgatták, hogy azt tisztázni csak archaeologiai kutatásokkal lehet. Egyik ország sem áldoz annyit az ősmult feltárására mint a Szovjet Unió. Részünkről ezért nagy dicséret illeti, mert hiszen multunknak nagy része játszódott azon a területen melyet feltár. Azonban hiábavaló lenne szorgalom, iparkodás, tudás, ha a nyugat nem kerülte, sőt alacsonyította volna állandóan mindazt minek egész jelenét, elsősorban műveltségét köszönheti. Így és csak ezért maradt minden csak mostani feltárásra. László művét ennek a gazdag anyagnak, minket érdeklő része feldolgozásának szánta. Az anyag olyan óriási, hogy idáig mégcsak kis részét sikerült tudományosan feldolgozni, szétszórt óriási területen fekvése miatt megtekinteni pedig szinte lehetetlen, de nem is szükséges. Tökéletes tájékozást nyújtanak a feltárt részekről ismertetések. Mivét a szerző sok fentartással teszi közzé. Nem győzi ismételni, hogy további feldolgozások meg feltárások még változtathatnak a képen.

László művét abban a határozott meggyőződésben írta, hogy a finn-ugor népcsaládba tartozunk és multunkat kizárólag annak keretében keresi. Bizonyos, hogy ez a terület annak bölcsője és bizonyos, hogy multunknak nagyrésze ott játszódott le - de hogy egyuttal bölcsője-e a mi legrégibb multunknak is, nagy kérdés.

Kétségtelen tény, hogy sokkal keletebbre, Észak-Kínában, a Sárga folyó mentén, Kína már előalakulásakor török fajúakra talált és az is, hogy az a faj a miénk volt. Az volt az a bizonyos hiung-nu nép, mely ellen Kína nagyfaluat emelte. Krónikáinkat sem lehet teljesen mellőzni. Azok pedig néhai mezopotámiai lakó-

soknak mondanak minket és hogy igazat írnak, bizonyítják Attila eredetmondájának Tell-Halafban meg Urban talált emlékei. Igaz, hogy ezek "csak" 6000 évesek, azonban ezek olyan emlékek, melyek finn-ugorságba nem illeszthetők.

Az orosz tudomány kétségtelennek tartja finn-ugor származásunkat, mi a cári idők hagyatéka.

A finn-ugor elmélet Németországban született. Talán nem is annyira tudományos meggyőződésből, mint inkább török multunknak lerombolása kedvéért. Egyedüli módja volt néhai dícsőségünk kisajátítására irániak (áriák) számára. A néhai szentpétervári akadémián mindig nagyszámban működtek német tudósok. És bármennyire is nagy tudásuak legyenek német tudósok, politikai céljaikról sohasem feledkeznek meg és a finn-ugor elméletnek elterjedése is, alighanem ilyen politikai cél eredménye. Meggyőződésem, ~~hogy~~ hogy eredetünket a Sárga folyó környékén és attól lefelé, Kínának északi részében kell keresni, mely pedig kivülesik a finn-ugor területeken. Azonban ezekre tökéletes választ csak akkor kapunk majd, mikor Kína is ugyanolyan iparkodással fogja feltárni területeit, milyennel Oroszország teszi. Arra pedig egyelőre kevés a kilátás.

László könyvének van azonban, a magyar mult szempontjából két egészen különös értéke meg érdekessége. Nyelv, koponyaformák, leletek adta valószínűségek alapján a honfoglalókat két külön népből összeállítotttnak látja. Mivel nem mond mást, mint az előbbieken, történelmi adatok alapján állítok. Második érdekessége, hogy 21-ik oldalán felveti, vajon ne higgyünk-e a szláv krónikáknak, melyek honfoglalásunkkor egy fekete meg egy fehér Magyarországról beszélnek, vagyis kettőről. Így nem tudja, hogy ezt

nemcsak a szláv, de ugyanugy a nyugati krónikák is írják. Azok pedig egykorúak is. Nem tudja, hogy Biborban született Konstantin is két Magyarországról ír. Es annyira lenézi krónikáinkat, hogy szavaiknak ezt kifejező részét is semmibe veszi.

Nem tudja, mert mint régész, történelminket csak könyvekből ismeri. Könyveinket pedig nem az igazság, hanem a Legenda Minor alapján írták.

A két honfoglalás eltüntetése mások kezébe adja azt a multat, mely mienk, nekünk jár, dicsőségével együtt.

Igy ki a Legenda Minor alapján áll, hazánk ellensége és vesztője, hogy az Archæologia Lászlót a finn-ugor elmélettől is elfogja téríteni.

Mennyire bomlasztólag hatott a Legenda Minor hamisítvány, bizonyítja Padányi Viktornak Buenos Airesben most megjelent "Dentumagyararia" könyve is. Ahogy László Gyulának, Padányinak is tudományos munkássága fedette csak fel, hogy honfoglalásunkat két különböző magyar nép közösségének köszönjük. És ahogy László elöl, Padányi elöl is egyedül a Legenda Minor fedte el azt, mit ugyanugy írnak meg nyugati mint szláv krónikák és forgatta ki mit Biborban született Konstantin meg krónikáink egyezően írnak, hogy végül Padányi egy általa kitallalt turáni néppel töltse be az így támadt ürt.

Koronát arra a történetírásra, melyet a Legenda Minornak köszönhetünk, az a tanulmány helyez, mely az egykoru Biborban született Konstantin adatait hamisaknak nyilvánítja, egyszerűen, mert állításai nem egyeznek azokkal a teóriákkal, melyeket írójuk ma talált ki...

- - - - -

Krott osztrák erdész, kit 141-ik oldalomon a 17-ik jegyzetben emlitek, éleményeit ro-

zsomákkal könyben is kiadta. Mint egyéni vállalkozást létesített Finnországban egy nemzeti ~~z~~ parkot, melyben odatelepitett vadállatok szabadon éltek s melybe szerzett rozsomákat is. Vállalkozása anyagi okokból nem sikerült, de a lakosság ellenkezésével is küzdenie kellett. Atment Svédországba, hol sikerült az állatvédőegyesület támogatását megszereznie s hol az gazdag. Sikerült-e rozsomákat megszelídítenie? Vagy nem sikerült? Nehéz könyvből megállapítani. Bizonyos, hogy kicsikorukban úgy követték mint kutyák és ölébe másztak. Azonban már Bréhm megírja, hogy kicsikorban rendkívül kezesek és ragaszkodók, később azonban elvadulnak. Ugyanakkor pedig mikor Krott rozsomákjai érett korba kerültek, ott hol odáig rozsomákok sohasem voltak, egyszerre kezesek olyanok állatokat ölni. Egyetlen nyájból pl. 7-et egyszerre. A lakosság Krott állatait vádolta, ki azonban védekezik és tagadja. És hogy idegen, odavándorolt rozsomákok terhére írhasa a pusztitást, hivatkozik pl. fák tetején talált éléstárakra. Hust azonban fákön kizárólag párducmacskák szoktak elrejtteni, milyen a hiuz is, mely ott honos. És ahogyan lehet fogságban élő oroszlánok alapján a szabadonélők szokásait megállapítani, nem lehet rozsomákot sem és Krott azt teszi.

Állatboldogító vállalkozása ugyanazzal az eredménnyel járt, melylyel minden boldogító vállalkozás, ugy embernél mint állatnál. Sokkal több hátrányt okoz mint előnyt és a lakosság dühe elpusztította állatait. Nem lévén állat, elmaradt az állatvédő egyesület támogatása és Krott visszament Ausztriába. Bár ferde fogalmakat terjeszt könyve mégis szép sikert ért el. Az eredeti svédből franciául is kiadták.

TARTALOMJEGYZÉK.

Ernyey József	2.
Előszó	6.
Kiforgatott tények	10.
A Turul	52.
Honfoglalásunk	64.
Zárszó	74.
Rövidítések	92.
Kutatók: Előszó	94.
Kiforgatott tények	105.
A Turul	140.
Honfoglalásunk	153.
Zárszó	156.
Bibliografia	158.

É r t e l e m z a v a r ó s a j t ó h i b à k.

28 o., alulról 4-ik sor helyesen:

hadjáratban egy "Kusgan." nevű "fehér" magyar

32 o.. 23-ik sor: 13-ik századot

34-ik o., 17-ik sor: 16-ik században

41 o.. 2-ik bek. 11-ik sor:

Vajk nevű fiát a kereszténység keleti

43 o.. 3-ik bek. 3 sor: átadásából

83 o. 3-ik bek. 5-ik sor: Mária Terézia helyett

Ferenc császárt írni

115 o. 1-ső bek. elé írni: 24/

139 o. 2-ik bek. 13-ik sor garncia helyett francia

143 o. 1-ső bek. 25-ik sorban feketéké helyett:

fehéreké

Függetlenül egymástól, három munka fekteti le a tényt, hogy a honfoglalásban két különböző magyar nép vett részt. De míg László Gyula "Östörténelmünk legkorábbi szakaszai" könyvében ezt csak mint megszívleendő ténytet veti fel, Padányi Viktor Dentumagyaria könyvében egy bizonyító anyag nélküli feltevessel iparkodik ezt a történelmünkben levő ürt betölteni, addig ez a munka a kérdésnek bizonyító anyagát sorakoztatja fel, mi azután megoldást is nyújt. László és Padányi munkáival csak ennek a könyvnek befejezése után ismerkedtem meg, de előzetes ismeretük esetén sem juttattam volna más megállapításokra, mint melyeket munkám tartalmaz.

Ez a munka távolról sem akar pontot tenni megállapításai után. Sőt! Történelemben nincsenek végleges megállapítások. És mert nincsenek, nincsenek "tulhaladottak" sem. Kifejezés, melylyel szeretnek élni kik írásaiknál akarják megállítani az idő kerekének forgását.

1965 január hó 21.

Ídestova két hónapja könyvem megjelenéséről közzétett értécsitésem már eljuthatott a legtávolabbi, tengerentuli vilàgrészekbe is. Köszönöm olvasóimnak azt a meleg fogadást, melyben részesítették és jól esett számtalan szép elismerésük.

Lapjaik hazafias érzésü része meleg szeretettel emlékezett meg róla. Elhallgatták mindazok a lapok, melyek pártpolitikai avagy egyházi érdeket, hazafisàg elé helyeznek. Elhallgatták annak ellenére, hogy, ha találunk reà módot, a nem nekik aláfekvő irodalmat erősen támadják. Nagyon fàjlalom a kritika teljes elmaradását, mert hiszen az az egyedüli módja esetleges tévedések kiigazítására és jóvátételére. És senki se csálhatatlan.

Kaptam azonban igen értékes adatokat. Mind között legértékesebb Molnàr professornak, már említett közlése a turcilingekről. Vagyis arról, hogy már a 8-ik század közepén Paulus Diaconus longobard történelemírő foglalkozott néhai felvidékünk türkjeivel, mint Attila népével.

Dr. Sànta Gàbor, Klagenfurtból hívta fel figyelmemet a mongolok titkos történetének, Erich Haenisch fordításában, Lipsében 1948-ban megjelent művére. Annak 6-ik oldalán látom, hogy Gingis khàn Menen nevü öse, tudunak nevezte magát. Vagyis hasonlatosan a Divékhez, a "tudun" szó ugyanugy szerepelt méltóság, mint személynévkép, mégis azzal a különbséggel, hogy míg tudun csak Turànban, Divék vilàgszerte. Szintén igen értékes adat. Kovarczy István közli Svédorszàgból, hogy 1949-ben együtt volt Hómannal a gyöjtőfogház betegszobájában, ki sohasem engedett finnugor elméletéből. Így az az állítás melynek 96-ik oldal adok szót téves.